

MANJŠA SKUPINA, BOLJŠE UČENJE

PODRUŽNIČNA ŠOLA REKA-POHORJE
SE PREDSTAVLJA IN VABI K VPISU
ZA NOVO ŠOLSKO LETO

7

ZLAT MAJSKI VIKEND

MINI ODBOJKA IN STAREJŠE DEKLICE
OK FORMIS DO NASLOVA
DRŽAVNIH PRVAKINJ

22

OČE LUČK V PARKIRNIH HIŠAH

INOVATOR DEJAN ROJKO OB VSEH
TEHNOLOŠKIH NOVOSTIH
IZPOD NJEGOVIH PRSTOV

52

utrinki
BREZPLAČNA REVILJA OBČINE HOČE-SLIVNICA

UTRINKI
glasilo Občine Hoče-Slivnica,
letnik 19, številka 3, javno glasilo

IZDAJATELJ
Občina Hoče-Slivnica,
Pohorska cesta 15, 2311 Hoče
t. (02) 6165 320
f. (02) 6165 330
davčna št.: 24685844
www.hoce-slivnica.si

ČLANI UREDNIŠKEGA ODBORA
Majda Strašek Januš
Zdenka Trinko
Žan Krivec
Zdenka Gajzer
Aleš Andlovič
Ester Mlaj
utrinki@hoce-slivnica.si

ODGOVORNI UREDNIK
Aleš Andlovič

LEKTORIRANJE
Majda Strašek Januš

OBLIKOVANJE
Biro Biro, d. o. o.
info@birobiro.si

FOTOGRAFIJA na naslovnici
Rečka šola,
foto: Andreja Kavaš

TISK
Studio 55 s.p., info@studio55.si

Naklada 4200 izvodov.
Javno glasilo Občine Hoče-Slivnica je vpisano
v razvid medijev, ki ga vodi Ministrstvo za
kulturo pod zaporedno številko 72. Za glasilo
se plača 8 % DDV.

Vse prispevke za objavo pošljite na naslov uredništva utrinki@hoce-slivnica.si. Nadalje vas naprošamo, da fotografij ne vstavljajte v Word zraven besedila, temveč jih posebej pripnete v elektronsko pošto v .jpg ali drugem formatu. Navedite avtorja fotografije in opis vsebine fotografije. Prispevki naj bodo podpisani, razvidna naj bosta datum in kraj pisanja, opremljeni naj bodo z naslovom in avtorjem besedila. Članki za glasilo naj bodo iz obdobja med dvema številčkama glasila in naj ne bodo daljši od 1800 znakov s presledki (polstranske objave) in 4000 znakov (celostranske objave). Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in spremembe naslovov. Članki niso honorirani. Ponatis v celoti ali posameznih delov glasila je mogoč le s predhodnim pisnim dovoljenjem. Zadnji rok za oddajo prispevkov za naslednjo številko je do 20. avgusta 2019.

Naslednja številka izide konec septembra 2019.

Pesti za letališče

➔ Dr. Marko Soršak, župan

Poletje je čas, ko si vzamemo več časa zase in za svoje najbližje. Počnemo stvari, ki nas veselijo, in si nabiramo novih moči za nadaljnje delo. Pol koledarskega leta je za nami in v naši občini se stvari odvijajo z bliskovito hitrostjo. Projekt izgradnje nizkoenergetskega vrtca Hoče je v polnem teku in v skladu s terminskim načrtom. V mesecu juliju bomo pričeli s pripravo nadomestnih prostorov za vrtničarje. Kljub temu da smo polno zakorakali v počitnice, pa se že ukvarjamo z vpisom otrok v novo šolsko leto. Predvsem je bilo skrb vzbujajoče to, da je premalo vpisanih na podružnično šolo v Reki. Zagotovo lahko trdim, da bomo skupaj z vodstvom šole našli najboljšo rešitev za naše otroke. Mladi pa v teh dneh že brezskrbno uživajo na aktivnostih Poletnega tabora 2019 in na foto delavnicah, ki bodo letos imele popotniški pridih. Verjamem, da jim bodo organizatorji pripravili nepozabne in užitke polne poletne dni. Po napornem šolskem letu so si to tudi zaslužili. Nekateri dogodivščine bodo ujete tudi v foto objektivne in jih bomo lahko sprti spremljali.

Aktivno pa tudi spremljamo stanje glede zagotavljanja pitne vode za vse občanke in občane. Na tem mestu bi se zahvalil vsem za potrpežljivost in še posebna zahvala vsem gasilskim društvom, ki pomagata, da so bazeni polni in da pitne vode ne zmanjka. Hvala.

Projekti, vezani na izboljšanje vodovodnega sistema v občini, so v teku. Prav tako smo v pripravljalni fazi priprave projektov za urejanje kanalizacijskega omrežja. Občina si je izbrala kohezijska sredstva za izgradnjo novega kanalizacijskega omrežja v Radizelu in Spodnjih Hočah. Projekt Odvajanje in čiščenje odpadnih voda v porečju Drave je vreden cca. 6 mio EUR in bo delno sofinanciran iz evropskih sredstev. Do jeseni bodo potekale pridobitve služnostnih pravic za teren, kjer bo potekala kanalizacija. Vse občanke in občane prosimo za konstruktiven pristop. V primeru, da občini ne bo uspelo letos do jeseni skleniti dogovorov z vsemi lastniki, bomo žal zamudili priložnost za črpanje denarja in posledično za izboljšanje kvalitete življenja za vse občanke in občane. Prav tako urejamo premoženjsko-pravne zadeve na področju vzpostavitve ceste v industrijsko cono I 11.

Še vedno pa držimo pesti za najboljšo usodo našega letališča. Neznank je še veliko in upamo, da se zgodba razvije v najboljšo možno. Trdno verjamem, da je letališče Edvarda Rusjana, ki leži v naši občini, priložnost za razvoj turizma, gospodarstva. Je stičišče in priložnost za uspešnost Občine Hoče-Slivnica. Na uspešnost zgodbe o letališču ne moremo vplivati tako zelo, kot lahko vplivamo na uspešnost naše občine. Tako smo v juniju kot edina občina v državi dobili že četrto nagrado za inovativnost. Letos smo podelitev nagrad najbolj inovativnim v regiji tudi gostili. Ponovno smo gostili največji festival elektronske glasbe v Sloveniji Stellarbeat in odtekli 10-kilometrski tek pod Pohorjem.

Pohorje pa nam je vsem bližje, ker se lahko peljemo na izlet z novo avtobusno linijo – poletna linija na Pohorje. Ko pa se boste peljali na Pohorje, pa bi bil greh, da se ne ustavite še na Pohorski tržnici, ki vsako soboto razvaja obiskovalce s ponudbo in dogajanjem. Sobota je dan za Pohorsko tržnico!

Želim vam prijetno preživete poletne dni, otrokom brezskrbne počitnice in nepozabna doživetja za vse generacije.

Vse dobro.

ŽIVLJENJE V OBČINI

- 8 NOVA PONUDBA ZA AVTOKAMPERJE
Metka Oberlajt
- 9 SONČNI VZHOD Z DOBRODELNO NOTO
Martina Rauter
- 9 JEDI IZ SESTAVIN NAŠIH PREDNIKOV
Vanja Jus

5 | ZA ALI PRED ČASOM?

NOVICE Z OBROKOV POHORJA

- 18 VEČINA ŠE POMNI DAN MLADOSTI
Drago Ornik
- 29 PADEL REKORD HOŠKE DVORANE
Boris Komar
- 32 DOBIMO SE NA ANTONOVO
Majda Strašek Januš

12 | GIBANJE VREDNOTA VSAKEGA POSAMEZNIKA

KULTURA, ŠPORT IN DRUŽBENA DEJAVNOST

- 35 V MONOŠTRU ODMEVALA SLOVENSKA PESEM
Iris Samastur
- 36 OBELEŽILI ŽE 131. OBČNI ZBOR
Jure Šac
- 37 NA POTI NA MADŽARSKO POSADILI ŠE CEPIČ
Simona Šifrar

33 | SLOVENIJA, NAŠA DOMOVINA

VZGOJA IN IZOBRAŽEVANJE

- 40 USTVARJALCI V GOZDNI IGRALNICI
Nikolina Lonec
- 41 PRITAPKAJMO SI LEP DAN
Jasna Pitamic
- 43 OB VSTOPU V ŠOLO JE PREPOZNO
Katja Frece

39 | AMBASADORJI, KI OČARAJO S PESMIJO

ZANIMALO VAS BO

- 48 BREZ PREDANOSTI NAPREDEK NI MOŽEN
Majda Strašek Januš
- 50 KAKO FIT JE NAŠA OBČINA?
Vanja Jus
- 51 DOŽIVITE IN OKUSITE ŠTAJERSKO PRETEKLOST
Vanja Jus

58 | ČEBELE SO MOJE ŽIVLJENJE

Kako je OŠ Reka postala naša šola

Razmišljanje staršev, ki toplo priporočata šolanje otrok na podružnični šoli Reka-Pohorje

Pisalo se je leto 2013, ko sva septembra vpisala najinega sina, drugorojenca v družini, na podružnično šolo Reka-Pohorje, čeprav živimo le 500 metrov od matične šole. Temu je botroval splet okoliščin, ki so se zvrstile kot domine v zelo kratkem času. Tisto leto je namreč kazalo, da na podružnični šoli ne bo dovolj učencev in da sploh ne bo oblikovan prvi razred. Zato naj bi vsi otroci, ki so spadali na podružnico, prišli na matično šolo v Hoče. To bi pomenilo dva polna oddelka s 27 ali z 28 učenci. Tega si za najinega otroka zagotovo nisva želela.

Na povabilo takratnega ravnatelja osnovne šole, g. Strugerja, ki je na junijskem sestanku staršem novincev predlagal, da bi razmislili o prepisu otroka na podružnično šolo, sva skupaj z najinim Simonom kmalu obiskala šolo v Reki. Bil je to nekakšen mini dan odprtih vrat samo za nas. Bili smo deležni toplega sprejema in Simon je hitro začutil, da bi ta mala podeželska šola lahko postala njegov drugi dom. Strinjal se je celo že prvič, da za nekaj časa sam ostane v podaljšanem bivanju in se mu je kot vrtčevskemu še ne šestletniku zdelo prav imenitno, da se je lahko pridružil velikim šolarjem, pa četudi samo za dve uri. Za naju je bil to znak, da se odločava v pravo smer.

Igra številke se je ugodno razpletla in v Reki je Simon jeseni začel obiskovati prvi razred z desetimi učenci, kar je bil takrat potreben minimum. Že do tedaj sva imela s podružnično šolo same dobre izkušnje, a skozi leta je sledilo še veliko več lepega in dobrega, kot sva kadarkoli upala pomisliti. Kljub temu da sva imela že izkušnjo s prvo triado s starejšo hčerko, smo kot družina v Reki doživljali mnoga nova spoznanja. Z velikim veseljem sva vozila najinega sina v šolo in prihajala popoldan ponj. Pot od doma do šole je bila za nas daljša za ca. 2 km v eno smer, a tega časa in poti nama ni bilo nikoli žal. Dobili smo neprimerljivo več, kot si je bilo mogoče predstavljati – in danes z veseljem ugotavljava, da je bila to ena najboljših odločitev v najinem življenju. Najin sin je od začetka do konca šolanja na podružnici zelo rad hodil v šolo. Med vikendi je komaj čakal, da pride ponedeljek, da bo spet lahko med sošolci. Čeprav večine od prej ni poznal, se je hitro spoprijateljil z vsemi. Še več, prijateljstvo se je razvilo tudi medgeneracijsko. V Reki so prijatelji praktično vsi otroci, od prvega do četrtega razreda. Rad se je družil z večjimi, se od njih učil, in ko je bil sam med starejšimi učenci na šoli, je pomagal mlajšim.

Reška šola je že po svoji legi nekaj posebnega. Leži nekoliko oddaljena od glavne ceste, a je obenem dovolj vidna, da je ne moreš zgrešiti, kadar potuješ iz Spodnjih Hoč proti Pohorju. Ru-

mena zgradba na majhnem hribčku vsak dan prijazno sprejema svoje učence. Posebej lepo je pozimi, ko se spodaj v dolini hiše skrivajo v megli, podružnična šola pa se kopa v morju sončnih žarkov.

V zadnjih nekaj letih se je zmeraj kaj novega postorilo. Šola je dobila nova zunanja igrala in športno igrišče, na podstrešju so uredili šolski muzej, še prej Murijevo knjižnico, povečali so parkirišče ter uredili enosmerni krožni promet. Prizidek šoli je pomenil ureditev garderob za učence in pridobitev prostorne računalniške učilnice. Kljub vsem materialnim novostim je šola zadržala toplino, ki jo je vsa ta leta krasila. Toplino ji namreč dajejo odnosi med učenci ter med učenci in učiteljicami. In za to so zaslužne izključno učiteljice, ki domujejo na podružnici in ki svoj poklic dojemajo kot poslanstvo ter ga opravljajo srčno in predano. Kot starša sva vsem neizmerno hvaležna, občudujeva njihovo zagnanost, trud, nove in nove ideje, dobro voljo, iskrenost in povezanost. Tudi ko zunaj dežuje, znotraj reške šole sije sonce. Tam je vsak otrok prepoznal, zanj je poskrbljeno, dovoljeno mu je razvijati talente. Na šoli vlada spoštljivo in umirjeno ozračje, brez kričanja, tekanja po hodnikih ali prerivanja in ponudba obšolskih dejavnosti je pestra kot le malo kje. Poleg različnih krožkov pa otrokom ostane dovolj časa za sproščeno igro v naravi in druženje na svežem zraku, kar se nama zdi kot staršema izredno dragoceno. Naj bo v lepem vremenu, ko so igrala polna vrtečih in gugajočih se otrok, v dežju, ko s škornji čofotajo po lužah ali v snegu, ko se s sankami spuščajo po bližnjem hribu. To je življenje reških šolarjev, ki imajo vse in še več. V isti stavbi skrbno vzgojo, kvalitetno izobraževanje, pa tudi, kar v šoli redko najdemo, podaljšano otroštvo.

Po štirih letih se je naš Simon poslovil od podružnice. Nobenih strahov ni bilo povezanih s tem. Vsi skupaj smo ta prehod vzeli kot nekaj naravnega in običajnega. Hitro se je vklopil v novo okolje, nekaj sošolcev iz Reke je ostalo še naprej z njim, drugi so bili porazdeljeni v paralelna oddelka. In znova je, čisto po naključju, skupaj s svojim najboljšim prijateljem iz vrtca. Navdil se je na večje prostore, le precej bolj glasno je spodaj, včasih pove. Večkrat se spomni na učiteljico Jasno, ki v njegovih očeh ostaja prva in najboljša!

Ko je Simon zapustil podružnico, je tam svojo šolsko pot začela tlakovati naša najmlajša družinska članica. Že ko je bila v vrtcu in se je skoraj dnevno z enim od naju peljala po bratca, nama je sama napovedala, da bo nekoč tudi ona učenka v Reki. Hvaležna sva vodstvu OŠ Hoče, ki je uslišalo našo prošnjo, čeprav v ta-

kratni generaciji ni primanjkovalo otrok. Še sreča, saj bi se nama zdelo od vsega najbolj krivično, če zaradi premajhnega števila učencev najina hči ne bi imela možnosti šolanja v Reki. Neža zdaj zaključuje že drugi razred in pred kratkim je domov ponosno prinesla pisno priznanje svoje razredničarke Lidije, ker je osvojila vseh 100 črk slovenske abecede: po 25 velikih in malih tiskanih prav toliko velikih in malih pisanih.

Po šestih letih šolanja otrok v podružnični šoli Reka-Pohorje lahko mirno rečeva, da je šola postala naša. Najstarejša hčerka ostaja edina od najinih otrok, ki ni bila deležna največjega privilegija svojih sorojencev. Tako nama je po obisku ene od številnih prireditev, ki smo si jih v Reki vedno ogledali skupaj, nekoč neko-

liko očitajoče potožila: »Zakaj pa mene nista vpisala v Reko?« Ko bi le že pred devetimi leti vedela, da obstaja ta možnost! Vsem staršem bodočih generacij prvošolcev, še posebej tistim, ki niste nikoli prestopili praga reške šole, polagava na srce le eno: vzemite si nekaj časa in se eno jutro pred poukom sprehodite po hodnikih šole ter pokukajte v katero od učilnic. Če se najavite, vas bodo sprejeli že pri vhodnih vratih. Nato pa si ustvarite svoje mnenje. Prepričana sva, da boste prijetno presenečeni.

➡ Milanka in Gorazd Sobočan

Za ali pred časom?

Podružnična šola v današnjem času ali kako smo se odločili za šolo v Reki

Lani v juniju sva se z možem ukvarjala s precej pomembnim vprašanjem: Kam vpisati devet tednov prezgodaj rojeni dvojčici s precej zdravstvenimi težavami ter zelo občutljivimi v odnosu do neznanega, novega. Ali naj bo to mestna šola iz domačega šolskega okoliša, kjer sta že imeli stik z nekaj »sovrtničarji«? Vendar jih bo v razredu veliko, tako se bo zgodba nenehnih prehladov in angin in ... Še verjetno kar nekaj časa nadaljevala. Morda pa bi lahko bila to podružnica v Reki, ko sem ravno učiteljica na njeni matični šoli (in tisti dodatni kilometer ali dva res ne predstavljata problema)? Učencev bo malo in posledično manj virozic. A kako se bosta vključili v povsem novo okolje, kjer nikogar ne poznata? In še kup podobnih vprašanj je bilo krivih za kar nekaj prečutih noči.

Na začetku je bilo sicer kak mesec navajanja, a razredničarka in učiteljici jutranjega varstva ter oddelka podaljšanega bivanja so zelo priskočile na pomoč. Ne samo najinima otrokoma, prav vsem. Koliko je vreden občutek, ko gre mama (in tudi oče) mirna v službo, saj ve, da je poskrbljeno za otroka, za njegove fizične potrebe ter njegovo (nežno) dušico! Kajti v tako majhnih skupinah je nemogoče spregledati posameznika, prav vsak je viden in opažen.

Lepo ju je bilo med letom poslušati, kako se igrajo skupaj učenci višjih razredov in tkejo nova prijateljstva, ter opazovati, kaj sta se iz tega naučili. Lepo je bilo slišati, kako kuharica in

učiteljica poskrbita za prazne želodčke malih lakotnikov, če kdaj kaka malica ali kosilo ni ravno po njihovi volji. Še lepše je videti, kako jih učiteljice sprejmejo tudi z objemom in toplino, kadar je to potrebno. Neprecenljivo je doživeti, ko dve leti starejša učenka pokloni del lastne pravkar prinesene igrace s končnega izleta otroku, ki je nekaj izgubil in je žalost ob tem precejšnja. Ko jih zjutraj pripeljeva, dobiva občutek, da ju puščava v »razširjeni družini«, kjer nič ni težko ali odveč, čeprav je dejansko obvezno.

Tako sta se iz navzven zelo zadržanih in morda celo preveč mirnih deklic v tem letu prerodili v zdravi (manjkali zanemarljivo malo), odprti in nasmejani sedemletnici. Sedemletnici, ki upata nastopati pred učenci in številnimi odraslimi. Sedemletnici, ki ob koncu leta bereta in radi primeta v roko knjigo. Sedemletnici, ki sta se v tem letu naučili živeti v drugega, kajti razredničarka nenehno gradi dobre medsebojne odnose in spoštljivost do vseh.

Torej, po lastnih izkušnjah lahko mirno zaključim: podružnična šola je dandanes zares velik privilegij in najina odločitev je bila zagotovo povsem pravilna za vse člane naše družine. Če bi bila še enkrat v enaki situaciji, naju le-ta ne bi več skrbelo – zagrabila bi to možnost z odprtimi rokami!

➡ Sandra Potrč

Moji spomini na OŠ Reka-Pohorje

Junija pred šestimi leti sem izvedel, da me bosta starša vpisala na podružnično šolo. Bil sem malo zmeden, saj prej nikoli nismo govorili o tem. Bal sem se, da ne bom imel nobenega prijatelja iz vrtca.

Prvi šolski dan se je začel v telovadnici na spodnji šoli. Najprej nas je pozdravil ravnatelj, za njim pa prijazna učiteljica v beli bluzi, ki nam je povedala, da tisti trenutek tudi njen starejši sin vstopa v prvi razred. Ona pa je nasmejana sprejemala nas. Mama mi je prišepnila, da je to učiteljica iz Reke in da bomo po programu z njo odšli na našo novo šolo. Šolo v Reki sem že malo poznal, saj sem bil tam enkrat na obisku. Učiteljica nas je pričakala s pisano dobrodošlico na tabli. Zaigrala nam je zanimivo zgodbo o Lili in Binetu in vsakemu od nas okoli vratu slovesno nadela rumeno rutko ter nam izročila pohvalo, da smo postali prvošolci. Kako sem bil ponosen!

Domov sem prišel tako navdušen nad prvim dnevom v šoli, da sem skakal do stropa. Že sem se veselil naslednjega dne in ponoči nisem mogel spati. Naslednji dan sem spoznal že vse učiteljice, moja razredničarka, učiteljica Jasna Pitamic, pa mi je bila od vseh najljubša. Vedno sem se v njenem razredu zelo dobro počutil, saj je znala rešiti vsako težavo ali prepir. Tako se v razredu nismo veliko pripravili, vsi smo bili med sabo najboljši prijatelji. Učiteljica nam je vedno pri vsem pomagala. Mi smo lahko izbirali, kaj bomo predstavili na številnih prireditvah, bazarjih, nastopih in vedno nas je znala odlično pripraviti na nastop. Tako smo bili po nastopih zelo zadovoljni, naši starši pa ponosni.

Ker smo včasih malo ponagajali, si je učiteljica Jasna izmislila znakce, ki smo jih dobili ob koncu vsakega dneva, glede na to, kako smo se obnašali. Sonček si dobil, če si se obnašal lepo, oblake si dobil, če si bil ne preveč poreden, pa tudi ne preveč priden. Strela pa se je pojavila, če si se obnašal res neprimerno. Če si v enem tednu zbral dve streli, se v petek nisi mogel igrati družabnih iger, ampak si lahko samo opazoval. Vremenski znakci so nam hitro pomagali k lepšemu obnašanju.

Imeli smo tudi škatlo, v katero si lahko oddal pismo za nekoga od sošolcev, ob koncu tedna pa smo vsa pisma prebrali. Bilo je res zanimivo poslušati, kaj lepega so sošolci zapisali o tebi. Všeč mi je bilo tudi, da smo pri spoznavanju okolja včasih odšli v bližnji gozd in smo tam iskali liste ter živali, ki smo jih imeli narisane v učbeniku. Včasih pa smo šli vsi skupaj v podstrešno knjižnico in smo kaj brali ali pa v parih delali na računalnikih. Všeč mi je bilo, da nas je bilo v razredu malo. Najprej samo deset, pozneje pa sta se nam pridružila še dva. Sčasoma smo se res dobro poznali in super razumeli. Na koncu tretjega razreda smo vsi jokali, ker smo morali zapustiti učiteljico Jasno. A dobili smo učiteljico Katjo, ki se je prav tako zelo trudila za nas. Z njo smo se kot razred celo uvrstili na državno tekmovanje iz varnostne olimpijade. Na koncu četrtega razreda smo bili tudi žalostni, saj smo morali zapustiti podružnično šolo in nismo vedeli, kdo bodo naše nove razredničarke in kako bomo po razredih. A se je vse lepo uredilo, navdili smo se tudi na veliko šolo in v razredih srečali polno znancev iz vrtca. Zdaj končujem šesti razred in sem hvaležen staršema, da sta me vpisala v šolo v Reko, saj so mi spomini na tista leta posebej pri srcu in jih ne bom nikoli pozabil. Tudi drugim učencem želim, da doživijo najlepša štiri leta svojega življenja na podružnični šoli Reka-Pohorje.

← Simon Sobočan

Bila je in je še domača!

To staro fotografijo sem nekje dobila, ne vem, kdo je na njej. Morda bo te male učence OŠ Reka spoznal kdo od potomcev, sorodnikov. Zame je pomembno sporočilo, ki ga prinaša ta spominski posnetek: v ozadju je naša podružnična šola, pred njo skupina zdravih, zadovoljnih otrok – in to leta 1916, sredi prve svetovne vojne. Šola je živela tudi v teh hudih časih, živela je vsa leta do danes – zato naj vse njene vrednote in prednosti male šole in malih razredov ostajajo tudi za nove rodove. To vam želimo sporočiti s to številko Utrinkov, v katerih je postala osrednja tema prav ta naša 'domača' šola.

← Majda Strašek Januš

Manjša skupina, boljše učenje

Podružnična šola Reka-Pohorje se predstavlja in vabi k vpisu za novo šolsko leto

Naša mala šola v Reki pod Pohorjem je predlani praznovala svoj 120. rojstni dan. Lani smo svečano odprli še moderen prizidek, tako da so otroci pridobili nove garderobne prostore, v prvem nadstropju lepo svetlo računalniško učilnico. Na delu podstrešja je obnovljena knjižnica in majhen bralni kotiček. V šoli sta novo pisarno dobili KS Reka-Pohorje in TD Reka-Pohorje. Pisarna se dopoldan uporablja za šolo (dodatni pouk, individualne ure s posameznimi učenci, sestanki učiteljic ...), popoldan pa za potrebe krajevne skupnosti in društev.

V šoli so štiri velike svetle učilnice, dodatno opremljene z bralnimi kotički (kjer je tudi udoben kavč za počitek), moderno video opremo ter ustvarjalnimi in glasbenimi kotički. Ob šoli je lepo obnovljeno športno igrišče, pokrito z umetno maso, in igrišče z igrali, kjer otroci preživljajo proste urice, popoldansko igranje, v poletnih časih je tudi prostor za telovadbo. Med šolskim letom je organiziran prevoz za vse otroke šole v matično šolo, kjer imajo ure športa v šolski telovadnici.

Organizirana je tudi šolska prehrana, tako da je vsem otrokom zagotovljena hrana za cel dan bivanja v šoli, kot seveda jutranje in popoldansko varstvo otrok. Z eno besedo, naš mali »raj pod Pohorjem«, kot ga radi imenujemo, ima vse, kar imajo veliki, celo več, ker je manj učencev v razredih (povprečno 12), je učenje boljše, lažje, več časa za utrjevanje snovi, delo s posamezniki ...

Res je, da lahko starši vpišejo svojega malčka v druge šole, ker jim logistično ali kakorkoli pač bolj odgovarja, pa vendarle, morda v razmislek, otrok, ki obiskuje šolo v svojem kraju, se skozi šolo nekako poveže s krajem, z okoljem, z otroki in tako tudi pridobi neko pripadnost kraju, okolici, v kateri odrasča.

V šolo je vpisanih kar nekaj otrok iz Hoč, celo iz Maribora, ravno iz razloga, ker je mala šola, malo otrok, lepo okolje za bivanje in preživljanje šolskih uric.

Povprašala sem nekaj naključno izbranih otrok, kaj jim je všeč v šoli, ali radi hodijo v šolo, pa so bili njihovi odgovori duhoviti in povedani iz srca.

Jani: »Všeč mi je, ker imamo zelo dobre učiteljice in ker nas je tako malo na šoli.«

Zoja: »V naši šoli je manj otrok in zato je manjša gneča, ko gremo iz učilnice na igrišče. Hitreje se tudi umirimo. Kadar na interaktivni tabli kaj gledamo, je pred mano manj otrok in mi ne zastirajo pogleda. V razredu imamo vrtiček.«

Nika: »Šola mi je všeč zaradi tega, ker nas je zelo malo in imamo prijazne učiteljice.«

Erin: »Imamo knjižnico in Murijevo učilnico. V novem prizidku je računalniška učilnica. Imamo tudi omaro z različnimi igrami. Imamo tudi sedežno in vrtiček. V našem razredu smo si izdelali škatlice za pisala in imamo razpoloženske kartice. Imamo tudi predal za zvezke, na tleh pa nalepljen krog. V krogu smo postavili mesto z bloki in cesto, imamo pa tudi Pikin kotiček – vilo Čira-čara. Likovne majice imamo shranjene v omarici. Učiteljica nam je izdelala male stotične kvadrate z žepki za shranjevanje. Imamo tri različne koledarje.«

Jona: »Najbolj mi je všeč na tej šoli, da imamo novi prizidek, da imamo računalniško učilnico. Všeč mi je tudi, da imamo dvigalo, igrala in novo igrišče.«

Hanna: »Všeč mi je, da imamo dobro hrano, da imamo računalniško učilnico, veliko novih pripomočkov.«

Matija: »Na naši šoli mi je všeč, ker nas je malo in da je bolj mirno. Da je šola manjša, je včasih lahko tudi prednost, ker imamo več prostora zunaj in imamo prijazne učiteljice.«

V okviru evropskega športnega dne so izvedli pohod do Križne

kapele. Ker se je predvideval vroč dan, so si le-tega ohladili z vodnimi športnimi igrami. Torej zopet dan, ki bo za otroke nekaj posebnega in seveda tudi nepozabnega. Zgodil se je nepozaben dan, naenkrat se zaslišijo gasilske sirene, otroci radovedno »kaj dogaja«, toda, glej čudo, gasilci proti šoli, se ustavijo, poskačejo iz vozil ter začnejo vleči cevi. Otroci še bolj čudno gledajo: »Učiteljica, kje gori?«, učiteljica pa, »Kje gori, na igrišču gori!« Kakšen vrisk, ko so gasilci vklopili škropilnico, nepopisno veselje, sonce, voda, polno dobre volje in veselja. Kako malo je v bistvu potrebno za milijon smejočih in srečnih iskric v otroških očeh, in to je, dragi moji bralci, »čar male šole«, čar malih dogodkov, ki se lahko zgodijo samo v malem kraju, v kraju pod Pohorjem. Šola pomeni za naš mali kraj pod Pohorjem veliko, posebno kulturno ustanovo, in daje dobro podlago za nadaljnje šolanje v Hočah, kot tudi naprej za srednje šole itd. Leta in leta se vsi večji dogodki organizirajo v sodelovanju s šolo. Vsako leto imamo proslavo za mamice, kjer se predstavijo vsi učenci šole, imamo prireditve ob posameznih praznikih, dogodkih v kraju, kjer vedno nastopa tudi šola. Kraj, kot je naša Reka, je nekoč bil neko »središče«, zdaj pa žal temu ni več tako, vendar sem prepričana, da se naš kraj zopet prebujajo, da se bo generacijsko zopet povečal, »opomogel«, za to smo odgovorni vsi krajani – in mislim, da je prav, da s skupnimi močmi, povezovanji, društvi pripomoremo k družabnemu življenju v kraju in seveda tudi s tem, da naše malčke damo v »rečko šolo«, ker le-tako bomo lahko ohranili našo šolo, šolo – naš ponos.

Na koncu tega pisanja pa še »juhuhu, počitnice so tu«, uživajte in vidimo se v jeseni, kjer bomo že kar v začetku šolskega leta praznovali 40. rojstni dan Krajevne skupnosti Reka-Pohorje in se bo dogajalo.

← Zdenka Trinko

Inovatorji za boljši jutri

Priznanja podravske regije za inovacije 2019 tokrat podeljevali v Hočah

Prestižna prireditelja za inovatorke in inovatorje je potekala pod okriljem Štajerske gospodarske zbornice, in sicer v petek, 14. 6. 2019, v Kulturnem domu v Hočah. Dogodek je gostil inovatorje in inovatorke in je ob enem ponujal prostor za predstavitev inovacij. Gost podelitve je bil dekan Fakultete za kemijo in kemijsko tehnologijo Univerze v Mariboru, dr. Zdravko Kravanja, ki je spregovoril na temo »Pomen sodelovanja gospodarstva in institucij znanja za izboljšanje inovativnosti«. Pozdravni govornik srečanja pa je bil poleg mag. Aleksandre Podgornik, direktorice Štajerske gospodarske zbornice, tudi dr. Marko Soršak, župan Občine Hoče-Slivnica.

Podelitev priznanj za najboljše inovacije podravske regije je za Štajersko gospodarsko zbornico tradicionalni dogodek, letos je potekal že sedemnajstič. V skladu z razpisom je letos v razpisnem roku prispelo 21 inovacij, v inovacijske predloge pa je bilo vključenih 110 inovatorjev. Vse prispele vloge je pregledala strokovna komisija, ki jo je vodil dr. Marjan

Leber, v komisiji pa sta bila še Bruno Rumež in mag. Aleksandra Podgornik. Komisija se je odločila, da podeli štiri zlata, štiri srebrna in štiri bronasta priznanja ter osem priznanj za prispevek na področju inovativnosti. Pet najbolje ocenjenih inovacijskih predlogov se bo uvrstilo v nacionalni izbor, ki ga organizira GZS s partnerji Ministrstvom za gospodarski razvoj in tehnologijo RS in Javno agencijo Spirit Slovenija.

Občina Hoče-Slivnica je kot institucija ponovno prejela nagrado za inovativno razmišljanje in delovanje. »Beri me, ko čakaš« je projekt, ki je zaživel v Občini Hoče-Slivnica s pomočjo Mariborske knjižnice in Zdravstvenega doma Adolfa Drolca Maribor. Ponovno pa je za inovativnost prejelo visoko priznanje podjetje Lestro Ledinek, priznanja sta prejela tudi Kvaldo Studio, d. o. o., ter AMD Orehova vas.

➔ Vanja Jus

Nova ponudba za avtokamperje

Peti forum za razvoj turizma in kmetijstva v Občini Hoče-Slivnica

Občina Hoče-Slivnica je 19. junija v sodelovanju z Mariborsko razvojno agencijo, Fakulteto za kmetijstvo, Turističnim društvom gostincev Pohorja, Kmetijsko zadrugo Hoče in Zavodom za turizem Maribor pripravila 5. forum za razvoj turizma in kmetijstva, katerega glavni namen je povezovanje, sodelovanje in krepitev turističnih ponudnikov in kmetij v Občini Hoče-Slivnica.

Občina Hoče-Slivnica aktivno deluje na področju vključevanja obstoječih in novih občinskih turističnih produktov in destinacij v enotno turistično in kmetijsko podobo Občine Hoče-Slivnica. Tema 5. foruma je bila podrobna debata o Projektu Mreža postajališč za avtodome MPZA. Potekala je predstavitev projekta s strani Dušana Skerbiša, župana Občine Mirna, ter predstavitev koristi za vključene v mrežo za razvoj turizma in kmetijstva. Sledil je še slavnostni podpis pogodbe o sodelovanju. Projekt bo omogočal vsem ponudnikom v Občini Hoče-Slivnica, da bodo

lahko ponujali parkirišče za avtodome in bodo tako postali vidni na zemljevidu avtokamperjev. V nadaljevanju je bil podrobno predstavljen Projekt PalaeoDiversiStyria – SI Interreg SI-AT ter blagovna znamka Heriterra. Udeleženci so se seznanili s koristmi za vključene, s pravicami in dolžnostmi.

Po predstavitvi so se zbrani sproščeno družili in klepetali ob kavi in lokalnih prigrizkih. »Vedno znova sem vesel, da se srečujemo na Forumu za razvoj turizma in gostinstva. Dobro povezujemo ponudnike in pridelovalce v skupne projekte ter gradimo odlično pot za razvoj gostinstva in turizma v naši občini,« je izpostavil dr. Marko Soršak, župan Občine Hoče-Slivnica.

➔ Metka Oberlajt

Sončni vzhod z dobrodelno noto

Dobrih 3000 ljudi se je zbralo na prireditvi Po sončni vzhod na Pohorje 2019

Letos je na vrhu Mariborskega Pohorja ob poletnem solsticiju že tretjič potekal dogodek Po sončni vzhod na Pohorje. Na dogodku je bilo več kot 3000 ljudi, čeprav nekateri prisegajo tudi na večjo številko.

Sončni vzhod je bil letos v petek, 21. junija, ob 5.04 uri. Program se je začel že nekoliko prej, ob 4.30 uri, z nastopom Kristalnega orkestra Zavoda Šola luči. Po umirjenih zvokih Kristalnega orkestra je ob 5. uri na oder stopil vrhunski slovenski glasbenik Vlado Kreslin in natanko ob vzhodu sonca skupaj s Kristalnim orkestrom zapel balado Nekega jutra, ko se zdani. After party je bil na koči Koča z duom Akustični orgazem. Na platoju pri zgornji postaji vzpenjače je bila do 7. ure odlična glasbena spremljava v izvedbi Radia Maribor. Program sta povezovala Martina Rauter ter znani televizijski in radijski voditelj Boštjan Klun.

Zaradi zelo različnih tempov hoje so se obiskovalci na vrh Mariborskega Pohorja odpravili ob času, ki jim je najbolj ustrejal.

Velika večina se je na pot podala ob 3. uri s predstavniki Društva top. Mariborska vzpenjača je po promocijski ceni, polovičnim popustom, krožila od 4.15 do 7. ure, popust pa je veljal vse do 12. ure.

Dogodek je imel tudi tokrat dobrodelno noto, saj se je zbiral denar za dva mlada perspektivna športnika – sedemletno ritmično gimnastičarko Lizo in šestnajstletnega karateista Matija. Že v začetku maja jima je Hervis Sports Slovenija v okviru projekta Po sončni vzhod na Pohorje 2019 podaril dva bona v vrednosti po 200 evrov. Skupaj z dražbo fotografij sončnih vzhodov (4. junij 2019) in srečelovom (na dan dogodka) je bilo zbranih še 1.075,05 EUR.

Hvala našim sponzorjem, donatorjem, partnerjem in medijskim partnerjem. Brez vas ni nas ...

➔ Martina Rauter ➔ Marko Pigac

Jedi iz sestavin naših prednikov

Delavnica Priprava hrane in spoznavanje kulinarčne preteklosti na Pohorski tržnici

Brezplačna kuharska delavnica historičnih jedi za ponudnike se je odvijala 20. junija med 9.30 in 15. uro v okviru projekta PalaeoDiversiStyria - SI AT, kjer je projektni partner tudi Občina Hoče-Slivnica.

To je bila ena od aktivnosti približevanja in predstavitve arheološke in druge kulturne dediščine lokalni skupnosti ter povezovanja arheološke, botanične in zoološke znanosti s kmetijstvom ter seveda turizmom v sklopu projekta Interreg SI-AT PalaeoDiversiStyria, paleokrajina Štajerske in njena biodiverziteteta od prazgodovine do odkritja Novega sveta. Na dogodku so se lahko udeleženci naučili skuhati res okusne jedi iz sestavin, za katere smo našli arheološke in druge zgodovinske dokaze za prisotnost in uporabo v določenih obdobjih zgodovine, od kamene dobe do odkritja Amerike in novih poti do Indije ter Kitajske. Te in druge jedi so vključene v ponudbo sodelujočih turističnih in kulinarčnih ponudnikov, ki bodo vključeni v mrežo projektne znamke Heriterra. Več o projektu si lahko preberete: www.heriterra.eu, <https://sl.wikipedia.org/wiki/PalaeoDiversiStyria> in <https://www.facebook.com/PalaeoDiversiStyria/>.

Okusne jedi iz preteklosti pa so lahko obiskovalci Pohorske tržnice okusili v soboto, 22. junija, med 10. in 12. uro pred Botaničnim vrtom na Pohorski tržnici v Pivoli. Poleg zgodovinske degustacije so ponudniki na Pohorski tržnici znova presenetili z bogato in okusno ponudbo. Omenimo naj, da bo Pohorska tržnica odprta tudi v času poletnih počitnic. Vsako soboto med 9. in 12. uro. Vljudno vabljeni.

➔ Vanja Jus

Rok za dogovore do jeseni

Izgradnja novega kanalizacijskega omrežja v Radizelu in Spodnjih Hočah

Občina Hoče-Slivnica si je izbrala kohezijska sredstva za izgradnjo novega kanalizacijskega omrežja v Radizelu in Spodnjih Hočah. Projekt Odvajanje in čiščenje odpadnih voda v porečju Drave je vreden okrog 6 milijonov evrov in bo delno sofinanciran z evropskimi sredstvi.

Eden izmed pogojev za pridobitev kohezijskih sredstev je pridobitev služnostnih pravic, kjer bo potekala kanalizacija. Lastnike zemljišč, kjer bo potekala kanalizacija, obveščamo, da vas bo v naslednjih tednih obiskal predstavnik občinske uprave ali predstavnik krajevne skupnosti in vam podrobneje predstavil zadevo.

V primeru kakršnih koli vprašanj vas prosim, da pišete na mail daniijela.rakovic@hoce-slivnica.si (Danijela Rakovič) ali metka.meglic@hoce-slivnica.si (Metka Meglič).

Vse občanke in občane prosimo za konstruktiven pristop. V primeru, da občini ne bo uspelo letos do jeseni skleniti dogovorov z vsemi lastniki, bomo žal zamudili priložnost za črpanje denarja in posledično izboljšanje kvalitete življenja za vse občanke in občane.

➔ Občinska uprava

Prijavi se na sms obveščanje in osvoji nagrado

Prijavi se na SMS obveščanje in osvoji nagrado. Več informacij je objavljenih na spletni stran www.hoce-slivnica.si.

Nagradna igra traja od 10. 04. 2019 do 10. 09. 2019.

Razglasitev rezultatov nagradne igre bo v času prireditve občinskega praznika.

NAROČITE SE NA BREZPLAČNE NOVICE OBČINE HOČE-SLIVNICA!

E-POŠTNO IN SMS OBVEŠČANJE

Uvedli smo sistem obveščanja naših občanov o pomembnih dogodkih, prireditvah, zaporah cest, ... Obveščali vas bomo preko SMS sporočil in e-poštne sporočil. Sporočila boste prejeli od prejemnika "Občina H-S".

PRIJAVA NA SMS IN E-OBVEŠČANJE

VSA PREJETA SMS IN E-SPOROČILA SO ZA PREJEMNIKE BREZPLAČNA.

IME:
PRIIMEK:
GSM:
E-NASLOV:
NASLOV:
POŠTNA ŠTEVILKA:
KRAJ:
PODPIS:

Prijavite se lahko preko spletnega obrazca na naslovu hoce-slivnica.si/enovice oziroma izpolnite obrazec na desni strani in nam ga pošljite na naslov: **Občina Hoče-Slivnica, Pohorska cesta 15, 2311 Hoče**

www.hoce-slivnica.si

Certifikat Učča se organizacija za Občino Hoče-Slivnica

Občina Hoče-Slivnica je junija 2019 ponovno prejela certifikat z nazivom Učča se organizacija (LearningBrand), ki ga podeljuje LifeLearningAcademia. Cilj uččih se organizacij je poudariti in promovirati pomen izobraževanja ter spodbuditi podjetja k zavedanju, da sta učenje in znanje sestavini, brez katerih organizacije v prihodnje ne bodo mogle uspešno delovati in obstati.

Certifikat je potrditev za letošnje sodelovanje in trud, ki ga občinska uprava vplaga v razvoj kadrov in pridobivanje novih znanj in spoznanj. Dokazujemo, da so naša znanja na visokem nivoju in da se z vsem spoštovanjem lahko uvrščamo med organizacije, podjetja, ki jim je znanje blizu. Tako smo lahko hitreje dovzetni za nova znanja, informacije in smo lahko še učinkovitejši servis za občanke in občane.

➔ Vanja Jus

Hoški gasilci absolutni zmagovalci

V Mercatorjevi dobroteljni akciji **Dobro je delati dobro**, ki je ponovno potekala letos spomladi, je sodelovalo 210 društev v 70 Mercatorjevih prodajalnah po vsej Sloveniji. Kupci smo oddajali žetone – in jih največ namenili PGD Hoče. Tudi drugod po Sloveniji so prav gasilska društva nabrala največ glasov in si za prvo mesto priborila nagrado, 1.000 evrov donacije.

Ampak absolutni zmagovalec po številu zbranih glasov je postalo Prostovoljno gasilsko društvo Hoče: namenili smo jim kar 10.800 glasov. Iskrene čestitke našim gasilcem, pa tudi vsem krajanom, ki se zavedamo njihovega pomena in požrtvovalnosti.

➔ Uredniški odbor Utrinkov

Gibanje vrednota vsakega posameznika

Tretji tek pod Pohorjem gostil 410 tekačev, 80 prostovoljcev, 650 gledalcev in 3 župane

Občina Hoče-Slivnica je organizirala 3. tek pod Pohorjem in se ga je udeležilo 350 odraslih tekačev in tekačic ter 60 otroških tekaških navdušencev. Za nemoten potek športnega dogodka, ki si ga je ogledalo 650 gledalcev, je skrbelo kar 80 prostovoljcev. Teka pod Pohorjem pa so se udeležili tudi trije župani.

3. tek pod Pohorjem se je odvijal v nedeljo, 2. junija 2019, na 10-kilometrski trasi pod Pohorjem. Športna, sončna nedelja je v podpohorsko občino privabila preko 400 tekačev in tekačic, ki so se borili za zmago v absolutnih kategorijah in obenem za naziv najboljših tekačev v občini. Letošnja novost je bila podelitev nagrad najboljšim med župani.

V moški kategoriji je zmaga pripadla Severinu Ogrizku, 2. mesto je osvojil Mitja Črnčec in 3. mesto Adriano Nemeč. Med tekačicami je bila najboljša Manuela Golob, sledila ji je Anja Zlatečan in tretja je bila Renata Vetrih.

V kategoriji žensk do 19 let je bila razporeditev takšna: 1. Metka Lobnik, 2. Špela Kapel in 3. Loti Ravnjak Kuželj. V kategoriji žensk med 20 in 29 letom: 1. Manuela Golob, 2. Tara Gašič in sledila ji je 3. Nataša Anželj. V kategoriji od 30 do 39 let je bila razporeditev: 1. Anja Zlatečan, 2. Marjeta Arčnik in 3. Tamara Gornjak. V kategoriji od 40 do 49 let je bila 1. Renata Vetrih, 2. Mojca Turčin in 3. Tanja Koser. V kategoriji od 50 do 59: 1. Marija Rojič, 2. Milojka Blažič in 3. Rasta Vrečko. V kategoriji od 60 do 69 je slavila Inga Veselko, druga je bila Jerica Korošak in tretja Vesna Toroš. Od 70 do 79 let: Darinka Bošnjak. V kategoriji nad 80 let je bila absolutna zmagovalka Kazimira Lužnik.

V kategoriji moški je bil vrstni red naslednji: do 19 let 1. Miha Kramberger, 2. Danej Doberšek, 3. Tilen Nipič. Od 20 do 29 let: 1. Mitja Črnčec, 2. Tadej Žavcer, 3. Urban Šturm. Od 30 do 39 let: 1. Andrej Gužvinec, 2. Tine Kukolj, 3. Gregor Bohak. V kategoriji od 40 do 49 let: 1. Severino Ogrizek, 2.

Adriano Nemeč, 3. Mario Vračič. Od 50 do 59 let: 1. Milan Roškar, 2. Matjaž Trantura, 3. Miloš Ličina. Od 60 do 69 let: Branko Lehner, 2. Avgust Manfreda, 3. Slavko Kumek. Od 70 do 79 let: Silvester Jemenšek, 2. Rajko Zupančič in 3. Ante Bilobrk.

Občinsko priznanje so si zaslužili v kategoriji moški: 1. Adriano Nemeč, 2. Gregor Bohak in 3. Rok Haložan. Med ženskami: 1. Tanja Koser, 2. Metka Lobnik in 3. Martina Rauter. Med tekači župani je bil vrstni red naslednji: Janko Kopušar, Egon Repnik in Marko Soršak.

Letošnji tek pod Pohorjem je bila odlična priložnost za sodelovanje lokalnega okolja z gospodarstvom. Tek so namreč podprla številna lokalna podjetja, ki so vključena v gospodarsko mrežo Občine Hoče-Slivnica. Največji podporniki projekta 3. tek pod Pohorjem so bili: podjetje Magna Steyr, Zavarovalnica Sava, Cestno podjetje Ptuj, Zdravstveni dom dr. Adolfa Drolca Maribor, Žnider's, d. o. o., De-Certare, d.

o. o., Hervis, Mariborski vodovod, Lekarne Maribor, Dom in okolje, Vabor, d. o. o., Marijan Šotiček, s. p., Radenska in drugi.

Vsekakor pa je bil to dan, ko so se aktivirali številni posamezniki in posameznice in pomerili moči na tekaškem poligonu. Bila pa je to odlična priložnost za druženje in aktivno preživljanje prostega časa. »V Občini Hoče-Slivnica se zavedamo, da je gibanje vrednota vsakega posameznika in posameznice, ki prispeva k zdravju. Zdravi ljudje pa smo bolj zadovoljni in uspešni. Vsekakor nam uspeva, da smo na vsakem teku pod Pohorjem uspešnejši in boljši ter da prispevamo k razvoju in promociji Občine Hoče-Slivnica. Ob tej priložnosti bi se zahvalil vsem, ki se pomagali, da je 3. tek pod Pohorjem uspel, in vsem, ki ste ga kakorkoli podprli,« je povedal župan dr. Marko Soršak.

➡ Metka Oberlajt
 Ⓞ Andreja, Aleksandra, Eva

S tremi avtobusi na Madžarsko

Dober dan, Monošter! Jó napot, Szentgotthárd! Rezbarji in upokojenci družno na izlet, otvoritev razstave in posaditev cepiča stare trte

Življenje je pač takšno, da nas vsakodnevne utečene zadeve le redko pritegnejo k razmišljanju. Zato sem se odločil, da naslov mojega članka pritegne vas bralce na bežen pogled in razmišljanje o živečih Slovencih na Madžarskem. Če še pa to ni dovolj, pa lahko pričnemo z besedo „dober dan“ v madžarskem jeziku, kar je nekje dnevna osnova za kontakt na tem področju. Pustimo to – tako smo mi, člani Združenja rezbarjev modelarjev lesa Slovenije, imenovali in izdali zloženko (28 strani) ob otvoritvi mednarodne razstave rezbarsko-kiparskih ter slikarskih del in posaditvi cepiča stare trte.

Res je, da sta nam ta dan v Porabju stali ob strani Društvi upokojencev Hoče in Slivnica, tako da smo v jutranjih urah krenili s tremi avtobusi na izlet, na otvoritev razstave in posaditev cepiča stare trte iz Maribora. Dogovor s predsednico porabskih Slovencev go. Andreo Kovacs je bil, da pripravimo otvoritveni program razstave, vodenje programa pa prepustimo njim. Ob tej priložnosti se zahvaljujem učencem Osnovne šole Franca Lešnika Vuka (učiteljici Zlatki), Osnovni šoli borcev za severno mejo, Osnovni šoli Zgornja Kungota, dramski skupini Samotarji iz Hoč in pevcu Jožetu Koblerju. Vsem se zahvaljujem za odziv na mojo prošnjo. Na otvoritvenemu programu so pa bili razen že opisanih generalni konzul Republike Slovenije v Monoštru dr. Boris Jelcin, predstavnik pri Uradu vlade za odnose s Slovenci g. Tadej Bojnec, direktor direktorata za prehrano in ribištvo dr. Bojan Pahor, predstavnik kmetijskega ministrstva Vladimir Čeligo, podpredsednik Zveze Slovencev na Madžarskem g. Jože Hirnok, sekretarka zveze Slovencev ga. Biserka, g. Stanislav Kocuter, novinar in gospodar stare trte v Mariboru, še posebej sem pa vesel ge. Metke Lainšek, namestnice veleposlanika Republike Slovenije v Budimpešti, ki je spregovorila nekaj besed udeležencem ter skupaj z mano podelila zahvale razstavljalcem. Posebej zanimivo se mi je zdelo naslednji dan doma, ko sem razmišljal o tem dogajanju: pri kakršni koli organizaciji se zgodijo kakšne težave, ampak za vse skupaj v Porabju in po njem bi lahko dejal – maj je bil mesec dežja in slabo vreme nas je spremljalo vse do tega dne, kar pomeni – prinesli smo lepo vreme v Madžarsko in Slovenijo. Sedaj pa prepušam nekaj prostora novo izvoljeni predsednici Zveze Slovencev na Madžarskem ga. Andreji Kovacs (prepis iz zloženke):

Slovensko Porabje

Slovensko Porabje je pokrajina na zahodu Madžarske ob stičišču madžarske, slovenske in avstrijske meje. Mir, neokrnjena narava, posebna struktura naselij ter naravna in zgodovinska dediščina pokrajine ob tromeji očarajo vsakega obiskovalca. Ker so ozemlje slovenske pokrajine na Madžarskem v zgodovini teptale noge vojsk, najdemo na območju spominska znamenja tako slavni kot nesrečni zgodovinskih dogodkov. Multikulturnost pokrajine omogoča vpogled v kulturo in gastronomijo raznih narodov.

Območje ob tromeji se vam bo vtisnilo v spomin s svojo raznolikostjo in gostoljubjem tam živečih ljudi.

Zveza Slovencev na Madžarskem

„27. oktobra 1990 smo mlajši izobraženci, ki smo končali študij na Univerzi v Ljubljani in na Visoki učiteljski šoli v Sombotelu, skupaj z nekaj starejšimi narodnostnimi aktivisti, ki so tudi v prejšnjem obdobju poskušali delovati za ohranitev Porabskih Slovencev, dokončno zapustili Demokratično zvezo Južnih Slovanov (skupno organizacijo Hrvatov, Srbov in Slovencev na Madžarskem) in ustanovili Zvezo Slovencev na Madžarskem.

Tako je naša najmanjša in najmlajša slovenska narodna skupnost v zamejstvu končno tudi dobila po svojih željah in hotenjih lastno zvezo kot krovno povezovalno organizacijo. Vodstvo Zveze Slovencev je izbralo primeren čas za ustanavljanje svoje nove organizacije. Val demokratičnih sprememb je zajel vse države Vzhodne Evrope, tudi Republiko Madžarsko. Tako je Madžarska po svobodnih volitvah 1990 in z vstopom v Svet Evrope začela izboljševati svoj odnos do manjšin, kar čutimo tudi Slovenci. Po mednarodnem priznanju Slovenije kot samostojne, nove države sta obe sosedji, Madžarska in Slovenija, podpisali tudi poseben meddržavni Sporazum o zagotavljanju posebnih pravic slovenski narodni manjšini v Republikii Madžarski in madžarski narodni skupnosti v Republikii Sloveniji, ki obe državi obvezuje k skrbi za ohranitev identitete obeh narodnih skupnosti, šolanje v maternem jeziku, kulturno in informativno dejavnost narodnosti, spodbuja pa tudi stike z matičnima narodoma in državama.

Žal so večdesetletna zaprtost Porabja, gospodarska, kulturna in jezikovna izoliranost od matičnega naroda in asimilacija povzročile neizmerno škodo, ki je ni mogoče v kratkem času popraviti ali preseči.

Zveza je neodvisna in demokratična organizacija Slovencev na Madžarskem, ki zastopa njihove interese in pravice. Zvezo predstavlja predsednik, organa Zveze pa sta občni zbor in predsedstvo. Operativno delo naše organizacije opravljata sekretarka in referentka. Zveza Slovencev na Madžarskem prireja razne programe, koordinira in finansira delovanje amaterskih kulturnih skupin v Porabju, podpira delovanje društev Slovencev v Budimpešti in Sombotelu, športnih, gasilskih in drugih društev, skupnosti Slovencev v Mosonmagyaróváru, sodeluje z Državno slovensko samoupravo in lokalnimi manjšinskimi samoupravami. Pomaga tudi vrtcem in šolam pri zunajšolskih dejavnostih ter cerkvam pri obnavljanju. Zveza ima zelo dobre odnose s političnimi in kulturnimi inštitucijami v Sloveniji in s krovnimi organizacijami Slovencev v Avstriji, Italiji in na Hrvaškem.”

Andrea Kavacs, Predsednica zveze Slovencev na Madžarskem

Jože Kobler, znani pevec iz Razvanja: „Monošter, prijazno me stece naših rojakov, me je presenetilo v njegovi lepoti. Pri samem odhodu iz Slivnice, to je bil poln avtobus, sem mislil, da je to vse. Kasneje sem opazil, da sta nas dohitela ali prehitela še dva avtobusa. V grobem rečeno, bilo je to 150 ljudi, kar je presenetljivo lepa udeležba za obisk naših rojakov, predvsem pa še dodatna pohvala otvoritve razstave Vas umetnikov, mojstrov obdelave lesa. Vse skozi sem bil kot gost prepričan, da me še malo ljudi prepozna kot nekdanjega izvajalca – pevca popularne zabavne glasbe. Presenečen sem pa bil ob samem nastopu, da so me udeleženci tega izleta tako spontano – in-

tudi na moje zadovoljstvo izredno toplo nagradili z aplavzom. Na koncu pa samo to, da je bilo po mojem mnenju malo številno prisotnih naših Slovencev, ki živijo v prelepem mestecu Monoštru.

Še enkrat lepo pozdravljen in mnogo uspeha pri tvojem (vašem) ustvarjanju.“

Jože Škof, predsednik KS Malečnik – Ruprče: „Zahvaljujem se vam za izjemno mednarodno kiparsko rastavo ter prijetno druženje v Monoštru, z vašo raztavo ste pripomogli k razvoju kulture in umetnosti Slovenije. Veliko energije ste vložili, da je zadeva potekala, kakor ste si jo zamislil. Kljub manjšim zapletom z dvorano ste skupaj znali najti pravo rešitev. Zato se tebi in tvojim sodelavcem iskreno zahvaljujem za vaš trud in veliko uspehov pri vaši ustvarjalnosti.”

Timotej Ornik, osnovna šola Zgornja Kungota: »Moj prvi nastop, trema, pa še pred toliko poslušalci. Ko ti pa prične ploskati cela dvorana in Jože Kobler, potem ne moreš doma zatisniti očesa.« Zlatka Razboršek, učiteljica: »Učenci – recitatorji OŠ Franca Lešnika Vuka Slivnica se vam zahvaljujemo, da ste nas povabili k sodelovanju. Za nas je bilo sodelovanju na mednarodni prireditvi izziv. Program, ki ste ga organizirali čez, dan je bil dobro zastavljen. Spoznali in začutili smo življenje v Porabju.«

← Srečko Ornik

Razstava rezbarjev v Slovenskem domu

Rezbarji so srčni in ustvarjalni ljudje, polni dobre volje in kulture

Konec maja so odprli razstavo rezbarjev (fafaragók) in likovnih ustvarjalcev v Slovenskem domu v Monoštru, ki jo je pripravilo Združenje rezbarjev modelarjev lesa Slovenije. Ob tej priložnosti je Združenje izdalo dvojezični promocijski zvezek z naslovom Lep dan, Monošter! V uvodnem nagovoru publikacije župan Občine Hoče-Slivnica dr. Marko Soršak piše: »Rezbarji so srčni in ustvarjalni ljudje. Polni kulture in dobre volje.«

Prav to smo doživeli tudi na otvoritvi razstave, za katero so sestavili pester kulturni program, v katerem so nastopili učenci OŠ Borcev za severno mejo iz Maribora, učenci OŠ Franc Lešnik Vuk iz Slivnice, skupina Samotarji iz Hoč ter znani pevec Jože Kobler. Otvoritve se je udeležilo kakih 130 občanov iz Hoč in Slivnice, ki so dopoldne obiskali tudi nekatere znamenitosti Porabja.

Otvoritve se je udeležila tudi namestnica slovenskega veleposlanika v Budimpešti Metka Lajnšček, ki je na prošnjo predsednika združenja Srečka Ornika podelila priznanja razstavljalcem. Do sodelovanja s Porabjem je prišlo s pomočjo veleposlanika Roberta Kokalja, ki je po lanskem obisku rezbarjev v Budimpešti posredoval pri Zvezi Slovencev na Madžarskem.

Predsednik Ornik je na otvoritvi izpostavil, da sodelovanje načrtujejo dolgoročno, saj so se že dogovorili, da bo rezbarska kolonija naslednje leto v Porabju, letos avgusta pa se bodo srečali s predstavniki ZSM, da bi se dogovorili o skupni prijavi evropskega projekta.

← Marijana Sukič

Mimo kesona v naravo

Tudi v tem primeru se vidi, kako prisotni domačini poskrbijo, da je čim manj odpadkov v naravi. Nevestneži samo odlagajo in mečejo, kamor pač pade, pa četudi mimo zbiralnega kesona, njim to ni mar, bo že kdo pospravil. Pa vendar se moramo vprašati, kako ravnati s tistimi, ki onesnažujejo, kakor njim paše. Hvala Dušanu Visočniku in Miroslavu Kopu, da velikokrat pospravita odpadke v keson, da je okolje lepše.

← Konrad Vrhovšek

Poletne fotografske delavnice

Najstnikom pripravili kar šest različnih delavnic za kreativno uporabo fotoaparata

V poletnih počitnicah bodo za naše najstnike prav zanimive sobote. Pripravljamo fotografske delavnice, ki se bodo izvajale v mesecu juliju in avgustu, ob sobotah. Najstnikom želimo približati fotografijo in jih spodbuditi k kreativni uporabi fotoaparata. Delavnice so primerne za mladostnike med 12. in 15. letom. Mladostniki se lahko prijavijo na naslednje delavnice:

1. Osnove fotografije in studijska fotografija v sodelovanju z Vulcano Models,
2. izlet: Ujemi občino v objektiv,
3. izlet: Mozirski gaj – Naj cvetijo rože,
4. izlet: Olimje in kočica pri čarovnici,
5. izlet: Mini ZOO in ranč Dravinja,
6. izlet: Velika Planina.

Mesta na delavnicah so omejena, pogoj pa je, da mladostnik uporablja svoj fotoaparata.

Po nekaj letih spet majsko drevo

Pestro dogajanje na Rogozi, kjer Multisport Arena vse bolj postaja osrednje prireditveno središče

Mesec april in maj sta bila za številne Rogožane aktivna, tako starejše kot mlajše, saj so lahko sodelovali v različnih dogodkih in aktivnostih.

Tako se je konec aprila začelo iskati primerno drevo za postavitev majskega drevesa, ki ga Rogoza zadnjih nekaj let ni imela. Veliko so pri tem pomagali vaščani, ki so s svojimi nasveti in izkušnjami na tem področju pripomogli k uresničitvi te naloge. V torek, 30. aprila, so se občani zbrali pred Domom krajanov Rogoza. Obiskovalci VEGEC-a (večinoma ženske) so izdelale venec in okraske, moški pa so med tem drevo olupili in pripravili za postavitev. Zahvala tudi g. Kopu, ki nam je drevo pomagal podreti, g. Breznerju, ki je drevo pripeljal iz gozda, ter gospe Bolšec, ki je drevo podarila. Sama postavitev je potekala ob pomoči podjetja Dalmastroj Stapič, d. o. o., iz Rogoze, ki nam je pomagalo s stroji dvigniti drevo na pravo mesto. Tudi dež ni prenel vzdušja, ki je nastalo. Ob postavljenem drevesu se je plesalo in pelo, Krajevna skupnost Rogoza pa je poskrbela za hrano in pijačo. Kljub slabemu vremenu se je na dogodku zbralo lepo število obiskovalcev. Naslednje leto jih seveda pričakujemo še več.

V petek, 10. maja, se je na dvorišču doma krajanov odvijal zdaj že tradicionalni turnir v kegljanju na vrvici, ki ga je organiziralo Društvo upokojencev Rogoza. V lepem vremenu so se zbrala številna društva okoliških krajev. Obdani z več kot 200 tekmovalci so v moški konkurenci domačini pokazali zobe in zmago obdržali na svojem dvorišču, ženske so osvojile lepo 4. mesto. Lepo vreme, čudovit kraj in dobra organizacija dogodka so razlogi, da se iz leta v leto število prijav na turnir večja. Sobota, 11. maj, je bila rezervirana za otroke. Multisport Arena je namreč znova priredila Pižama Party v sodelovanju z Svižec športom, d. o. o. Več kot 80 otrok se je tokrat zabavalo v animacijskem programu na napihljivih igralih, v disku in kino predstavi, tešilo svojo lakoto ob pojedini, nato pa zaspalo v šotorih sredi dvorane. Število otrok se na tem dogodku povečuje in imajo že redne obiskovalce te zabave tudi izven meja naše občine.

Multisport Arena je gostila tudi naše najmlajše sončke, vrtec Sonček, in sicer 16. maja, ko so otroci obiskali napihljiva igrala. Veselje otrok je bilo nepopisno in se bodo v Areni vrnil tudi naslednje leto. Obisk jim je omogočila Krajevna skupnost Rogoza. Velik dogodek je imela Multisport Arena tudi v nedeljo, 19. maja. Zbralo se je 220 ljudi na uradnem zaključku Alpskega smučarskega kluba Branik Maribor. Med navzočimi sta bila prisotna tudi naša najboljša smučarska aduta – Ilka Štuhec in Boštjan Kline. Zaključek je potekal v športnem duhu, program je namreč obsegal različne športne igre ter uradno naznanitev odprtja smučarske šole Ilke Štuhec. Obiskovalci so bili navdušeni nad novim športnim objektom v našem kraju in se bodo zagotovo vračali tudi v prihodnje.

V ponedeljek, 21. maja, so otroci vrtca Sonček ob svetovnem dnevu čebel, ki je bil dan poprej, obiskali Botanični vrt v Pivoli. Navdušeni malčki so pomagali pri saditvi medovitih rastlin, dogodek, ki ga je v lanskem letu predlagala Krajevna skupnost Rogoza, pa bo postal tradicionalen. Občina Hoče-Slivnica bo

namreč vsem vrtcem znotraj občine omogočila obisk Botaničnega vrta s strokovnim vodstvom, saj se bodo otroci ob druženju in zabavi tudi veliko naučili.

← Žan Krivec

Večina še pomni dan mladosti

Društvo borcev za ohranjanje vrednot NOB Hoče na ekskurziji v Kumrovcu

Društvo borcev za ohranjanje vrednot NOB deluje izključno v interesu članstva in njihovih simpatizerjev. Zastavljeno nalogo, ki smo jo hoteli izpeljati že lansko leto, smo uresničili letos. Obisk Kumrovca na dan mladosti, 25. maja. Večina članov se še v živo spominja na ta dan, ko smo v nekdanji državi praznovali predsednikov rojstni dan. Zato tudi ideja, da se napotimo v Kumrovec. Letošnji 25. maj pa ravno sobota. Udeležba presenetljiva. Večji del članov se je prijavil takoj, avtobus pa so dopolnili do zadnjega kotička naši podporniki društva. Naj omenim, da je društvo za člane v celoti pokrilo stroške prevoza in malice, ki smo jo pripravili, nečlani in simpatizerji pa so s prispevkom pokrili del stroškov, del stroškov pa je sofinancirala tudi naša Občina Hoče-Slivnica.

Pot nas je vodila mimo Boča v dolino mejne reke Sotle in kaj hitro smo se ustavili na mejnem prehodu ter brez posebnosti prečkali mejo. Kumrovec je v jutranjih urah bil že kar prijetno poln. Ogromno avtobusov in osebnih vozil iz mnogih krajev nekdanje države pa tudi iz tujine je bilo videti na pripravljenih parkiriščih. Lepo vreme pa je privabilo tudi veliko število kolesarjev in motoristov.

Vsak po svoje smo se v tej množici razgubili in si ogledali vas, ki pa je presenetljivo lepo urejena, vsaka hiša zelo zanimiva in urejena kot muzej. Po ulicah in pločnikih pa veliko število stojnic, kjer v glavnem prodajajo spominke na ta dan in na Tita. Seveda je bilo poskrbljeno za hrano in pijačo, tako da smo se v tej vročini lahko tudi odžejali, seveda če nam je bila sreča naklonjena in si pri šanku ali stojnici prišel na vrsto. Zato pa smo se kar sami oskrbeli. Po mitingu in programu, na katerem je bilo kar nekaj govornikov v podporo za ohranitev praznovanja tega dne, smo se dobili pri avtobusu, pripravili, servirali in se okrepčali že našo tradicionalno malico (pečena svinjska rebrca in domači »Šternov« kruh), prilogo pa so prispevali naši člani iz Pivole.

Glavni del ekskurzije, ki je bil v programu, je minil, pot pa nas je vodila nazaj v Slovenijo. Ustavili smo se še v Olimju na Jelenovem grebenu, obiskali samostan in čokoladnico ter se še ustavili v pivovarni Haller, kjer smo za konec preizkusili domače pivo. Čas, namenjen druženju, je hitro potekel, veseli, dobre volje in kar malce utrujeni smo se vrnili nazaj v domači kraj.

← Drago Ornik

Katoliško društvo praznuje 20 let

Oktober 1999 je bilo ustanovljeno Katoliško društvo dr. Antona Murka Hoče

Ob ustanovitvi smo razmišljali predvsem o popestritvi kulturnega življenja v Hočah in danes po 20 letih z zadovoljstvom gledamo na pretekla leta.

Vse od začetkov živi naša dejavnost za najmlajše – to so vsakoletna Miklavževanja, ki jih pripravlja lutkovna skupina Tonček z Dorotejo Bartol. Vse leto pa je živahno delo z mladimi v glasbeno-pevski skupini Jurčki: otroci pojejo ob spremljavi kitare (Jure Ozvatič), bobna (Aleš Pintarič) in pod vodstvom Viktorije Knez ter Barbare Ozvatič, ki jih spremlja tudi na klavir, orgle ali kitaro. Jurčki pogosto prepevajo pri mašah, letos so spremljali tudi šmarnice in pripravili ob zaključku maja pravi koncert s povezovalnimi zgodbami. Veselje do nastopanja se pokaže tudi ob prireditvah v Kulturnem domu, kjer postaneta Barbara in Viki tudi napovedovalki. Tako imamo sproščeno mlado ekipo, ki popestri kulturno življenje v kraju.

Odrasli smo zbrani v dveh skupinah. Ljudske pevke pod vodstvom Bogomile Bah obujajo preprosti način ljudskega petja ob starejših, pa tudi novejših besedilih. Dolga leta je s pesmimi začejala ali »stopala naprej« Erika Visočnik iz Zg. Hoč, danes je njeno vlogo prevzela Zvonka Pleteršek iz Razvanja. Kar nekaj pevk je zvestih od začetka, nastopajo pa na mnogih prireditvah v kraju ali na gostovanjih.

Najštevilnejša je skupina, ki se zbira na kulturno-izobraževalnih večerih in na prazničnih delavnicah. Do letošnjega leta je naše večere vodila Marija Strašek Vrecl, v letošnjem letu pa je skrb zanje prevzela dr. Julijana Visočnik. Doslej smo

imeli okoli 150 večerov, pestra izbira predavateljev nam je v teh 20 letih polepšala marsikateri večer. Imeli smo kar nekaj zvestih sodelavcev in prav tako zvestih poslušalcev; vsem se zahvaljujem in vas še naprej vabim, da širimo svoj pogled in se veselimo življenja.

Prav tako so se »prijele« naše praznične delavnice, ko se nas ob izdelavi presmecev in adventnih venčkov vedno zbere veliko takšnih, ki ob tem uživamo, se družimo in prispevamo nekaj za skupno dobro našega društva. Za vse naše dejavnosti koristimo prostore v župnišču, zato smo zelo hvaležni našemu nadžupniku Alojzu Petriču, ki nas z veseljem prenaša. V dvajsetem letu delovanja smo zamenjali tudi vodstvo društva, dobili smo mlado ekipo, ki že lepo nadaljuje naše delo: Dragico Falež je nadomestila nova tajnica Helena Žnidaršič, ki bo delno opravljala tudi (doslej moje) blagajniške obveznosti, strokovno pa bo pri računovodskem poslu sodeloval Primož Frangež. Moje predsedniško mesto je prevzela dr. Julijana Visočnik iz Reke, zaposlena v Nadškofijskem arhivu v Ljubljani. Zelo sem vesela, da nam je uspelo najti mlade – in da se niso bali sprejeti teh obveznosti. Še vedno bomo sodelovali, a z leti je prav, da se pojavijo in uresničijo tudi nove ideje. Srčno želim, da bi društvo živelo in še naprej poživilo kulturno podobo kraja.

← Majda Strašek Januš

Na kmetiji tudi zbirka starin

Nadaljevanje potepanja po kmetijah se je nadaljevalo pri Domadenikovih

Imam svoj plan, hitim novim zgodbam naproti. Oh ja, kar preko ceste bom šla do Domadenikov oz. Gomazov. Mlada gospodinja mi pravi: »Joj, danes nimam časa, grem v štalo, sicer pa deda ve vse, pridi jutri zjutraj.« Seveda, saj vem, štala je štala, potem pa jutri zjutraj. Lepo četrtrkovo jutro se ponovno napotim preko mosta, kjer me deda Jože in babica Vida že čakata. Pa pravi Jože: »Sem mislil, da boš pisala o moji zbirki starin.« jaz pa kot iz topa, »kaj, o kaki zbirki, ej super, seveda bom napisala tudi to, z največjim veseljem.« Na tiho sem prav zadovoljna, to pa bo nekaj za moje bralce Utrinkov.

Ja Jože, kaj pa zbirate?

»Že več kot 40 let zbiram staro pohištvo, ure, porcelan, steklo, slike, kipce, vse ti bom pokazal, veš, naša hiša nima modernega pohištva, tudi ta mali spijo na starinskih posteljah.«

Kaj vas je navdušilo, da ste začeli z zbiranjem?

»Pred leti je moja sestra Jožica šla v Avstrijo in mi je rekla: 'Jože, jaz bi tak rada imela doma staro posteljo, pa omaro, saj veš kake smo meli.' No, in tak sem začel, malo po malo in danes je to na stotine kosov.«

Kje pa imate vse to shranjeno?

»Kot sem rekel, pohištvo po hiši, kjer smo vsi doma, torej midva z Vido in hčerka Magda z možem Sašom in pet krasnih vnukov. Kar pa ni šlo v ta »novo hišo«, pa imam tu čez dvorišče v oni hiši.«

Kaj vam pa v vaši zbirki največ pomeni oz. na kaj ste najbolj ponosni?

»Najrajši imam ure, vsaka ima svojo melodijo, svoj videz, svojo zgodbo in zgodovino.«

Kje pa ste oz. kje najdete vse to?

»V več kot štiridesetih letih se je nabralo res veliko, hodil sem po celi Sloveniji, pa tudi izven meja. Ko enkrat ljudje zvejo zate, te kar pokličejo in poznam kar nekaj zbirateljev.«

Kdo vam pa potem kaj popravi, restavrira?

»Večinoma popravljam, obnovim sam, zdaj pa se lahko pohvalim, da bo moj vnuk Vid šel na lesarsko šolo in mi bo pomagal. Tak da ja, imam že pomagaja.«
Oglaš se žena Vida in pravi: »Kaj te govoriš, leta in leta si skup nosu, mi pa ti seveda pomagamo, saj se nam vse dopade, kar imamo pri hiši.«

Ali morda razmišljate, da bi naredili kako muzejsko sobo, saj ste ob glavni cesti na Pohorje in bi bila zanimiva turistična točka, pa še kmetijo imate, kjer pridelate same dobrote?

»Ne, to pa ne ... Kaj te vem, za to rabiš čas, pa denar tudi, da vse narediš tako, kot je treba. Morda pa se bodo ta mladi, ko mene več ne bo, kaj spomnili.«

Ko takole gledam vse te dragocene stvari, pa o vsaki imate svojo zgodbo, bi morda kaj zapisali?

»Dosti je takih predmetov, kjer na zadnji strani piše, čigavo je, komu je bilo namenjeno, koliko je staro. Imam kar nekaj primerkov starih čez 100 let.«

Pa se ne bojite, da bi vam kdo kaj odnesel, saj veste, danes je vse mogoče?

»Imam srečo, morda niti ne vejo, po drugi strani pa je pri nas vedno kdo doma, dvorišče je vedno polno otrok.«

Ne morem in ne morem se nagledati vseh teh ur, slik, pohištva, posode, kipcev, lestencev, kar ostala bi in klepetala, na tiho pa si mislim, mogoče pa najdemo kako skupno pot in pokažemo mimoidočemu turistu na Pohorje.

Sem že kar pozabila, da sem prišla na kmetijo. Magde ni bilo, ker je ravnokar delala domačo skuto, kajti Magda je pravi specialist za izdelke iz mleka, različnih sirov, domačega masla, mocarele – ni da ni, kaj vse ne naredi sama. Na mizo je postavila domači salamo, sir, skuto, kruh, jabolčni sok, prava »mizica pogrni se«.

Sašo je nekje za hlevom, kjer dodatno delajo stajo za »pitance«. Na travniku se paseta konja, katerega imata punco za jahanje. Saj si na travniku naredijo pravi jahalni poligon za trening, na Štefanovo pa imamo ravno na tem travniku tudi žeganje konjev.

Hiša je res vedno polna, saj v njej poleg staršev in starih staršev živi še pet osnovnošolskih otrok. So nekaj posebnega, vsi so športniki, trenirajo judo v klubu Apollon Hoče, Marija je v svoji kategoriji celo državna prvakinja, drugače pa pravijo, da je vsak po svoje svoja osebnost, ampak skupaj pa so vzorni bratje in sestre. Vsi pridno pomagajo na kmetiji, zvečer imajo čas za igro, pa k maši gredo radi, vsako nedeljo se »lepo naštimajo«, dopoldan k maši, popoldan pa imajo prosto za sprehod, kak izlet, če ne drugega, do Štekarja na tortico. Gomazovi so družina, ki vedo, kaj je delo, vendar vse naredijo z ljubeznijo in dobro voljo, imajo se radi, radi so med ljudmi, s svojo skromnostjo in mirnostjo pa so v kraju skoraj neopazni. Zvečer ko greš mimo po glavni cesti, se iz njihovega dvorišča sliši otroški smeh, takrat veš – o, tu pa so doma veseli, zdravi kmečki otroci.

Kar ostala bi še naprej in poslušala vsakega posebej, babico in mamo, ko govorita o otrocih, dedeja, ko govori zgodbe o svojih starinah, še dobro, da ni doma otrok, ker potem ne bi mogla v stran od njih. Vesela sem, da sem tokrat bila na takšnem obisku pri njih izvedela veliko, veliko novega in zanimivega. Zdaj pa se zapeljem vsem nam (tudi meni) dobro znano, staro **kmetijo Vrelc v Zg. Hočah** (pri Frideku, kot so včasih rekli). Tukaj sem tudi večkrat, ko pridem po vino, ribe ali pa na kako čago. Vsakokrat znova jih občudujem, kot da prideš v »vojsko«, vsi nekaj delajo, vsak ima svoje delo, vsi prijazni, veseli in dobre volje. Sicer zelo pogrešajo deda Bogomirja, ampak delo na kmetiji gre po svoji poti in treba je delati. Babica pomaga pri manjših gospodinjskih delih (pravi 'rada polikam, pospravim posodo, malo grem tudi ven, sem pač že stara'), kolikor ji seveda zdravje dopušča. Pri Vreclovih so si nekako razdelili delo: Mojca ima čez turizem in ribe, Janko klet, vino in vinograde, ata Mirko pomaga vsepovsod, kjer je treba, mama Zvonka pa poleg gospodinjstva postori še po hlevu, skrbi za mleko (kajti Vreclji so še eni izmed redkih kmetij, ki oddajajo mleko), kosi travo, skratka, kot rečejo, drži

»tri vogale« pri hiši. Sin Janko študira arhitekturo v Ljubljani, ko pa je doma, pa pomaga pri vseh domačih delih. To gre kar iz generacijo v generacijo (študij v Ljubljani ...)

Vreclji so znani po zelo dobrem vinu, njihove stene v hiši so polne zlatih priznanj in medalj za vinske letine. Zdaj so otroci že veliki, delo razdeljeno, dobro sodelujejo med sabo, si pomagajo in so res vzor, bi lahko rekla, »dobrejša domačega podjetja«. Nisem bila predolgo, kajti Mojca so že čakali gostje, mama Zvonka je bila v vinogradu, zdaj se mora urediti za kuhanje, fantje so že šli vsak na svoj »posel«, tako da se pri Vrecljih vedno kaj dogaja in vedno je »fajn« priti k njim v klet, ampak kako se pride iz kleti, pa ne bom napisala ..., preverite, se splača (malo za šalo, malo zares).

Ja, tako je pri Vrecljih, zdaj pa grem ponovno na Polano pogledat, če je pri Jakobovih kdo doma.

Polana je res lep urejen konec naše krajevne skupnosti. Vse hiše v Polani so urejene, zdaj na vseh oknih cvetijo rože, na travnikih se pasejo krave, tu pa tam koga srečam na cesti. Zavijem do **kmetije Jakob**, kjer me pozdravi ata Hinko in pravi: 'Avto pa le na dvorišče postavi, zdaj pridejo naše krave,' jaz pa v šali nazaj, 'pa kaj pol, saj znajo pot domov, ne bo nič v napoto.' Pa res, v kravjem redu so šle poslušno ena za drugo proti hlevu, pa ponovno pravim: 'No vidite, saj te niso zastonj krave ...'

Dosti šale, zdaj pa zares. Pred lepo urejeno hišo stoji vrtna utica, kjer se usedemo v hladno senčico, da kako rečemo.

Mama Marija se pohvali s svojim zelenjavnim vrtom, kako ji letos vse lepo raste. Pridruži se nam še sin Dušan, katerega malo povprašam o kmetiji. Pa pravi: Ja, do konca leta bomo še dejali »dol« mleko, potem pa več ne, se bomo preusmerili na krave dojlje in v vzrejo pitancev, se bolj splača. Imamo kar nekaj zemlje tudi v najemu, da imamo dovolj krme za živino! Tudi nekaj gozda imajo, tako da imajo dovolj lesa in drv za domačo uporabo. Na vprašanje, kaj pa delajo otroci, pa pravi Dušan: 'Ja, ta velik sin Žan že ima avto, ta mali pa hodi v Reko v šolo. Nekega posebnega športa nimata, se pa radi vozijo z džipi (off-road) po Pohorju, tudi sam se rad udeležim kake tekme oz. srečanja. Dušan tudi hodi v službo, saj doma delata ata in mama, ko pa so fantje doma, pa seveda pomagajo. Ja, tudi Jakobova kmetija na Polani ima svoje naslednike in svojo prihodnost, tako da zaključujem še eno uspešno kmečko zgodbo izpod obronkov Pohorja. Zdaj pa, dragi moji sokrajani, ste si zaslužili miren dopust, hvala vam, da ste z mano delili vašo zgodbo in nasvidenje prihodnjic.

← Zdenka Trinko

Zlat majski vikend

Mini odbojka in starejše deklice OK Formis do naslova državnih prvakinj

Zadnja majska sobota in nedelja se bosta z zlatimi črkami zapisali v zgodovino OK Formis, dva »nora« dneva, dva naslova državnih prvakinj. Kot se za konec nekega obdobja spodobi, naslov državnih prvakinj v mini odbojki (letnik 2008 in mlajše) je med 44 ekipami osvojila najuspešnejša ekipa v zgodovini mini odbojke pri deklicah. V novi sezoni bo še tekmovanje normalno potekalo naprej, vendar na koncu več uradno ne bomo dobili državnega prvaka v tej kategoriji, neuradno pa bomo seveda dobili najuspešnejšo ekipo v sezoni.

O finalnem turnirju mini odbojke je kapetanka Maša Zupan napisala: »Na lepo sončno soboto smo se polne pričakovanja in z veliko željo po velikem naslovu odpravile na finalni turnir v mini odbojki v Šempeter. Prvo tekmo smo odigrale proti vrstnicam iz Braslovč. V prvem setu smo igrале Maša D., Ana Š. in Maša Z., bilo je zelo napeto, a smo se zbrale in odigrale, tako kot znamo – in nasprotnice premagale s tesnim rezultatom. V drugem setu so Tjaša, Gala in Taja odlično odigrale in Braslovčice smo premagale z 2 : 0 v setih. Veselje je bilo nepopisno. Po odmoru je sledila tekma proti gostiteljicam, vrstnicam iz Šempetra. Ker smo tekmo proti njim že izgubile, smo se tokrat na igrišču odpravile z veliko več energije, odločnostjo in jasnimi cilji. Prvi set smo gladko dobile, v drugem setu pa je tekla boj za vsako žogo. Na koncu smo Formiske pokazale več zbranosti in z odlično igro premagale nasprotnice z 2 : 0 v setih. Uresničila se nam je naša tiha želja ... Osvojile smo naslov državnih prvakinj... Sledilo je veliko veselje, solze sreče ... slikanje, podelitev nagrad in pokalov. Z našim znanjem, borbenostjo in bučno podporo s tribun nam je uspelo. Vse smo zelo ponosne na našega trenerja Boštjana in mu hvaležne za vse znanje in motivacijo, brez njega ne bi prišle tako daleč. Zmagamo smo proslavile s pico, pijačo in sladoledom, zato iskrena hvala trenerju in pa seveda našim navijačem – staršem. Enkrat Formis – vedno Formis!!!«

Naslov državnih prvakinj so osvojile: kapetanka Maša Zupan, Maša Divjak, Ana Šalamon, Gala Lah, Leni Lah, Tjaša Kmetec,

Taja Karakaš Korošec, Nika Žnider, Zala Kacjan, Ela Vohar, Evelin Kodrič Žmavc, Alja Štuhec, Lana Brljak, Maruša Hajdinjak, Lija Pintarič in Zala Badrov.

Generacija, ki je pred štirimi leti osvojila naslov državnih prvakinj v mini odbojki, je letos brez poraza zaključila svojo sezono v državnem prvenstvu za starejše deklice (letnik 2004 in mlajše) med 63 ekipami na enakem mestu kot pred štirimi leti – v Braslovčah. O finalnem turnirju starejših deklic je kapetanka Naja Šalamun napisala: »In smo ga dočakali, finale državnega prvenstva za starejše deklice. Kljub določenim nevšečnostim ter nekaterim poškodbam, ki so pestile ekipo Formisk tik pred finalom državnega prvenstva, je bil cilj ekipe popolnoma jasen, (ponovno!) osvojiti naslov državnih prvakinj. Formiske smo polfinalno tekmo proti Novi KBM Branik pričele nekoliko nesproščeno in naredile precej napak, kar je botrovalo k izgubi prvega niza. V drugi niz smo stopile veliko bolj odločne in sproščene ter nadigrale nasprotnice s končnim rezultatom 25 : 19, kar nam je vtilo dodatno samozavest in podžgalo željo po zmagi. V tretjem nizu smo brez težjega dela pokazale, da smo veliko boljše nasprotnice, suvereno smo dobile tudi odločilni niz ter se uvrstile v finale državnega prvenstva. V finalu smo se pomerile z večnimi rivalkami in tridimi nasprotnicami, z gostiteljicami prvenstva, ekipo Braslovč. Da bodo nasprotnice trd oreh, smo vedele že veliko prej, da pa bodo tako trd oreh, pa res nismo pričakovale. Od prvega začetnega udarca je bila to izenačena in atraktivna tekma, kot se za finale državnega prvenstva spodobi. Glede na komentarje strokovnega štaba drugih ekip smo bili priča res vrhunski odbojki. Na izredno izenačeni tekmi sta odločali predvsem koncentracija in dobra fizična pripravljenost igralk, pa tudi kanček sreče, kar kaže rezultat po posameznih nizih. Zadnji, odločilni peti niz smo po dobrih dveh urah in pol napete tekme, s pomočjo glasnih navijačev, dobile Formiske – in rajanje se je začelo. Solze sreče so oblike mlade utrujene igralk,

ki smo s ponosom dvignile zasluženi pokal in se okitile z zlato, tako zaželeno medaljo, za katero smo garale celo leto. Pohvale vredno je sodelovanje naših navijačev, ki so nas tudi tokrat bučno spremljali s tribun in za nas pripravili odlično zakusko. Še posebej pa se vse igralk zahvaljujemo našemu trenerskemu štabu, ki je po celoletnem trdem delu z nami poskakoval po igrišču in se veselil velike zmage. Oranžna je ljubezen večna, srca naša srečna ...«

Naslov državnih prvakinj so osvojile: kapetanka Naja Šalamun, Žana Godec, Žana Ivana Halužan Sagadin, Taja Gradišnik Klanjšček, Lana Zupan, Zoja Vočanec, Lana Daks, Naja Divjak, Nuša Belas, Melanie Jurko, Daša Cvetko, Tinkara Štehar, Laura Šeruga, Amanda Brglez in Živa Hiti.

Kot zadnje so z nastopi v sezoni 2018/2019 zaključile mlajše deklice v Državnem prvenstvu v mali odbojki (letnik 2006 in mlajše), prva ekipa na 6. mestu, druga ekipa pa na 26. mestu med 65 ekipami. O zadnjem turnirju male odbojke je Maša Hauptman napisala: »Pa je prišel tisti zadnji turnir, naša zadnja tekma ... V soboto, 1. junija 2019, smo imele skupina mala 1 še zadnji turnir v sezoni, finale, kjer smo se v domači dvorani borile za končno 5. mesto. Kot prvo, hvala Angelini Ajnihar, ki je kot trenerka z nami preživela turnir. Prvo tekmo smo odigrale proti ekipi Vital Ljubljana in oba seta z borbeno in odločno igro zmagale. Sledila je tekma proti vrstnicam iz Ankarana, pri kateri smo v prvem setu ostale na šestnajstih točkah ter ga tako izgubile. Odločene, da si priborimo še eno priložnost za zmago, smo se podale v drugi set in ga brez večjih težav zmagale. Več borbenosti in pozitivne energije smo morale vložiti v tretji set. Nekaj časa smo vodile, nato so nasprotnice izenačile, vodile kakšno točko, nato spet me in tako igrале do konca seta. Čisto na koncu pa so nasprotnice dobile tisti "elan" in z razliko šestih točk zmagale. Sledilo je rahlo razočaranje, a hkrati veselje ob pomisleku na to, kaj vse smo letos dosegle. Zelo dobro smo se spoznale, veliko smo se družile, smejale, jokale, uživale, se veliko

naučile – in kar je najpomembnejše – dobile izkušnje, ki nam bodo morda koristile vse življenje. Glede na to, da je naše sezone in za veliko večino tudi igranja male odbojke konec, bi se rada zahvalila (v imenu vseh igralk ekipe mala 1) navijačem oz. našim staršem, ki so nam vse to omogočili. Nas vzpodbujali, vozili po skoraj celi Sloveniji in v slabem vedno našli nekaj dobrega. Prav tako vse to ne bi bilo mogoče brez naših neverjetnih trenerjev: Patricije, Tjaše in Janka. Pomagali so nam nadgraditi naše znanje, verjeli v nas, pokazali pot, ko nismo znale naprej, in nikoli niso obupali nad nami. Zdaj pa še tisti najštevilčnejši del naše "odbojkarske družine": moje soigralke. Nekaj več kot 15 najbolj vztrajnih in neverjetnih oseb na tem svetu. Ne glede na vse smo ostale skupaj, vzpodbujale druga drugo in vsaka vsako kaj naučile. Konec koncev je 6. mesto izmed 65 ekip zelo dobro. Ta sezona pa mi bo za vedno ostala v zelo lepem spominu.«

← Boštjan Glodež

Nepretrgoma že 57 let

AMD Orehova vas priredila dirko za državno prvenstvo v motokrosu na progi v Radizelu

Na progi v Radizelu je bila prvo junijsko nedeljo četrta dirka letošnje državnega prvenstva v motokrosu v organizaciji AMD Orehova vas. S to dirko je organizator odločno in ponosno zakoral v 57. leto nepretrganosti organizacij motokros prireditev.

Kljub spremenljivemu vremenu, saj je padlo tudi nekaj dežnih kapljic, se je ob progi zbralo kar 2.000 gledalcev. Tudi Tim Gajser si je vzela čas za svoje zveste navijače in dirko izkoristil za dober trening – ter seveda v obeh vožnjah suvereno zmagal. Nastopilo je 91 voznikov v 8 kategorijah.

Rezultati domačih voznikov, razred MX 50: Leo Gajser – 9. mesto; razred MX85: Tilen Demšič – 2. mesto, Tjaš Belšak – 7. mesto; razred veterani 40: Sašo Kragelj – 1. mesto; razred MX2: Luka Domadenik – 9. mesto.

AMD Orehova vas prireja naslednjo motokros dirko 7. septembra 2019, veljala bo za pokalno in rekreativno prvenstvo.

➡ Silvin Vesenjāk ➡ Goran Krošelj

Podmladek že žanje uspehe

Člani Motokros akademije Sašo Kragelj uspešno pričeli novo sezono

Motokrosistična sezona se z dirko državnega prvenstva, ki je bila 2. 6. 2019 v Radizelu, približuje polovici sezone. Varovanci Sašo Kraglja, ki je letos prav tako tekmovalno aktiven in zmaguje v kategoriji 40+, na tekmah državnega in pokalnega prvenstva osvajajo dobre uvrstitve.

Najmlajši voznik državnega prvenstva Leo Gajser (#119) je dosegel najboljši rezultat, 4. mesto na dirki državnega prvenstva v Slovenskih Konjicah, Tilen Demšič (#54) je stopil na zmagovalni oder in dosegel 3. mesto na tekmah državnega prvenstva v Brežicah. Alen Gajser (#77) je na tekmi pokalnega prvenstva v Mačkovcih dosegel 2. mesto.

Na poligonu Motokros akademije se pod budnim očesom trenerja Saša in Željka odvijajo treningi otrok in odraslih. Ob izteku šolskega leta lahko svojega otroka nagradite in mu podarite edinstveno motoristično doživetje.

➡ Sašo Kragelj

Konec avgusta Adaničev memorial

Mladi nadobudneži Nogometne šole Roho so v spomladanskem delu sezone dosegali zavidljive nogometne rezultate na različnih turnirjih in ligah. Vse selekcije so tekmoval v ligi pod okriljem Mariborske nogometne zveze. Dosegli so naslednje rezultate: U11: 3. mesto na turnirju NK Tabor, 2. mesto na turnirju NK Marjeta; U7: 1. mesto na turnirju NŠ Golgeter, 3. mesto na turnirju NK Dogaše. 24. avgusta vas vabimo na Adaničev memorial. Takrat bodo nogometne tekme veteranov in tekme ekip v odbojki na mivki.

➡ Rajko Jaklin

Ljubiteljska kultura še živi

Na letnem koncertu KUD Hoče podeljene Gallusove značke za aktivno udejstvovanje na področju ljubiteljske glasbene dejavnosti

V Kulturnem domu v Hočah se je tudi letos predstavilo Kulturno-umetniško društvo Hoče, ki s svojo dolgoletno tradicijo skrbi, da ljubiteljska kultura v Hočah še živi.

Prav ljubiteljstvo je zaščitni znak društva, v katerem se povezujejo ljubitelji ubranega petja ter igranja na rogove in na tamburice. Svoje ljubiteljsko delovanje so predstavili na Letnem koncertu, ki je potekal prav v vseslovenskem tednu ljubiteljske kulture. Vsako leto povabijo na koncert nekaj gostov za popestritev programa. Tokrat je ponovno prišla v goste humoristka Danica Elbl, ki je s svojo izvirno hudomušnostjo povezovala program in nasmejala gledalce v dvorani.

V neprepolni dvorani kulturnega doma so v uvodu najprej zaintrigirali Pohorski rogisti. Štirje rogisti, ki igrajo iz lastnega veselja, si želijo, da tradicija igranja na rogove v Hočah ne bi zamrla. Z zvoki svojih rogov so pod vodstvom Mojce Zupan Meglič pričarali posebno vzdušje.

Kaj danes, v dobi pametnih naprav, pomeni ljubiteljska kultura, je v svojem govoru poudaril predsednik KUD Hoče Aleš Meglič. V Hočah so še ljubitelji, ki imajo željo družiti se in razvijati glasbeno dejavnost. Pevci in rogisti še vztrajajo, le tamburaši imajo zaradi bolezenskih težav kratek premor. Vesel je, da so se povabilu za nastop odzvali mladi in s tem pokazali, da jih zanima kultura. Zahvalil se je vsem, ki so si vzeli čas in v nedeljskem popoldnevu prišli na naš koncert.

V nadaljevanju programa je Danica Elbl predstavila mlade glasbenike. Jan Korošec je zaigral na kitaro, Tia Meglič na klavir in Žan Korošec na violino. Pravo veselje je bilo prisluhniti lepi klasični glasbi, še posebej, če jo zaigrajo mladi, ki se še kalijo v igranju. Morda bodo tudi sami nekoč del ljubiteljske kulture. Pravo predstavo pa so uprizorili člani dramske skupine Samotarji. Mož in žena sta med dobro večerjo iz gob izvedela od sosede, da je poginil njen pes Tarzan, ki je jed pojedel pred tem. Kaj vse sta si mož in žena izpovedala, v strahu, da bosta umrla. Na koncu pa jima soseda pride povedat, da je psa povozil avto. Prisotni v dvorani so se nasmejali in Samotarje nagradili z aplavzom. Mlada baletnica Pia Beranič in Žan Alimanović sta na odru z baletno predstavo pričarala pravo plesno pravljico in navdušila vse v dvorani, da sta morala kar dvakrat priplesati na oder.

Za delovanje v ljubiteljski kulturi s področja glasbene dejavnosti Javni sklad Republike Slovenije za kulturne dejavnosti podeljuje Gallusove značke. Glede na trajanje delovanja se podeli bronasta značka za 5 let, srebrna značka za 10 let, zlata značka za 15 let in častna značka za 30 in več let. V KUD Hoče so si značke prislužili Pohorski rogisti: Mojca Zupan Meglič, Branko Zupan in Aleš Meglič – častne značke, in Hinko Šega – zlato značko; tamburaši: Milan Kvas, Drago Kvas, Dejan Kvas in Dušan Mesarec – častne značke, Boštjan Lorbek – zlato značko, Igor Napast, Janez Bartol in Valter Ulrich – bronaste značke, ter pevci: Breda Germ – zlato značko, Milka Primec, Nuša Pliberšek in Branko Lebe – srebrne značke, in Bojan Primec – bronasto značko. Značke je podelil Franci Pivec, predsednik Zveze kulturnih društev Maribora, ki je še posebej orisal pomen ljubiteljske kulture. Vsi prejemniki značk so se zvrstili na odru.

Hkrati je Aleš Meglič, predsednik KUD Hoče, podelil Majdi Strašek Januš posebno priznanje in zahvalo za sodelovanje pri društvenih kulturnih prireditvah.

Sledila je posebna točka, ki jo je pripravila Danica Elbl. Uprizorila

je skeč o kulturi. V pravem štajerskem narečju je pripovedovala o kulturi na preprost način. Ljubiteljska kultura, kultura obnašanja, visoka kultura, kulture v kmetijstvu, glasbena kultura, literarna kultura in še in še. Vse v dvorani je dobro nasmejala. Za konec pa je prebrala še eno svojo pesmi o življenju.

Koncert je zaključil mešani pevski zbor KUD Hoče. Pod vodstvom zborovodkinje Saše Aberšek Košar je nastopil s programom, s katerim se je predstavil na Reviji odraslih pevskih zborov 'Zborovske harmonije 2019' v Mariboru v dvorani Union. Poslušalci so jih toplo sprejeli in zaploskali.

Na koncu se je predsednik KUD Hoče, Aleš Meglič, zahvalil občinstvu za prisotnost, ki dokazuje, da podpirajo delovanje društva. Zahvalil se je povabljenim nastopajočim za izvrstno izveden program. Posebno zahvalo pa izrekel članom društva, ki dokazujejo, da ljubiteljska kultura v Hočah še živi.

➡ Breda Germ

Ko žličkarji niso več žličkarji

Ali česa vse smo se naučili na kulturno-izobraževalnih večerih Katoliškega društva dr. Antona Murka

Katoliško društvo dr. Antona Murka v župniji Hoče v kraju in Občini Hoče-Slivnica deluje že (skoraj) 20 let. Že od vsega začetka se je društvo trudilo sooblikovati kulturno dogajanje, kar mu je v veliki meri tudi uspelo. Pri tem so pomembno vlogo odigrali t. i. kulturno-izobraževalni večeri, ki so se v zadnjih letih ustalili na tretji petek v mesecu, po večerni maši. Zelo različni gostje predavatelji so nam tako obogatili že veliko petkovih večerov, razširili obzorja, pokazali nove kraje in ljudi ali nas preprosto popeljali v preteklost.

Na začetku letošnjega leta se je v društvu sicer zamenjalo vodstvo, kar pa ne pomeni, da ne bomo nadaljevali s praksami, ki so se do sedaj izkazale za dobre, malodane odlične. To pa velja za večino dejavnosti, s katerimi se je društvo ukvarjalo v preteklosti – in se jih bo lotevalo tudi v prihodnosti. Naj se danes pomudim ob letošnjih petkovih večerih.

Leto 2019 je odprl domačin Dejan Frangež, ki nas je popeljal v skrivnostni svet Japonske – dežele vzhajajočega sonca. Dežela, ki bo zaradi oddaljenosti za marsikoga ostala nedosegljiva, preseneča z drugačnostjo kulture, običajev, religije, dovršenostjo tehnologije, urejenostjo, a morda prav zato postane že skoraj dolgočasna. Navdušujejo pa tudi narava, starodavna svetišča in hitri vlaki, ki nam, navajenim avstro-ogrskega cijazenja, vzbujajo že skoraj strahospoštovanje. In potem je tukaj še Hirošima, kjer so vse besede praktično odveč.

V februarjem smo spoznavali Oman, državo Arabskega polotoka, kjer je Urška Pliberšek preživela nepozabne dneve v družbi deklet z vsega sveta. Sodelovala je namreč na izobraževalnem programu Connectig Cultures pod pokroviteljstvom Unesca, v okviru katerega država vsako leto gosti mlade, polovico iz zahodnih držav in polovico iz arabskega sveta. Dekleta so preživela pet dni v puščavi, ena z drugo, v diskusijah in hoji, primerjavi izkušenj ter predvsem v spoznavanju različnosti oz. morebitnih sorodnosti dveh različnih civilizacijskih krogov. Skoraj nezaslišano se zdi, da jim je to uspelo popolnoma brez mobilnih naprav ali drugih igračk modernega sveta.

Naslednji mesec smo gostili mag. Blaža Otrina iz Nadškofijskega arhiva v Ljubljani, ki se je pri svojem delu srečal s fotografijami Christiana Paierja. Ta posebej iz Kranja se je v svojem življenju poskusil v marsičem. Začel je kot učitelj, nadaljeval kot misijonar in se pri tem zaljubil v »Jutrovo«, kamor se je vse življenje vračal. Pol življenja je preživel tam in se preživljal s fotografijo. Christiana Paierja namreč poznamo kot pionirja popotne fotografije, o pomenu katerega ne gre dvomiti. Opazil ga je celo izvrstni slovenski fotograf Arne Hodalič in nekaj let nazaj o njem pripravil prispevek za revijo National Geographic. Njegove fotografije so raztresene po vsej Evropi in Sredozemlju, prišle so celo na dunajski dvor, nekaj lepih primerkov, predvsem Svete dežele, pa hrani prav Nadškofijski arhiv Ljubljana. Na predavanju smo spoznali tudi fotografovo življenjsko zgodbo, ki meji na pustolovski roman, v katerem ne manjka nenavadnih in nevarnih dogodivščin,

bleščečih uspehov, ljubezenskih zapletov in tragičnih padcev. April in maj sta prinesla spoznavanje arheološke podobe domače države. Najprej smo se pomaknili na skrajni zahod države, kjer je v pozni antiki obstajala pomembna višinska naselbina Tonovcov grad pri Kobaridu. Dr. Tina Milavec s Filozofske fakultete v Ljubljani nam je opisala situacijo v pozni antiki, ko je naselbina cvetela: kdo je tam živel, kakšna so bila njihova bivališča, zakaj so imeli triladijsko cerkev in kakšen je bil strateški pomen tistega dela Slovenije v nemirnih časih pozne antike, ko je rimska civilizacija počasi, a zelo gotovo umirala. Višinska naselbina Tonovcov grad pri Kobaridu je bila sistematično raziskana, najdbe in spoznanja pa objavljena, a to ne pomeni, da se raziskovanje ne bi moglo nadaljevati. V zadnjem kulturno-izobraževalnem večeru pomladanskega cikla pa smo ostali kar doma, namreč na Čreti, ki se je kot pomembno prazgodovinsko najdišče hitro pojavila v strokovni literaturi. Besedo ali dve so ji namenili vsi glavni raziskovalci tega prostora, toda prva arheološka lopata je bila tu zasajena šele leta 2017. V okviru dveh mednarodnih projektov Iron-Age-Danube in PalaeoDiversityStyria so tu potekale interdisciplinarne raziskave, od metod daljinskega zaznavanja, kot so posnetki zračnega laserskega skeniranja in geofizikalne raziskave, do arheoloških izkopavanj. Vse to nam je omogočilo, da danes o Čreti vemo mnogo več. Ugotovili so več faz poselitve, našli ognjišča in morebitno peč ter sledove obrambnega nasipa. Manca Vinazza, prav tako s Filozofske fakultete v Ljubljani, ki je nadzirala izkopavanja, nam je sistematično predstavila potek dela. Ko smo se z njim seznanili, se je upravičeno porodila misel, da danes tudi »žlič-

karji« niso več »žličkarji«. Vse te novodobne (nedestruktivne) metode, ki jih arheologija danes preferira, so t. i. »žličkanje« omejile na minimum.

S februarjem smo izobraževalnim večerom dodali še malo več kulturne komponente: vsak večer namreč uvede kratka glasbena točka katerega od otrok iz kraja. Deležni smo bili že malo flavte, petja, kitare, harmonike in violine. Otroci so tako dobili priložnost, da pokažejo svoje delo in trud v glasbenih šolah, mi pa imamo privilegij še dodatne glasbene popestritve. Glasbeni uvodi so bili lepo sprejeti, tako da jih bomo vsekakor ohranili naprej.

Program za jesenski del je v glavnem sestavljen, a naj ostane presenečenje. Gotovo bo zanimiv, pester, ne bo enoličen. Našlo se bo kaj tudi za tiste, ki niso največji ljubitelji zgodovine in arheologije. Prav pa je, da spoznavamo Slovenijo, da se poglobimo v domače kraje, da damo priložnost tudi domačinom, ki se ukvarjajo z zanimivi zadevami, pa morda še niso dobili priložnosti, da bi jih predstavili. V statutu ima društvo določene razne namene in cilje, kot npr.:

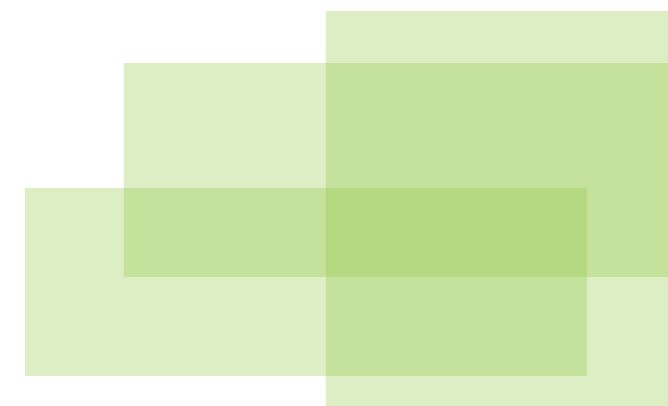
- popestritev kulturnega življenja v kraju;
- zbujanje interesa pri mladih za različne kulturne dejavnosti;
- prizadevanje za prijetno sobivanje posameznikov in skupin;
- ohranjanje in negovanje kulturne in zgodovinske dediščine slovenskega naroda;
- odprtost za različnost mišljenja in prepričanja.

Veliko od teh lahko dosežemo tudi preko naših že uveljavljenih kulturno-izobraževalnih večerov, sploh če ob tem ne pozabimo, da zadeve (dogodki, predavanja, koncerti ali delavnice) niso same sebi namen niti niso namenjene samo ozkemu, hermetično zaprtemu krogu ljudi. Samo na ta način bomo zgoraj naštetih ciljev in namenov, ki naj nam bodo vodilo, dejansko tudi udeležali.

Lepo vabljeni na druženje tudi v jeseni. Več o dogodkih, napovednikih in vabilih, pa najdete na Facebook strani društva: <https://www.facebook.com/katoliskodrustvohoce/>.

➡ Julijana Visočnik

📍 Aleš Pintarič in Viktorija Knez

Nemec začaral množico

Spektakularni nastop globalnega superzvezdnika je očaral obiskovalce Stellarbeata

Z nastopom nemškega superzvezdnika Robina Schulza, ki je poskrbel za neverjetni glasbeno-vizualni spektakel, je tretja elektronska pustolovščina StellarBeat dosegla svoj vrhunec. Na intergalaktičnem glasbenem potovanju ob akumulacijskem jezeru v Rogozi se je v treh dneh zvrstilo več kot 50 DJ-jev, ki so poskrbeli za edinstveno doživetje tega poletja.

Tretje leto zapored so se oboževalci elektronske glasbe zbrali ob akumulacijskem jezeru v Rogozi, kjer so organizatorji tudi letos poskrbeli za dogajanje, ki je navdušilo obiskovalce glasbenega festivala. Na zadnji festivalski dan je na oder Stellar Arene stopil z Grammyjem nominiran globalni superzvezdnik Robin Schulz, ki je s svojim sproščenim načinom in izjemnim občutkom za množico poskrbel za nepozabno doživetje obiskovalcev.

V Sloveniji je prvič predstavil svoj spektakularni glasbeno-vizualni performance, ki je sestavljen iz njegovih svetovnih uspešnic in izjemne količine vizualnih, pirotehničnih in drugih posebnih efektov. S tem showom je Robin nastopil že na največjih odrih po celem svetu in vedno znova začaral množice ljudi, kar mu je uspelo tudi pred večtisočglavo množico v Stellar Areni.

Pred Robinom Schulzem so plesišče razgrevali Damir Ludvig, Vanillaz, Maynamic, Mike Prob ter zmagovalca DJ natečaja Redhedii. Med tem pa so na Undetected odru vsi nestrpno

pričakovali izjemnega bolgarskega DJ-ja Metodija Hristova, ki že nekaj let navdušuje poslušalce z edinstvenim stilom, od surovega techna do temnih plati tech housa. Tudi njemu so se pridružili še nekateri izjemni artisti, od Brleeja, Bilbonija, Boltzmana, Luxieja in Davida Curieja, sončni vzhod pa je s pustolovci tokrat pričakal Tommy DeClerque, ki je s svojim setom ob 7. uri tudi uradno zaključil tretji festival StellarBeat. Trije dnevi glasbene pustolovščine so minili, a spomini, ki so si jih ustvarili tisoči obiskovalci največjega elektronskega festivala v Sloveniji, bodo ostali. Ob jezeru med Hočami in Rogozo so v tem vikendu občinstvo iz cele Slovenije in tudi tujine na potovanje popeljali izjemni performerji, kot so poleg Schulza še mistični Claptone, Mahmut Orhan in 'hitmaker' Burak Yeter, fantastična Fernanda Martins, Metodi Hristov ter Mladen Tomič. Na odru Stellar Arene in Undetected odra so se jim pridružili še drugi slovenski in tuji DJ-ji, ki so v treh dneh predstavili širok spekter elektronske plesne glasbe in zadostili različnim okusom množičnega občinstva.

Organizatorji so s trenutno neuradnimi številkami obiskovalcev izjemno zadovoljni, festival je bil tudi destinacija številnim tujim gostom, kot tudi slovenskim pustolovcem iz cele države. Organizatorji zdaj pridno zaključujejo in pospravljajo festivalsko prizorišče in bodo kar kmalu pričeli z ustvarjanjem še večje elektronske pustolovščine za prihodnje leto.

Shooting like Pablo

Padel rekord hoške dvorane

Največji klapski festival v Sloveniji gostil šestdeset nastopajočih, devet skupin, klap in solista

Odvil se je festival KLAPE Slovenije, največji klapski festival v Sloveniji. Festival, ki je obiskovalcem ponudil večer lepote melodij in vrhunskih izvedb. To je bil peti festival zapovrstjo in za ta mali praznik smo dobili res veličastno kuliso, polno dvorano obiskovalcev. Kakor nam je omenil Jože Merkuš smo dosegli rekord dvorane po številu obiskovalcev. Glede na to, da je dvorana že sedem let, je to res lep dosežek. Veličastno sceno je tudi tokrat oblikoval naš član Ivan Nemec, luč in zvok pa Ivan Repec. Za vso organizacijo so poskrbeli člani KUD Milke Zorec, ki so vložili ogromno dela, da je vse potekalo vrhunsko in brez napak. Festival je k organizaciji pritegnil preko sto ljudi in mnoge donatorje, kjer je vsak posameznik dodal svoj del, da je na koncu vse izpadlo profesionalno. Posebna zahvala gre Občini Hoče-Slivnica, Ford avtomobili, P.R., iz Maribora, BK TV in Inova IT, ki v znatni meri omogočajo realizacijo festivala.

Na odru se je zvrstilo preko šestdeset nastopajočih, devet skupin, klap in solist. Festivalski večer je bil v prvem delu tekmovalni, v njem se je predstavilo osem skupin. Že tradicionalno smo nastopili prvi Klapa Lent, sledili so Klapa Šentilj, Klapa Lumin, Klapa Sidro, AGB band, Stiški kvartet, Il divji in predlanski zmagovalci Klapa Dalmari iz Maribora, ki jim je letos za las ušla nagrada. Vse skupine in klappe so bile vrhunske in le strokovna žirija je slišala nianse v kvaliteti, da je na koncu razglasila zmagovalce. Strokovno žirijo so sestavljali glasbeni strokovnjaki Renato Ribič, Andrej Tomšič in Matjaž Kaučič. Medtem, ko je žirija odločala o zmagovalcu, smo občinstvu postregli z revialnim delom festivala, v katerem se je predstavil mladi pevec iz sosednje Hrvaške Marko Zekanovič. Kalil se je v raznih klapah, sedaj pa nadaljuje s solistično kariero. Nastop na našem festivalu je bil hkrati njegov premierni nastop v Sloveniji. Predstavil se je s glasbenim prvencem "Jedina" in skladbo Vinka Coce "Zlato moje". Da je večer klapskega petja je pokazal v nadaljevanju, ko je zapel nekaj pesmi s Klapo More iz Šibenika. Klapa More se je predstavila s tremi njihovimi skladbami, ki so vse po vrsti privabile aplavze in misli na morje.

Letošnja krono "Klapa Slovenije 2019" je prejela skupina Il divji, ki je z izvedbo akapela skladb in s slovensko skladbo prepričala žirijo, da so bili tokrat najboljši. Za zaključek so razvneli občinstvo še z dvema skladbama.

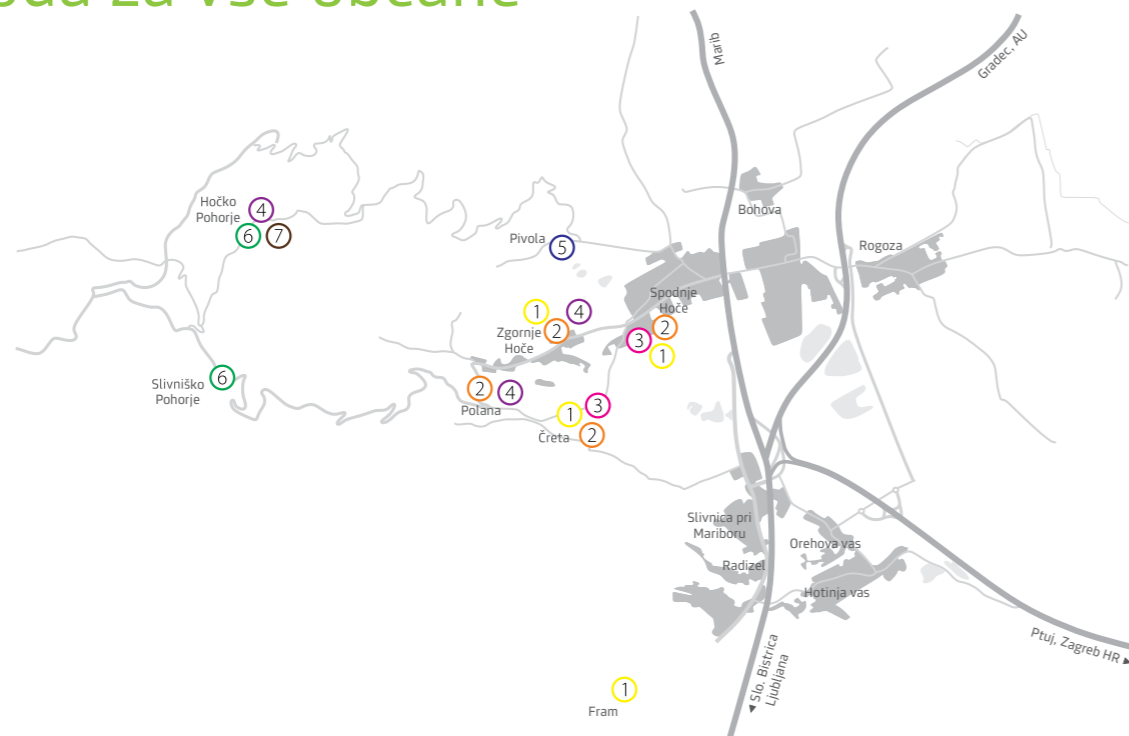
Po tako razgretem festivalskem večeru se je prileglo druženje ob ribicah in topli večerni sapici na zunanjem družabnem prostoru. Nasvidenje ponovno junija prihodnje leto na 6. festivalu KLAPE Slovenije.

Boris Komar

Pitna voda za vse občane

- 1 VS SLIVNICA
- 2 VS POLANA 1
- 3 VS KRIŽNA KAPELA
- 4 VS POLANA 3
- 5 VS PIVOLA
- 6 VS PLANINKA
- 7 VS LEDINA

GASILCI BREZPLAČNO DOSTAVLJAJO VODO ZA POLNLENJE BAZENOV, PLAČATE LE VODO PO PORABI KOT IZ PIPE

V preteklih letih smo imeli v poletnem času številne probleme pri zagotavljanju zadostnih količin pitne vode na območjih Občine Hoče-Slivnica, kjer zagotavlja vodo režijski obrat. Z nekontroliranim ali nedovoljenim polnjenjem bazenov iz vodovodnega sistema pride do tega, da naenkrat ni vode niti za osnovne potrebe. Ko v vodovodnem sistemu ni vode, prihaja posledično še do drugih težav. V vodovodni sistem se ujame zrak, prihaja do številnih lomov zaradi tlačnih udarov in posledično tudi do dodatne izgube vode ter onesnaženja vodovodnega sistema. V želji zmanjšanja vseh navedenih posledic smo za letošnje leto uvedli ukrep, da bodo gasilci dostavljali vodo za polnjenje bazenov po isti ceni, kot če bi lastniki bazenov polnili svoj bazen iz javnega vodovodnega omrežja.

PODROČJA, KJER JE POTREBNO NAROČATI VODO ZA BAZEN S STRANI GASILCEV, SO SLEDEČA:

1. **VS SLIVNICA**, ki zajema naselja: RADIZEL, ČRETA DEL, FRAM DEL IN SLIVNICA DEL,
2. **VS POLANA 1**, ki zajema naselja: POLANA DEL, ZGORNJE HOČE DEL, ČRETA DEL IN SPODNJE HOČE DEL,
3. **VS KRIŽNA KAPELA**, ki zajema naselja: SPODNJE HOČE DEL, IN ČRETA DEL,
4. **VS POLANA 3**, ki zajema naselja: POLANA DEL, HOČKO POHORJE DEL IN ZGORNJE HOČE DEL,
5. **VS PIVOLA**, ki zajema naselja: PIVOLA DEL,
6. **VS PLANINKA**, ki zajema naselja: HOČKO POHORJE DEL IN SLIVNIŠKO POHORJE DEL,
7. **VS LEDINA**, ki zajema naselja: HOČKO POHORJE DEL.

Občani, ki živijo na območjih, kjer je vzpostavljeno hidrantno omrežje Mariborskega vodovoda, si lahko polnijo bazene iz hidrantnega omrežja, v kolikor na hidrant namestijo števec Mariborskega vodovoda. Števec in cevi jim lahko zagotovijo gasilci.

NAROČANJE VODE ZA BAZEN

Lastniki bazenov iz navedenih območij sporočijo vsaj 10 dni pred želenim polnjenjem bazena. Naročilo oddajo osebno v Režijskem obratu Občine Hoče-Slivnica, pokličejo telefonsko številko: **02 616 5 320** ali napišejo na elektronski naslov: **jasna.kmetec@hoce-slivnica.si**, in sicer **vsak delovnik med 8.00 in 12.00 uro ter v sredo tudi popoldne med 13.00 in 16.00 uro naslednje podatke. Voda za polnjenje bazenov se bo vozila samo v času, ko ne velja ukrep prepovedi uporabe pitne vode za polnjenje bazenov, zalivanje trave in vrtov ter pranje avtomobilov.**

ROK ZA DOBAVO VODE

Rok za dobavo vode je 10 delovnih dni od dneva naročila. Velja pravilo: prvi naroči, prvi dobi. Dobava vode za polnjenje bazenov bo možna samo v primeru, če ne velja **ukrep prepovedi uporabe pitne vode za polnjenje bazenov, zalivanje trave in vrtov ter pranje avtomobilov.**

CENA

Cena pripeljane vode s cisterno bo enaka ceni vode, ki je dobavljena iz vodovodnega omrežja. Prevoz z gasilskimi cisternami bo pokrit s strani Občine Hoče-Slivnica.

MOREBITNE KRŠITVE IN GLOBA

Za kršitev ukrepa prepovedi uporabe pitne vode za polnjenje bazenov iz vodovodnega omrežja, s katerim upravlja Občina Hoče-Slivnica, je v odloku o oskrbi s pitno vodo na območju Občine Hoče-Slivnica 6/2011 (15.4.2011) predvidena globa 200 € za posameznika. Le potrdilo od gasilcev, da so vam napolnili bazen, bo dokazilo o nekršitvi prepovedi polnjenja bazena iz javnega vodovodnega omrežja.

ODDAJA VLOGE

Vlogo izpolnite, odrežite in pošljite na naslov Občine Hoče-Slivnica, Pohorska cesta 15, 2311 Hoče.

OBČINA
HOČE-SLIVNICA

Pohorska cesta 15
2311 Hoče

IME IN PRIIMEK

NASLOV

POŠTA

TELEFON

VLOGA ZA DOBAVO VODE ZA POLNLENJE BAZENA

ŠT.: 35503-

DATUM:

PROSIM ZA ODOBRITEV DOSTAVE

m3

VODE ZA POLNLENJE BAZENA NA LOKACIJI:

LOKACIJA POLNLENJA - ULICA HŠ, POŠTA

ŽELJEN TERMIN DOSTAVE

PODPIS VLAGATELJA

IZPOLNI RO

Prevoz vode bo vršilo lokalno prostovoljno gasilsko društvo

PGD HOČE

PGD HOTINJA VAS

PGD BOHOVA

Dobimo se na Antonovo

Na god sv. Antona Padovanskega se pri sv. Arehu na Pohorju zberemo romarji iz šmarške, ruške in hoške župnije

Nekateri svetniki in priprošnjiki so pri vernikih zelo priljubljeni, med njimi je tudi sv. Anton, ki praznuje 13. junija. Nekoč je bilo to pogosto ime, mnogi pa ga poznajo predvsem po tem, da se je treba zateči k njemu, kadar iščemo izgubljene stvari. Poskusite: ko se boste dobro zbrali in pomislili nanj, boste izgubljeno kmalu našli ... Pa šalo na stran, saj je za vernika molitev zelo resna duhovna povezanost z Bogom, Marijo, svetniki – in tudi z našimi pokojnimi predniki. Prav zato so tudi mnoge Božje poti dobro obiskane.

»Na Arehu stoji osrednji kulturni spomenik vzhodnega Pohorja, podružnična cerkev sv. Areha (Henrika), po katerem je področje dobilo ime, in se prvič omenja 1545. Cerkev je bila med letoma 1650 in 1659 povečana ter je dobila današnjo podobo. Največja znamenitost cerkve je kamniti grob Svetega Henrika, pozornost pritegne tudi glavni oltar, delo Jožefa Štrauba.« Vse to in še več lahko preberemo na internetu o tej mogočni cerkvi, znani romarski poti, ki je podružnična cerkev sv. Martina oz. Šmartnega na Pohorju. Nemško ime Henrik je ljudstvo podomaičilo v Areh, pa tudi to romarsko pot so sprejele za svojo tri župnije, saj stoji (skoraj) na njihovem stičišču: nekje do Zarje sega hoška župnija, do Areha pa ruška. V cerkvi je tudi manjši oltar sv. Antona Padovanskega, zato sta se pri Arehu tradicionalno ohranili dve praznovanji: na Antonovo se zberejo romarji iz vseh treh župnij, na Arehovo ali »areško« nedeljo po godu sv. Henrika (13. julij) pa je osrednje žegnanje šmarške fare, ko vedno zaigra na koro tudi frajhajmska »plehmuzika«. Letos je bilo na Antonovo nenavadno lepo vreme, saj smo kar navajeni neviht, ki so nas ta dan rade preganjale. Nekoč so se mnogi odpravili na to dolgo romanje zelo zgodaj jutraj; med vsakoletnimi romarji je bil obvezno tudi Kastelčev Tonček. Danes je cesta iz Hoč preveč zapeljiva, zato se raje zapeljemo do Mariborske kočice, od koder je do Areha lep sprehod – ali pa se zapeljemo kar na Areh.

Na Antonovo že dolgo ni bilo zbranih toliko duhovnikov kot letos, sicer pa se zadnje čase v cerkvi marsikaj dogaja: dobila je nova okna, ki jih je blagoslovil bistriški dekan, saj Šmartno sodi v bistriško dekanijo; glavni oltar je v restavratski delavnici, zato je na njegovem mestu začasno že obnovljena slika sv. Henrika; na mnogih mestih so že odstranili omet, da bodo iz cerkve pregnali vlago. Šmarški župnik, naš rojak Dejan Frangež, se je skupaj s farani temeljito lotil obnove. V nagovoru je pohvalil vnemo svojih zvestih sodelavcev, čeprav je obnova tako stare cerkve za župnijo velika odgovornost – in tudi breme. Somaševali so župniki iz vseh treh župnij, številni romarji pa smo v darovanju (»ofru«) okoli oltarja prispevali za obnovo tega lepega starodavnega svetišča. Naj pohvalim tudi slivniškega župnika Jožeta Šöma, ki je prikolesaril iz Slivnice do Areha. Da mi boste verjeli, prilagam tudi fotografijo, kjer ga po maši lahko ponovno vidite v športni opravi.

Areh z Ruško kočico ostaja za mnoge pohodnike, planince in smučarje priljubljena točka, hotel ob smučišču pa že dolgo propada. Sedaj so se ponovno lotili obnove, vendar to ni prvič. Bomo videli ... Pohvaliti pa je treba PD Ruše, ki je leta 2001 ob svoji 100-letnici skupaj z Mariborskim vodovodom obnovilo

pod Arehovo kapelico Arehov studenec, kateremu so ljudje pripisovali zdravilno moč. Kakorkoli že – ta pohorska voda, ki teče sedaj iz pipe, je gotovo zdrava! Vse drugače je, ko se lotijo obnove zavzeti ljudje, ki se dobro zavedajo, da s tem ohranjajo dragoceno versko in kulturno dediščino kasnejšim rodovom. Dobimo se pri Arehu na »areško« nedeljo, ki bo letos 14. julija. Morda boste zadovoljni, ker boste lahko tudi sami kaj prispevali za obnovo tega pohorskega bisera.

← Majda Strašek Januš

Slovenija, naša domovina

Zaključna prireditev vrtca Hoče

»Moja dežela, to je njena lepota.
Moja dežela, to smo njeni ljudje.
Lepota dežele je sloves njen,
Njeni ljudje smo njeno ime.
Ponosno ime.«

Polni pričakovanja smo se otroci in vzgojiteljice pripravljali na dogodek, kjer smo predstavili delček celoletnega raziskovanja naše domovine Slovenije.

S slovensko himno in ponarodelo pesmijo Moja dežela je dogodek odprl mladinski pevski zbor Osnovne šole Dušana Flisa Hoče. Zvrstile so se vse skupine vrtca Hoče.

Vsaka skupina nas je popeljala v drugo pokrajino Slovenije. Od štajerske trte in nogometnih šampionov do polj, kjer cveti ajda, čez Muro in prekmurske ravnice v soline in na plažo, in že smo plesali med čarovnicami ob Cerkniskem jezeru, zapeli Lepa Anka kolo vodi ter se znašli pod Triglavom s Kekcem in Pehto. Za zaključek smo skupaj razigrano poskakovali ob pesmi Kdor ne skače ...

Nekatere skupine so se ob tej priložnosti združile in tako še bolj razširile in obogatile medsebojne prijateljske vezi.

Pogosto se zapletamo v mreže napetosti, nerazumevanja in nestrpnosti. Mi smo se odločili in začeli plesti mrežo povezovanja, prijateljstva, sodelovanja, izmenjave izkušenj, radosti, razumevanja itn. Vabljeni, da se nam pridružite.

← Lucija Velički

EKOUSTVARJALCI

Mi smo cicibani,
vsak dan v vrtcu sonček zbrani.
Vzgojiteljice razveselimo,
ko v vrtec prihitimo.
Kuharice pa poskrbijo,
da se naši trebuščki poredijo.
V gozd radi odhitimo
in v gozdni igralnici se veliko naučimo.
Se tudi igramo, lovimo
in brlog iz vej naredimo.
Ker pridemo v gozd le na obisk,
pazimo na vsak svoj glas in pisk.
Za živali in rastline poskrbimo
in se o njih veliko naučimo.
Ptice so naše dobre prijateljice,
zato za njih poskrbimo in
se vsakega dne veselimo.
Na naši terasi pa grlica v gnezdu sedi
in se naših pesmic veseli.
Tu so še črni kos, sinička,
vrana, sraka in še kakšna lačna ptička.
Brez staršev ne bi bilo tako lepo,
saj z njihovo pomočjo ptički siti so.
od zadovoljstva žvrgolijo,
ko po terasi se otroci vrtca sonček lovijo.
Tu in tam zažvižgamo,
da ptice vse pozdravimo,
saj zelo veselimo,
vsake ptice, ki jo vidimo.
Sedaj, ko zima je za nami,
sta štrk in štoklja spet med nami.

Sijaj, sijaj sončece,
nikar se več ne skrivaj,
če nam siješ, vse je bolj lepo,
ptički in otroci srečni smo.
Naša pesem naj zveni,
saj ekofrajerji smo mi.
Eko jaz in eko ti,
poskrbimo, da se vse blešči.
Najraje malicamo zunaj,
nahrbtnik brž nahrani nas.
med tem poslušamo pesmi
ki jih poje gozd za nas.
Da naprej še gozd tako lepo cveti,
poskrbimo za to vsi, jaz in ti!
Lahko si na drevesih hiške zgradimo,
vse gozdne poti zapomnimo, da se ne izgubimo.
Veseli smo vsi, ker spomladi vse cveti.
Rožice vsak dan cvetijo
in zato čebelice pridno letijo
s cveta na cvet,
da lahko naredijo med.
In zahvalo za vse lepe,
doživete in poučne trenutke
tudi vzgojiteljicam izrečemo,
saj z njimi nam je zelo lepo in srečni smo.
Ko iz gozda se v vrtec vrnemo
hitro mizice pognemo,
velik je naš apetit
jejmo, jejmo, da bo želodeček sit.

Nikolina Lonec
Vrtec Sonček Rogoza

Na pravljlični planini

Ali kako je vodnik Stanko Jakomini popeljal planince Skalce na Planino Heidi

Vroči, soparni dnevi skoraj niso za pohode na nižje hribovje, zato pa je bil čisto 'tapravi' naš izlet na avstrijske Nockberge, na Heidi Alm (1875 m). Planina, ki je že visoko nad gozdno mejo, se ponša s čudovitimi jezerci in seveda mnogimi ponudbami za sodobne pohodnike, planince in smučarje. Prav posebna je njena ponudba za otroke, saj znajo tržiti tudi z zgodbo o Heidi in Petru. Kakorkoli že, narava kar sama vabi po zelenih tratih na bližnje vrhove.

To soboto, 29. junija, se je naš avtobus skoraj čisto napolnil. Bili smo zelo pestra družba – od otrok do seniorjev. In vsi smo prišli na svoj račun: čudovit sončen dan, primerna temperatura in prijeten vetrič so nas spremljali na vrh Falkert Spitz (2308 m). Tisti, ki so želeli še več, so se s sedla povzpeli še na sosednji vrh, mnogi so spodaj na planini obhodili še jezero. In za vse smo imeli časa dovolj.

Ko lahko uživaš na tako razgledni poti, kjer se res ne more nihče izgubiti, ko te prav nič ne priganja čas in lahko na vrhu mirno uživaš, pregledaš vse vrhove na obzorju ... Ko si rečeš: glej Triglav, pa Mangart, tam Košuta, Olševa, Peca ... Pa si hvaličen, da ti je bilo v življenju dano, da si vse to in še marsikaj drugega že prehodil – in da še vedno lahko hodiš ... Pa se spomniš mnogih, ki so nekoč hodili z nami, pa si v mislih z njimi ...

Takšni smo planinci, ki ne hitimo mimo cvetja, ki opazimo še tako drobno gorsko cvetko, ki nas očarajo oblaki na modrem nebu, ki se med potjo tudi pomenkujemo ... Zato smo hvaležni vodnikom, če nam omogočijo takšne ture, kjer je za vsakega nekaj. Mnogi smo že v letih, ko bo še kako dobrodošla takšna delitev na manj in bolj zahtevne, na daljše in krajše poti. To sicer zahteva od vodnikov nekaj več truda in pomočnikov, ampak prepričana sem, da jim je v veliko zadoščenje, ko tak izlet uspe. In Planina Heidi je bila pravi zadetek! Samo želimo si lahko, da doživimo še več takšnih izletov. Hvala, Stanko, tudi za lepe fotografije.

➡ Majda Strašek Januš
📷 Stanko Jakomini

V Monoštru odmevala slovenska pesem

Mešani pevski zbor KUD Hoče na izletu v Porabje obiskal Slovenski center v Monoštru

Lepega majskega dne smo se pevci mešanega pevskega zbora KUD Hoče skupaj s prijatelji podali na izlet na Goričko in v Porabje na Madžarskem. Dobro razpoložene nas je pot iz Hoč vodila proti Goričkemu. Prvi postanek je bil v Radencih. Tam smo si najprej razkužili grla z domačim višnjevcem. Nato pa so se eni podali na sprehod po znamenitem zdraviliškem parku, drugi pa so šli na osvežitev v hotel Radin.

Vreme je bilo kot naročeno, sončno in ne prevroče. Po valoviti pokrajini nas je pot vodila po Krajinskem parku Goričko proti avstrijsko-madžarski meji. Na Trdkovi, kjer se stikajo tri dežele, Avstrija, Madžarska in Slovenija, smo se sprehodili do mejnega kamna na tromeji. Po gozdni učni poti smo spoznavali drevesa in živali, ki imajo tam svoj življenjski prostor. Na vrhu vzpetine je lepo urejen prostor s tromejnikom na sredini. Tristrani mejnik je bil postavljen že leta 1924. Vsaka stran kamna nosi grb države, obrnjen v smeri te države. Pevci smo se postavili v zbor v smeri proti Sloveniji. Zapeli smo prelepo Ipavčevo pesem Slovenska dežela, ki opeva življenje v naši lepi deželi. Vse nas je preplavil ponos, da smo Slovenci.

Preden smo nadaljevali pot, smo se okrepčali z jedačo in pijačo, za katero so poskrbeli naši pevci.

Med potjo proti Madžarski nam je vodič opisal zgodovino slovenstva na Madžarskem in sosedsko sodelovanje med Slovenci na obeh straneh meje. Kmalu smo prispeli na Madžarsko, kar smo opazili po drugačni arhitekturi in številnih vaseh z dvojezičnimi napisi. Monošter leži ob reki Rabi in velja za središče Slovenskega Porabja. V Monoštru smo se ustavili v Slovenskem centru Lipa. Tam smo si ogledali film o življenju Slovencev na Madžarskem in spoznali, kako težko razumljiva je njihova »slovenščina«. Zunaj, pred Slovenskim centrom, smo pevci pod vodstvom naše zborovodkinje Saše pripravili krajši koncert. Nekaj posebnega je prepevati slovenske pesmi med Slovenci na Madžarskem.

Vodič nas je popeljal po središču Monoštra. Ogledali smo si

znamenito baročno cerkev in gimnazijo ter se sprehodili po monoštrski tržnici. Dobro razpoloženi smo se vrnili v Slovenijo in se v Goričkem krajinskem parku ustavili na gradu Grad. Največji slovenski grad je res nekaj posebnega. Imel naj bi 365 sob. Nekaj od njih je urejenih v apartmaje za turiste. Ogledali smo si video film o zgodovini in renoviranju gradu. Sprehodili smo se po obnovljenih sobanah in v grajski kapeli zapeli Večerni ave. Izvrstna akustika nas je očarala. Na grajskem dvorišču smo opravili gasilski posnetek in se poslovili od prijazne vodičke. Svoje popotovanje po Slovenskem Porabju in Goričkem smo zaključili na turistični kmetiji Breznik v Cerkvjenjaku. Prijazni domačini so nas sprejeli z ocvirkovo pogačo in nas pogostili z okusno večerjo. Povabili so nas v svojo vinsko klet na pokušino njihovi vin. Ob dobrem vinu in harmoniki smo tudi zapeli. Veseli smo se poslovili in se z nepozabnimi vtisi vračali proti domu.

➡ Breda Germ

Projekt Družinsko kolesarje

»Kuščarjevi« ponovno kolesarili na Maxi poli maratonu

Že tretje leto zapored se trudimo na kolo privabiti družine. Večkrat pa se odpravimo v izvidnico kar sami zato, da lahko navdušujemo ostale. Tako smo 1. in 2. maja prekolesarili »slovensko Parenzano (Porečanko)«. Predlagamo, da se prenočuje v Izoli. Prvi dan smo prevozili del od Izole do Sečoveljskih solin in nazaj. Pot je srednje zahtevna, z nekaj »klančki«, in zelo obiskana (skupna razdalja 35 km). Naslednji dan smo prevozili pot od Izole do Italije v Milje. Trasa je ravninska in krasno speljana ob morju (skupna razdalja je 50 km). Se vprašamo ali je to sploh mogoče, da otroka motiviramo za »kolesarske treninge« trikrat tedensko, pa ni tekmovalec. Je! Z veliko volje je mogoče, čeprav ni medalj in pokalov, so pa družinske zmage. Za potrditev dobre pripravljenosti pa smo se tudi tokrat preizkusili na daljši, 53-kilometrski trasi, čeprav jih Vivi šteje šele 8 let. To je njena tretja lastna zmaga. Bravo! Tudi letos je bila najmlajša, ker pa imamo lep kolesarski stil oblačenja, smo letos prejeli laskav naslov »najlepša družina«. Dresi so vedno na voljo, lahko jih tudi naročite.

➡ 📷 Lea Oblak

Obeležili že 131. občni zbor

Pestra pomlad v PGD Hoče se je končala s tradicionalnim, ampak na moderen način postavljanjem majskega drevesa

V soboto, 9. marca, smo obeležili 131. redni letni občni zbor PGD Hoče. S svojim obiskom so zbor počastili predstavniki GZ Maribor in poveljnik GPO Hoče-Slivnica Boštjan Frangež, poveljnik civilne zaščite Občine Hoče-Slivnica Boštjan Horvat, ravnatelj OŠ Dušana Flisa Hoče Alojz Velički ter drugi predstavniki društev, s katerimi v kraju in občini prijateljsko sodelujemo. Seveda so v naši sredini bili tudi predstavniki gasilskih društev iz bližnje okolice. Med nami so bili tudi kolegi iz PGD Gerečja vas in PGD Buče ter iz sosednje države gasilci DVD Stara ves, prvič pa so nas počastili z obiskom PGD Zg. Polskava in PiGD Henkel Maribor, Slovenija.

Ker vemo, da brez vaj ni dobre usposobljenosti, poskušamo vedno preizkušati že naučena znanja in se redno uriti ter izobraževati, da lahko naše delo na pravih intervencijah poteka nemoteno. Tako imamo v društvu vsak drugi teden redne operativne vaje. Ker pa smo skupno zelo aktivni tudi v okviru občinskega poveljstva Občine Hoče-Slivnica, smo izvedli vaje na novem poligonu na Bohovi. Konec aprila smo imeli kot vsako leto nenapovedano vajo občinskega poveljstva in poveljnika GZ Maribor na stari gasilski dom v Bohovi. Smo pa aktivni tudi na drugih področjih, zato smo sodelovali v donatorskem projektu RADI DELAMO DOBRO, ki ga izvaja Mercator ob svoji 70-letnici delovanja. Z donacijami lokalnim društvom in organizacijam v krajih po Sloveniji želi prispevati k boljši kakovosti življenja. Potrošniki so tako lahko v poslovalnici Mercator Hoče med 1. in 30. aprilom ob nakupu prejeli žeton in ga vrgli tudi v skrinjico

z napisom PGD Hoče. Za vsak žeton, ki ste nam ga namenili se iskreno zahvaljujemo. Nabralo se jih je res veliko!

V torek, 30. aprila, smo tradicionalno, ampak na moderen način pomočjo Avtoprevoznitva-hiab Cvetko Lepej, s. p., postavili majsko drevo in zakurili kres. Kljub slabemu vremenu se je zbralo veliko število obiskovalcev, ki so se ob dobri kapljici 'Vrecl - vrhunska vina' pozno v noč zabavali ob zvokih 'hišnega' ansambla Šestka. Za okrepčilo so poskrbeli naši fantje z dobrotami KZ Rače in pekarnice Štern. Vsi skupaj smo se pogreli z gobicami Plinarne Maribor, da nam dež ni prišel do živega pa so zaslužni pri Expo biro, d. o. o., ter v Hobi baru. Glavno streho pa nam je priskrbel Marijan Šotiček.

← Iris Samastur

Z mednarodnim pridihom

Dan odprtih vrat Čebelarkega društva Slivnica

V petek, 7. junija, je v vročem dopoldnevu potekal Dan odprtih vrat Čebelarkega društva (ČD) Slivnica. Namenjen je bil vsem, ki jih zanima življenje in delo čebel ter s tem povezano delo čebelarjev. Udeleženci so si lahko ogledali panje s čebelami, satnice, čebelje pridelke, izdelke iz medu in čebelarstvo opremo. Družili so se s čebelarji in se z njimi pogovarjali o čebelah, o skrbi čebelarjev za zdravje čebel in o različnih čebelarskih opravilih, ki jih čebelarji redno in vestno opravljajo. Sodelovalo je nekaj čebelark in čebelarjev ČD Slivnica in učenci Osnovnih šol FLV Slivnica in OŠ Rače. Pridružili so se tudi učenke in učenci, učiteljice in ravnateljica Osnovne šole Danilo Kiš iz Beograda, ki so bili gostje slivniške osnovne šole. Tako je letošnji dan odprtih vrat ČD Slivnica imel mednarodni značaj. Po uvodnem pozdravnem nagovoru predsednika ČD Slivnica Lojzeta Lipnika so učenkam in učencem, članicam in članom čebelarkega krožka na OŠ FLV Slivnica in OŠ Rače podelili dosežena priznanja in priznanja o udeležbi na tekmovanju mladih čebelark in čebelarjev. Ekipe: Ajda Pivec - Klara Štiglic, Luka Boskovič - Žan Bračko z Osnovne šole Rače in ekipi Lili Olenšek - Tea Urh, Nina Lorber - Vito Rogl z Osnovne šole FLV Slivnica so dosegli bronasta priznanja. Sinaja in Lana Pondelak Fak, učenki slivniške osnovne šole pa sta dobili priznanje za sodelovanje na tekmovanju. Priznanja sta podelila predsednik ČD Slivnica Lojze Lipnik in mentor krožkov čebelarstvo mojster Anton Bračko.

Predsednik ČD Slivnica je izrekel priznanje za uspešno delo čebelarkega krožka na OŠ FLV Slivnica, ki ga vodi mentorica Karmen Jezernik, učiteljica na šoli, doma pa marljiva čebelarka.

Predsednik ČD Slivnica se je zahvalil tudi čebelarju Antonu Bračku,

članu ČD Slivnica, ki je izvedel izobraževalni program krožkov v Slivnici in v Račah in učenke in učence pripravil na tekmovanje. Poleg članov čebelarskih krožkov so se prireditve udeležili tudi drugi učenci OŠ FLV Slivnica. Odraslih obiskovalcev je žal bilo zelo malo. Najbrž zaradi visoke temperature in dopoldanskega časa, ki za udeležbo na prireditvi ni ravno ustrezen. Dan odprtih vrat je potekal dopoldan predvsem zaradi učencev osnovne šole, da so se prireditve udeležili v spremstvu učiteljic in učiteljev.

Z Dnevom odprtih vrat so člani ČD Slivnica sklenili polletni zimsko-spomladanski delovni program. Čaka jih še točenje letošnje čebelje bere - medu, ki ga pričakujejo z upanjem, da bo kljub slabim vremenskim razmeram vendarle nateklo nekaj slastnega medu. Po točenju medu bodo čebelarji z zdravljenjem proti boleznim in zajedavcem ter hranjenjem čebel poskrbeli za njihovo preživetje, za pripravo zaloga hrane za jesenski in zimski čas. Skrb in čebelarstvo opravila v čebelnjaku oziroma s čebelami so zelo pomembna za zaleganje novih zalog in razvoj novih, mladih čebeljih rodov.

← Martin Kramar

Na poti na Madžarsko posadili še cepič

Društvo upokojencev Slivnica na izletu v madžarskem Monoštru

Upokojenci iz Slivnice smo se odločili, da bomo šli na izlet v Monošter, ker je bilo v petek, 31. maja, v Monoštru odprtje rezbarske razstave, v kateri so sodelovali tudi občani naše občine. V Gornjem Seniku pa so posadili potomko mariborske vinske trte. Na pot smo krenili ob 7. uri zjutraj, saj je naš program bil zelo pester. Po avtocesti smo se peljali do Murske Sobote, nato pa na nas je pot peljala preko slikovite prekmurske pokrajine po Goričkem v bližino tromeje. Tik pred mejo smo nekoliko zašli, vendar smo hitro našli pravo pot. Ob prehodu meje, ob tromeji, smo se ustavili. Tam smo si privoščili kavo in rogljičke, ki smo si jih pripeljali s seboj. Počakali smo še drugi avtobus, ki je pripeljal iz naše občine in je bil prav tako namenjen v Monošter.

Na meji nas je pričakala vodička, ki nas je vodila vse od meje. Zelo lepo nam je predstavila življenje Slovencev v Porabju. V Števanovcih smo si ogledali muzej, ki je predstavljal življenje ob železni zavesi, ko je bil prehod čez mejo skoraj nemogoč, vendar so se ljudje za mejo znašli in marsikomu je uspelo prestopiti na drugo stran.

Monošter je prekrasno mesto. V centru mesta je velika baročna cerkev Matere Božje. Mogočno cerkev krasi več oltarjev in čudovite freske. Trenutno cerkev renovirajo, zato njenih lepot nismo videli v vsej njeni razkošnosti. Obnova bo trajala nekaj let. Cerkev in samostan obdaja velik javni park, ki se imenuje Varkert. Blizu reke Rabe je še muzej Avgusta Pavla. V njem je stalna etnološka razstava.

V centru Monoštra smo si lahko ogledali še veliko pokrito tržnico. Na začetku je najprej živilska tržnica, takoj zraven pa je ogromen pokrit prostor, kjer se nahaja nešteto stojnic, ki se kar šibijo od založenosti s tekstilom, obutvijo, bižuterijo in drugim materialom.

Ker je bil čas kosila, smo se odpravili na Gornji Senik na slovensko vzorčno kmetijo. Kmetija leži na vzpetini blizu centra naselja. Ob pogledu na dolino smo lahko videli naselje Gornji Senik, na drugi strani pa so se videli obronki avstrijskih hribov. Po kosilu smo se vrnili v Monošter. Tam je bila namreč otvoritev rezbarske razstave, v kateri so sodelovali tudi rezbarji iz naše občine. V slovesnosti so se med nastopajočimi na razstavi predstavili učenci OŠ FLV Slivnica, MePZ DU Slivnica, skupina Samotarji, OŠ Dušana Flisa Hoče, OŠ Borci za severno mejo, OŠ Zg. Kungota in Jože Kobler.

Takoj po končani proslavi smo se vrnili v Gornji Senik, kjer so posadili cepič stare vinske trte iz Maribora. Po kratki slovesnosti, na kateri sta bila gosta ministrica za kmetijstvo Aleksandra Pivec in skrbnik vinske trte Stanislav Kocutar, so za zabavo poskrbeli Klapovuhi iz Benedikta, ki so zapeli tudi himno stari trti. Med dobro slovensko glasbo smo se nekateri tudi veselo zavrteli. Ker se je že dan nagibal k večeru, smo se morali odpraviti domov.

← Simona Šifrar

S šolsko bombo na cilj

Dvanajsto leto urjenja slivniške enote Zveze slovenskih častnikov potekalo streljaj od motokros proge v Radizelu

Zadnje majsko nedeljo smo v bližini še vedno znane motokros proge v Radizelu, pri obnovljeni nadstrešnici AMD Orehova vas, izvedli že 22. urjenje članstva in pristašev slivniške enote Zveze slovenskih častnikov s serijsko zračno puško ter v metanju šolske bombe na cilj. Že dvanajsto leto urjenje enote poteka na tej lepi lokaciji. Pričakal nas je, kot že tolikokrat doslej, čudovit sončni majski dan, ki nam je dal novih moči in poskrbel za dobro voljo udeležencev. Zboru je sledil topel in okusen, tudi bogat jutranji obrok gostilne Lobnik, zraven pa je prijetno pridišala še kavica. Hvala zalednicam – prostovoljkam, Anki Žuraj, Sonji Kremavc in Anici Jakolič. Še posebej gre poudariti, da je bilo strelišče za zračno puško že pred prihodom udeležencev pripravljeno. Tudi opozorilna tabla je že bila na svojem mestu. Povedano drugače, naš novi član Jože Tomažič »Pinki« je poskrbel za omenjeno pripravo.

Kot predsednik enote sem nagovoril udeležene in z veseljem ugotovil, da se nas je zbralo skoraj šestdeset. Pozdravil sem tudi častne goste, Janeza Šifrarja, častnega predsednika borčevske organizacije za vrednote NOB Hoče-Slivnica, Bojana Geiserja, novega predsednika AMD Orehova vas, Jožefa Škofa, predsednika mariborske častniške organizacije, Jerneja Jazbinška, predsednika SD Franc Lešnik - Vuk iz Hotinje vasi, in Miša Frajzmana, predstavnika mariborske častniške organizacije za logistiko. Opravičil pa sem izostanek župana Občine Hoče-Slivnica dr. Marka Soršaka in Borisa Demšiča, novega predsednika borčevske organizacije za vrednote NOB Hoče-Slivnica. Njunemu izostanku sta botrovali drugi, pomembnejši načrtovani aktivnosti.

V nadaljevanju sem obrazložil potek obeh urjenj in predstavil odgovorne za varnost izvajanja le-teh. Pri metu šolske bombe na cilj sta prevzela odgovornost Mišo Frajzman kot vodja in Slavko Habjanič kot pomočnik, pri streljanju s serijsko zračno puško pa Jernej Jazbinšek kot vodja in pomočnika Franc Gregorc in Jože Žuraj, oba tudi člana predsedstva enote.

Aktivnosti, tako pri metu bombe kakor pri streljanju s serijsko zračno puško, so potekale disciplinirano, ažurno in – kar je vselej najpomembnejše – varno! Omenil bi še novost, ki je padla na plodna

tla na pobudo Majde Bobanec iz Pivole, zaenkrat edine, toda zelo prizadevne članice predsedstva slivniške enote. Na lanskoletni zadnji seji predsedstva enote, ki se je odvijala v prostoru Čebelarkega društva Slivnica, je predlagala, da vzpodbudimo nekaj članic, da za tradicionalno majsko druženje na motokrosu v Radizelu pripravijo dobrote, pecivo za pokušino. Zadetek v polno. Bila so nas polna usta pohval. Ni jih bilo malo, ki so zaprosili za recepte. In kaj so ponudile dobrotnice iz Pivole, Slivnice, Orehove vasi, Radizela in Črete? Zebra biskvit, jabolčno pito, domačega prijatelja, medenjake, kokosove kocke, orehove rezine, skutino pecivo, kokosov poljubček in vaniljev rogljiček. Prepričan sem, da se bo zgodba, najbrž še z novimi okusi in presenečenji, v maju prihodnjega leta ponovila. Domače je pač domače in najboljše, tako je slišati.

Z urjenjem smo končali pol ure čez poldne. Pred objavo doseženih rezultatov in podelitvijo priznanj in pokalov najboljšim je povzel besedo major Jože Škof. V imenu krovne organizacije in svojem imenu je pozdravil vse udeležene, pohvalil vodstvo enote in organizatorje 22. urjenja in družabnega srečanja enote Slivnica ter predstavil naloge, ki sledijo v poletnih mesecih. Še posebej je povabil na junijska Gustekov in dupleški rekreacijski pohod ter v avgustu na spust po reki Kolpi.

Ob ubranih zvokih neutrudnega harmonikarja Frančka, jedachi in pijači, se je pričelo vselej nepozabno druženje članstva in gostov. Tudi pevski zbor enote nam ni ostal dolžan. Zapeli so nekaj lepih, tudi domoljubnih slovenskih pesmi. Tu in tam smo se jim z našimi glasovi pridružili. Tudi srečelova smo se razveselili. Vsem donatorjem iskrena hvala, tako lokalnim, kakor tudi mariborskim. Gostilni Lobnik in se ve, našim članicam – prostovoljkam, hvala za odlično pogostitev in trud za delo pred in ob srečelovu. Hvala tudi gostitelju AMD Orehova vas ter SD Franc Lešnik - Vuk iz Hotinje vasi, ki je že maskota našega strelskega urjenja.

← Bruno Kremavc

Ambasadorji, ki očarajo s pesmijo

Domača pevka zbor v telovadnici slivniške šole gostila pevce iz Beograda

Pevska zbor, ki ju vodi Mira Prel, nista samo pomirjujoča in vrinjena delčka kulturnega programa na osnovni šoli, temveč dvigujeta kulturno zavest tako na domačih tleh kot v tujini. V četrtek, 6. junija, se je v telovadnici šole odvijal izjemen kulturni dogodek, saj sta domača pevka zbor gostila pevce iz Beograda. Zbor z ne več kot 26 učenci je napolnil prostor s pesmimi, ki so povzdigovala, na trenutke zaječale in zarezale naravnost v srca poslušalcev, ki niso ostali ravnodušni ob mladih otroških grlih, njihovi silni preprostosti in interpretaciji razmišljujočih glasbenih tekstov.

Moja dežela, to je njena lepota,
moja dežela, mi smo njeni ljudje,
se je prepletala z zvoki Balaševićeve pesmi:
Tad još nisam ništa znao
i još nisam verovao
da na svetu tuge ima
jedino mi važno bilo
da postanem levo krilo
il' centarfor školskog tima,
ki niso ločevali naših otrok, ne po zunanosti, navadah,
premoženjskem stanju, saj jih je družila pesem.

Ravnatelj Franc Gosak je v uvodnem pozdravu še posebej poudaril, kako pomembno je ohranjanje teh odnosov, ki so se prenesli na naše in njihove potomce, saj je preteklost, ki je bila kruta in neizbežna, oba naroda povezala prav zaradi prijateljstva. Ohranjanje teh stikov je pomembno za obe državi, da v otrocih vzbudi zaupanje v dobroto, zaradi katere bi morala biti njihova prihodnost svetlejša. Prireditev je povezovala Petra Trstenjak, ki je nadgradila omenjene misli in jih zakoličene v premislek podarila poslušalcem, za glasbeno spremljavo pa je poskrbela nenadomestljiva Tina Bohak Adam. Iskrena zahvala tudi staršem otrok, ki so na stežaj odprli vrata svojih domov in bili prijetni gostitelji. Tudi z njihovo pomočjo so se njihove oči zalesketale v odtенок, ki pomirja dušo in srce. V dolini tih je vasica mala in Devajko mala, pesmo moga grada, sta nas pospremili k samemu zaključku prireditve.

Gostujoči pevski zbor iz Beograda se je predstavil s šestimi pesmimi – Yesterday, Deca neba, Cup song, Konj, Prva ljubav, Balada o kralju Urošu in Jeleni Anzuskaj.

Učenci OŠ FLV Slivnica so v letošnjem letu pod vodstvom Mire Prel posneli nov CD, ki obsega štiri pesmarice z naslovom Letni časi, skladatelja Mitje Reichenberga, 48 pesmi – pevci zbor, dve vokalni skupini pevcev obeh zborov in solista.

Kot je pesem s srcem dana, ki ogreje, nasmeje, polepša svet, tako so nam ga polepšali prav vsi pevci, tudi še naslednji dan. Med poukom slovenščine je nastala pesem gostujočih deklet iz Beograda, ki se glasi:

O pesmi
Ni jedan dan proći ne sme,
bez pametne i lepe pesme.
Dobijemo inspiraciju novu,
za bolji život, bolju školu.

Pesme nam govore razne stvari,
da budemo bolji in divniji drugari.

Minilo je leto od našega obiska v Beogradu in pevski zbor OŠ Danila Kiša iz Voždovca je med 6. in 8. junijem vrnil obisk.

Nekaj vtisov gostujočih učencev

Tara: Najboljši del potovanja v Slovenijo, mi je bil izlet na Pohorje. Uživala sem v gondoli, v nepreglednih gozdovih in prelepem pogledu. Prav tako mi je v zadovoljstvo, ker sem stkala nova prijateljstva z ljudmi druge narodnosti. Zdi se mi, kot da smo se pobratili. To je bila zame posebna izkušnja.

Ilijana: V Sloveniji je bilo popolno. Ljudje so čudoviti. S kolegi, pri katerih smo prespali, smo se takoj spoprijateljili. Najbolj zanimivo je bilo, ko smo šli na Pohorje in v Maribor. Uživali smo v prečudovitem pogledu iz gondole in popolnem mestu. Slovenija je za mene posebna izkušnja in upam, da bomo naslednje leto gostili naše prijatelje iz Slovenije, da jim pokažemo lepote naše dežele, kot so jo oni nam.

Irina: Lepo vreme in še lepši pogledi so nas pričakali v Mariboru. Veseli in prepevajoči smo uživali v pogledih z vrha Pohorja in gondole. Razkošno okrašene zgradbe in Drava je samo nekaj od lepote mesta. Ob ozkih in tlakovanih ulicah smo videli najstarejšo trto na svetu, staro trto, ki šteje skoraj 500 let. Zraven vsega tega, je druženje z vrstniki iz Slovenije naredilo to potovanje še boljše. Trije dnevi, polni glasbe in veselja, bodo ostali kot najlepši spomini mojega otroštva.

Učenci so skupaj s svojimi učitelji tri dni bili naši gostje. Deklica Sara iz Beograda je na vprašanje, kako je pri nas, odgovorila, da je prekrasno. »Ampak tudi Beograd je lep,« odvrnem. »Ah, Beograd,« mi z glasom, v katerem je bilo čutiti nekaj grenkobe, odvrne nazaj. Ob tem se seveda zastavlja vprašanje, kako je lahko v treh dneh spoznala našo pokrajinsko ljubkost in geografsko majhnost, ki ji ga srbska metropola ne nudi. Multinacionalke, ki so okupirale to glavno mesto, za večino Beograjčanov ne skrbijo najbolje. Morda je prav to želela sporočiti deklica Sara.

→ Petra Trstenjak, Anita Kaube in Karmen Soban
→ Jožica Korpar

Ustvarjalci v gozdni igralnici

Otrokom vrtca na Rogozi omogočili spoznavanje in doživljanje narave v njeni raznolikosti na različne načine

V sklopu eko projekta biotska raznovrstnost – gozdna igralnica – sva se vzgojiteljici skupine Ustvarjalcev vrtca Sonček na Rogozi odločili, da v minulem šolskem letu spodbujava aktivno preživljanje prostega časa v gozdu. Otrokom sva omogočali spoznavanje in doživljanje narave v njeni raznolikosti na različne načine. Otrokom sva dali veliko možnosti za razmišljanje, iskanje idej, dogovarjanje, učenje, čutenje in zavedanje samega sebe. Gozd je prostor, ki sam po sebi kar vabi v svoje kraljestvo, saj nudi veliko možnosti za čudenje, raziskovanje, doživljanje, spoznavanje in igro.

Vzgojiteljici sva vse to otrokom skozi celo leto omogočali, obenem pa upoštevali njihove pobude in želje.

Vsebine so se odvijale skozi celo leto. Višek je bil v maju, ko smo preživeli v gozdni igralnici veliko več ur kot ob ostalih obiskih. S pomočjo staršev smo izdelali čutno pot iz naravnih materialov, ki so jih prinesli v večini iz gozda. Otroci so bili nad njo navdušeni. Prav tako pa smo skupaj otroci, vzgojiteljici in starši napisali pesem ob zaključku celoletnega eko dogajanja. Pri izbiranju metod je bila v ospredju aktivna vloga otrok, zato so uporabili metode opazovanja, opisovanja, pripovedovanja, pogovora, raziskovanja, razmišljanja, praktične aktivnosti, igre, telesne aktivnosti, fotografiranja, eksperimentiranja, primerjanja, poslušanja, razgovora, demonstracije.

Otroci so v času od septembra do junija spoznavali gozd, opazovali njegove spremembe, raznolikost, pestrost, barvno paleto, prebivalce, rastlinje in razvijali spoštljiv odnos do narave. Vzgojiteljici sva jih usmerjali v čudenje, opazovanje, slušno zaznavanje in raziskovanje. Imeli so veliko možnosti za dogovarjanje in medsebojno sodelovanje ter igro. Iskali so razlike in spremembe v zaznavanju v gozdu in v okolici vrtca.

V vrtcu smo gozd opazovali predvsem s tipanjem, vonjanjem,

razgovorom o doživetem in z iskanjem različnih informacij v knjigah ter opazovanjem narave v okolici vrtca. Veliko smo tudi likovno ustvarjali z različnimi tehnikami, predvsem na temo drevo skozi vse letne čase. Izdelke smo z veseljem razstavljali na panojih in po hodnikih, ter tako omogočali zavedanje narave in sprememb v njej še drugim obiskovalcem vrtca.

Z vprašanji, ki so jih kar vabile k iskanju informacij, tako doma kot tudi po literaturi, pa sva vzgojiteljici spodbudili k aktivnemu vključevanju tudi starše, ki so z veseljem sodelovali, obiskovali gozd s svojimi malčki in tako otrokom omogočali, da so se učili ob njihovi pomoči. Otroci so z velikim veseljem poročali o spremembah, ki so jih v gozdni igralnici opazili ob njihovih družinskih obiskih.

Področja dejavnosti sva vzgojiteljici povezovali in tako poskrbeli ne le za napredek otrok na področju narave, temveč tudi na vseh ostalih področjih.

Gozd je tisti, ki vse ljudi v vsej svoji lepoti in raznolikosti kar vabi, da ga obiščemo, obenem pa se v njem ustavi čas, ki nam ga narekuje vsakdanji ritem. Otroci so spoznali, da je zvok vetra v gozdu drugačen, da so dežne kaplje čisto drugačne kot pod streho terase v vrtcu in da je v gozdu drugačno ptičje petje kot v okolici našega vrtca.

Nasmeh do ušes, možnost za izdelavo zavetišča, metanje po listju, poslušanje ptic, umazane roke in igra v gozdu so stvari, ki bodo otrokom ostale v spominu za vedno kot kamenček v mozaiku, ki ga vsak gradi skozi vse življenje. In saj veste, nobena mreža ni boljša, kot je mreža, ki jo stkeš s prijateljem, ko odkrivaš naravo.

➡ Nikolina Lonec

👤 Anita Gajer

Pritapkajmo si lep dan

Drugačni pristopi in delo v razredu na OŠ Dušana Flisa Hoče

Eno izmed učinkovitih in najpreprostejših orodij, tako za učitelje kot učence, ki se v zadnjem času med drugimi uporabljajo, je uporaba EFT tehnike (tapkanje). S tapkanjem se lahko učinkovito znebimo stresa, strahov, travm, jeze in žalosti. Prav tako pa je EFT tehnika zelo uporabna, kadar želimo pomiriti otroka in kadar želimo na miren in ljubeč način ukrepati v stresnih šolskih situacijah.

Pri EFT tehniki se na nežen in neboleč način tapkamo po akupunkturnih točkah na glavi in telesu, medtem ko nas mučijo težave. Pri kratkem tapkanju, ki ga uporabljam pri delu v prvi triadi, se brez fraz tapkamo po le devetih glavnih točkah. Postopek je kratek in enostaven, zato si ga zlahka zapomni vsak otrok. Čeprav sem sama ljubiteljska »tapkalka« z AAMET certifikatom 2. stopnje, pa se po nekaj letih pozitivnih rezultatov tega orodja poslužujem z odgovornostjo, veseljem in zanosom. Ker je orodje izredno enostavno, hkrati pa ima mnogostranske pozitivne učinke, predstavljam to tehniko tudi v Utrinkih.

Tapkanje ali EFT (ang.: emotional freedom technique; tehnika doseganja čustvene svobode) je oblika psihološke akupresure, pri kateri se s konicami prstov nežno tapka po meridianskih. Imenovana je tudi kot akupunktura brez igel. Medtem ko tapkamo po meridianskih, se s pravilno verbalno komunikacijo identificira težavo in se odstranjujejo vsa negativna čustva in težave, ki jih imamo.

S pomočjo EFT tehnike se v kratkem času dosega velike spremembe in olajšanja. Z EFT tehniko se uravnoveša energijski sistem telesa tako, da psihična ter fizična bolečina dobesedno izgineta. Ponovna vzpostavitev ravnotežja v energijskem sistemu omogoča telesu, da si zopet povrne izgubljene naravne zdravlilne sposobnosti ter se začne samo zdraviti.

Čustvena in fizična olajšanja, ki jih dosežemo z EFT tehniko, pogosto omogočajo popolno telesno ozdravitev – in ker je kakovost življenja povezana s čustvenim zdravjem, je pomembno, da se osvobodimo vseh negativnih čustev. Negativna čustva, ki jih imamo v sistemu – v našem telesu – so kriva za vse fizične in psihične težave in bolezni. Do negativnih čustev pride, ko nekaj ali nekdo zmoti naš energijski sistem, to pa so lahko določene okoliščine, misli, osebe in spomini, ki povzročajo motnje v našem energijskem sistemu. Z EFT tehniko lahko izboljšamo svoje fizično in čustveno počutje, svojo sposobnost za vračanje obilja, sreče in zdravja v naše življenje.

»Vzrok za vsa negativna čustva je motnja v telesnem energijskem sistemu.« Otroci so čudoviti učenci EFT in nimajo takšnih zavor pri odkrivanju in razumevanju kot odrasli. V dandanašnji družbi tudi hitreje odraščajo, poleg tega pa so priča nenehno spreminjajočemu se svetu. Ob tem se morajo spoprijemati še z bolečinami odraščanja ter razburkanimi čustvi. Odrasli imamo določeno mero svobode in izbire, kadar se spoprijemamo s svojimi čustvi, otroke pa omejujejo pravila in občutek sramu. Če se ne zmenimo za otrokova čustva, mu stiska lahko povzroči resne čustvene težave, kar se lahko pokaže z izbruhi jeze, kljubovanjem in uničevalnim vedenjem. Izvedenci menijo, da se zgodnja implantacija idej, prepraodkov, čustvenih odzivov in vedenj zaključijo pri starosti treh let. Ob tem vedenju spoznamo, kako velika odgovornost je na starših. Ti večinoma ravnajo najbolje, kot znajo in zmorejo.

Najbolje je, da otroci vidijo nas, odrasle, da tapkamo. Ko vprašajo, kaj počnemo, jim povemo, da poznamo preprosto tehniko, s katero se počutimo bolje.

Z otroki med 5. in 9. letom preberemo knjigo Brada Yatesa: Čarovnikova želja. Ta otroke skozi prijazno zgodbo navduši za tapkanje. Po branju otroke sama običajno vprašam, če ima kdo kakšen hud strah (velikokrat je to strah pred temo, cepljenjem, zobozdravnikom ipd.). Potem postopek naredimo, kot je opisano za odrasle, le da jaz izgovarjam afirmacije, otroci pa ponavljajo za menoj.

Naj omenim, da smo se na ta način osvobodili že veliko strahov in sem dobila tudi povratne informacije staršev, ki niso mogli verjeti spremembam.

Ker v mojem razredu tapkamo skoraj vsak dan v jutranjem krogu, velikokrat tapkamo kar brez afirmacij ali pa jim jaz govorim pozitivne afirmacije (primer: ste mirni in ljubeči otroci, vsi se dobro razumemo, drug z drugim smo prijazni, v šoli se dobro počutimo ...). Tukaj so rezultati težje merljivi, vendar verjamem, da tudi to vpliva na njihova čustva in sprejetost. V vsaki generaciji obstaja kak otrok, ki ne želi tapkati (mu je nerodno, mu je brez veze ...). K izvajanju vaj jih ne silim. Po navadi pa se kar vmes samodejno vključijo. Za te imam tudi ob tapkanju pripravljenega medvedka, ki ima našite rdeče gumbke na točkah, ki jih tapkamo. Tako učenec »nadomestno« tapka in ne moti procesa. Pozitivni rezultati se odražajo tudi na takšnih posameznikih.

S tapkanjem pridobimo dobro počutje, zdravje, skladnost telesa in duha. Postanemo povezani s svojim telesom, zato se nam poleg izboljšanja počutja in zdravja začnejo dogajati pozitivne spremembe tudi na vseh ostalih življenjskih področjih. S tem načinom začetka dneva se naše zdravje in odnos do življenja lahko korenito spremeni.

Sama poznam in uporabljam metodo pri sebi, svojih otrocih ter z otroki v šoli že nekaj let in spoznavam, da metoda zares učinkuje, ob tem pa je enostavna za uporabo ter nima stranskih učinkov. Veselim se že, da jo bom predstavila že jeseni novi generaciji otrok v Reki.

➡ Jasna Pitamic

Vsako leto priprave mladinskega zbora

Šolska glasbena scena na Osnovni šoli Dušana Flisa Hoče

Vsak september pomeni, da je potrebno ponovno zavihati rokave in poprijeti za delo in učenje. In vsak september pomeni tudi postaviti šolske zборе in prepričati učence, da je petje v zboru »kul«, prijetno in zdravo za telo in duha. Kar nekaj učenek se je v tem letu odločilo, da jih to ne zanima več, ker so pesmi staromodne ali dolgočasne, ker nimajo časa in še kaj podobnega. Ker sem takih odzivov že vajena, sem seveda na to že odporna in zlepa ne vržem puške v koruzo. Sploh še zato, ker bi moral zbor že v septembru nastopiti kar na treh javnih dogodkih. Na moje veliko veselje se je zboru pridružil kar sedemnajst petošolk (med njimi tudi en fant) in vse nastope v tem šolskem letu nam je uspelo lepo izpeljati. Že v septembru smo zapeli na otvoritvi Športnega parka Rogoza, nato pa še ob občinskem prazniku in na Občinski reviji pevskih zborov. V prazničnem decembru smo izvedli že tradicionalni Novoletni koncert, kjer so svoje glasbene sposobnosti in talente predstavili vsi šolski zbori, glasbeni krožek in mladi glasbeniki naše šole. Teh je vsako leto več, saj imajo učenci možnost obiskovanja glasbene šole kar na šoli. Nekateri med njimi so uspešni tudi v državnem in mednarodnem merilu. V mesecu februarju smo sodelovali na proslavi ob kulturnem prazniku, nato pa se že pospešeno začeli pripravljati na revije pevskih zborov Mladina poje, katerih se je prvi uspešno udeležil otroški pevski zbor v mesecu marcu. Končno je prispel mesec april, katerega so se pevke in pevci že zelo veselili, saj so z njim prišle tudi vsakoletne priprave mladinskega zbora na Domu Miloša Zidanška na Pohorju. Poleg petja so se zamotili z igranjem družabnih iger ali z igranjem v okolici doma. Starejše pevke so pripravile tudi naš poseben večer »Hočka šola ima talent«, kjer mora vsaka soba pokazati kakšno pevsko ali drugo točko, seveda za simbolično nagrado. Izpilili smo program pesmi za revijo in zaključni koncert v mesecu juniju. Na reviji smo uspešno zastopali našo šolo in tudi zaključni koncert z naslovom »Pozdrav poletju« je kljub visokim temperaturam potekal v prijetnem in sproščenem vzdušju, saj so se nam od

daleč že nasmihale počitnice. Predstavili so se vsi šolski zbori: otroški zbor 1. razredov, otroški zbor podružnice Reka-Pohorje, otroški zbor od 2. do 4. razreda ter mladinski zbor. Zaplesali in zapeli so tudi učenci 3. razreda, ki obiskujejo nemščino, ter plesna skupina Fit kids. Svoj baletni vložek je dodala Zala Meglič, ki je zaplesala odlomek iz Trnljulčice. Pevske točke so popestrili še mladi glasbeniki naše šole, za vesel zaključek pa so poskrbeli naši trije harmonikarji: Blaž Jug, Luka Gselman Toplak in Matej Lobnik. Prireditev sta na zabaven način vodili Nuša Ornik in Ema Rauter. S tem pa seveda naših nastopov še ni bilo konec, vedno je še kakšna priložnost, da si zapojemo. S tako pridnim delom so si pevke/ci mladinskega zbora zaslužili nagradni izlet, za kar se zahvaljujemo tudi prispevku občine. Oglevali smo si proizvodnjo stekla v steklarni Rogaška Slatina, Olimje ... Želimo si še veliko uspešnih nastopov, veselih druženj, saj stari slovenski rek pravi: Kdor poje, zlo ne misli.

← Maja Paulič

Obisk kripte v Hočah

Učenci 3. c so se podučili o najstarejši kripti v Sloveniji

V četrtek, 25. aprila, smo se učenci 3. c Osnovne šole Dušana Flisa Hoče z učiteljico odpravili na ogled Hoške kripte. Od šole smo se odšli peš do Glaserjevega trga, kjer je Glaserjev doprski kip. Tam nas je že čakal Marjan Čander, potem pa smo skupaj odšli do cerkve sv. Jurija do župnika Alojza Petriča. Skupaj smo se sprehodili do ceste pri motelu Divjak, tam je opisano rimsko najdišče, nato do kripte. Vstopili smo in izvedeli, da je najstarejša kripta v Sloveniji. Tam smo prišli tudi do starega vhoda, kjer je bil rov do Pohorskega dvora, pa tudi do cerkve sv. Mihaela v Razvanju. Ko so večali cerkev, se je to sesulo in so pozabili, da imamo kripto. Šele ko je bila velika poplava, so izvedeli spet zanjo, ker so se čudili, kam odteka voda. Kripta v Hočah je bila med zadnjimi zidana tako kot ribja kost, že pred več kot 1000 leti pa so poznali način kroženja zraka. V kripti je tudi antični marmorni relief, del večje rimske arhitekture. V kripti sem bil prvič in bilo mi je zelo zanimivo.

← Aljoša Rafolt, 3. c

Ob vstopu v šolo je prepozno

Malčki iz Hoč in Reke regijski zmagovalci tekmovanja za čiste in zdrave zobe ob zdravi prehrani

V življenju je pomembnih mnogo stvari, ena najpomembnejših pa je zavedanje in vedenje, koliko je vredna skrb za naše zdravje – in kot bo beseda tekla v tem besedilu – zdravje naših zob. Naše otroke in učence že od malih nog skušamo vzgojiti in jim priučiti, da je higiena in skrb za svoje telo in tudi zobe zelo pomembna. K temu pa je potrebno dodati, da tudi ustrezna prehrana veliko pripomore, da zobje ostanejo zdravi. In takrat, ko se otrok tega zave, je dobro, da zna za to tudi samostojno in ob pomoči staršev, vzgojiteljev ter nas učiteljev, poskrbeti. V šoli že v prvi triadi učenci veliko izvedo o zobeh, kako pomembna je redna skrb zanje.

Pomembno je tudi, da otroke poučimo, da so sladkarije, sladke in gazirane pijače in neredno obiskovanje zobozdravnika neustrezna pot do zdravja in bi bilo ob vstopu v šolo prepozno, da bi se otrok z zobno ščetko, zobno nitko srečal prvič. Zato je nujno, da z nego zob pričnemo že z najmanjšim otrokom, pred vrtcem in mu ob tem pomagamo, nikakor ničesar ne prepustimo naključju. V šoli zato nadaljujemo z rednimi kontrolnimi pregledi učencev pri naši šolski zobozdravnici gospe Andreji Žučko - Karnet, večkrat na leto pa nas obiščejo medicinske sestre zobozdravstvene preventive iz ZD Maribor. Te z učenci opravijo tudi praktične vaje pravilnega ščetkanja in umivanja zob, učence opozorijo na nepravilnosti v izvajanju in se z otroki tudi individualno pogovorijo, če potrebujejo kak nasvet v zvezi z nego zob. Ob vsakem obisku si učenci tudi zobe namažejo in s ščetko na zobe nanesejo zaščitni gel.

V okviru celoletnih srečanj v razredih zobozdravstvena preventiva spremlja napredek učencev vseh razredov in oddelkov od 1. do 5. razreda po celotni Sloveniji, po posameznih regijah. Sodelujejo vsi učenci, tako matičnih kot podružničnih šol. V letošnjem šolskem letu 2018/19 so bili na matični šoli OŠ Dušana Flisa Hoče najuspešnejši v skrbi za svoje zobe učenci 5. c razreda pod budnim očesom učiteljice Silvije Tkalec, na podružnici Reka-Pohorje pa so bili ponovno najuspešnejši četrtošolci, ki jih bodri učiteljica Katja Frece.

Seveda pa gre za spodbujanje in uspešno vzgojo o ustni higieni priznanje podeliti predvsem staršem teh otrok, ki svoje otroke vzpodbujajo, vzgajajo in pogosto nadzorujejo pri vsakodnevnem umivanju zob. Premalo bi bilo, če bi si učenci zobe umivali le v šoli, doma pa temu ne bi namenjali posebne pozornosti. Ponovno lahko potrdim, da le v našem sodelovanju in interesu za zdravje naših otrok, le s skupnimi močmi zmoremo doseči najboljše rezultate.

Očitno smo bili v tem letos zelo uspešni, kajti prejeli smo novico, da so v letošnjem šolskem letu 2018/19 regijski zmagovalci v čistih zobeh učenci 4. c podružnice Reka-Pohorje in učenci 5. c matične šole Dušana Flisa Hoče. Za nagrado so prejeli vabilo, da se udeležijo vseslovenske prireditve zmagovalcev v čistih zobeh.

Prireditev je potekala 28. maja v Ljubljani v Hali Tivoli, kjer je ZD Ljubljana (Community Health Centre Ljubljana) organiziral

nepozabno prireditev. Učence in spremljevalce so ob otvoritvi prireditve presenetili in nagradili z zelo navdušujočim nastopom skupine mladih športnikov Dunking Devils, ki so pripravili pravi adrenalinski spektakel. Navdušenje ob nastopu je bilo očitno in učenci so uživali ob skokih, glasbi in v dvorani ni bilo nikogar, ki mu nekajkrat ne bi zastal dih ob vseh akrobacijskih skokih teh mladeničev. Po razglasitvi vseh regijskih zmagovalcev so vsi zmagovalci prejeli darila, nato je sledilo fotografiranje in podpisovanje avtogramov. Seveda pa program v Hali Tivoli s tem še ni bil zaključen. Organizatorji so pripravili še eno presenečenje, koncert popularne glasbene skupine Čuki. Ko so glasbeniki s spremljevalnimi plesalci zavzeli oder in je po dvorani zadonela otrokom znana glasba, ga ni bilo prav nikogar, ki bi ostal na sedežu tribune in ga pete ne bi odnesle na parket. Zabava je bila zagotovljena, navdušenje otrok, učiteljev pa očitno, saj smo se imeli zelo, zelo lepo. Po dveh urah plesa, petja in zabave z drugimi udeleženci tega srečanja smo se zadovoljni in polni vtisov odpravili z avtobusnim prevozom nazaj proti Štajerski, proti domačim Hočam in Reki.

Vsem nam je dogodek ostal v čudovitem spominu in popotnica za vse življenje, da se je vredno za nekaj potruditi in ne biti površen in ne obupati, kajti, ko gre za naše zdravje in zdravje naših zob, je treba biti dosleden in vztrajen.

← Katja Frece

Plaža v Reki

Ponosni, da imamo le Slovenci in Danci v celotni Evropski uniji primerno urejene športne dneve

Sredi junija poteka že 4. evropski športni dan na 6500 šolah v Evropski uniji, v katerega je vključenih več kot 1,5 milijona šolarjev. V Evropski uniji imata le Slovenija in Danska primerne urejene športne dneve, zato je imenovan dogodek, ki je nastal po madžarskem modelu, v nekaterih državah članicah edini celodnevno športno obarvan dan pouka na šoli. Akciji je pridružena seveda tudi naša šola, podružnica Reka-Pohorje. Ker so temperature v junijskih dneh segle v nebo, smo učiteljice podružnične šole staknile glave in iskale možnosti za nepozaben športni dan. Hitro smo se uskladile v novi ideji in poklicale predsednika Prostovoljnega gasilskega društva Hoče Jureta Šaca. Takoj so bili pripravljeni skočiti na pomoč in otrokom pričarati nepozaben, vroč in moker športni dan. Učencem smo naročili primerno opremo za vodne igre na igrišču in po izvedenem pohodu skozi gozd do Križne kapele smo bili ob 11. uri ta četrtek, 13. junija, ravno dovolj vroči in željni igre z osvežilno vodo. Otroci niso vedeli, kaj se pripravljajo, in so se v kopalkah z brisačami pripravili na druženje. Naenkrat pa se je zaslislala gasilska sirena in zagledali smo gasilce. Sledili so vzkliki navdušenja in kmalu vesela igra na igrišču. Le-tega imamo od začetka šolskega leta oblečenega v tartan, ki je bil ravno primeren za bose noge na ta vroči dan.

Eno uro je trajalo veselje in igra, nato pa smo nadaljevali še s košarko v kopalkah, branjem pravljice na prostem ali pa se zgolj družili na brisači, kot da smo na plaži.

Uživali smo vsi udeleženci; učenci, pa tudi učiteljice, ki se zavedamo, da je zadovoljen in razgiban otrok zdrav in bolj voljan tudi za nujno potrebno učno delo. In čeprav na prvi pogled ni videti veliko učenja, pa je tudi to bilo prav nezavedno vključeno: socialna vključenost, medgeneracijsko povezovanje, sodelovanje in skrb za varnost.

Kljub gneči in navdušenju se ni zgodila niti najmanjša poškodba, zato pa se je dan vtisnil v naša srca za vedno. Gotovo ga še ponovimo!

← Jasna Pitamic

Pokukali v notranjost panjev

Učenci OŠ Hoče na obisku pri čebelarju Ivanu Pehantu na Polani

V začetku junija smo z učenci podružnične šole Reka-Pohorje obiskali čebelarja Ivana Pehanta na Polani, ki je bil dolga leta učitelj fizike in matematike, mentor čebelarkega krožka in mnogih drugih dejavnosti na Osnovni šoli Dušana Flisa Hoče. Sedaj je že kar nekaj let v pokoju, po srcu pa je še vedno pedagog. Za naše učence je pripravil pravi izobraževalno-degustacijski program. Prva sta bila na vrsti 3. in 4. razred; medtem ko so tretješolci spoznavali življenje čebel in delo čebelarja, so se četrtošolci sprehodili do razgledne točke, kjer smo imeli Dravsko dolino kot na dlani.

Ivan Pehant je svoj čebelnjak poimenoval Bršljan, žena Tatjana (ki je dolga leta vodila našo podružnico), pa ga je imenitno porisala z duhovitimi podobami kokošk. Na naši šoli imamo razrede z majhnim številom učencev, tako da si je lahko vsak otrok čebelice ogledal čisto od blizu. Zaščiteni s čebelariskim pokrivalom smo si ogledali notranjost čebelnjaka, pokukali smo tudi v enega izmed panjev, poiskali matiko na satnici in prijeli trota v dlan, da nas je požgečkal. Izvedeli smo marsikaj zanimivega, med drugim tudi to, da čebele letijo in nabirajo medicino tudi do 2,5 kilometra stran od svojega čebelnjaka. Vsem pa so ob brenčanju čebel teknile žemljice, namazane z medom, in osvežujoči medeni napitek pod senco cvetočega kivija.

Kar težko smo se poslovili, prihajali pa so že prvo- in drugošolci. Po senčni gozdni poti nas je čakal samo še kratek

spust do naše šole.

Slovenija je v svetu poznana kot čebelarstva dežela in je veliko prispevala k svetovnemu čebelarstvu, slovenski čebelarji so med vodilnimi po znanju in tehnologijah. Morda pa smo z našim obiskom Ivana Pehanta navdušili kakšnega mladega nadobudneža, da nekoč postane čebelar ali čebelarka in pomaga ohranjati to našo pomembno slovensko tradicijo.

← Miriam Tekavc Košec

Naš vrtiček

Pri podružnični šoli v Reki imamo vrtiček. Na njem rastejo sladki grah, paradižnik presenečanja (zasejal se je sam) in cvetlice: sivka, okrasni slak, žametnica, ognjič in kapucinke. Na gredici rastejo tudi trije mladi hrasti, ki jih bomo jeseni presadili v gozd. Imamo še polže, ki so nam pojedli že tri solate. Na vrtičku okopavamo, pulimo plevel, zalivamo, opazujemo rastline, kako rastejo, pobiramo polže in jih nosimo v jarek. Naš vrtiček je majhen, a bogat.

← Zoja Soršak in Nik Vajzman

Predaja ključa

Borili so se do zadnjega diha za čast in ponos svojega razreda na slivniški šoli

Vzdušje je bilo napeto, skoraj borbeno, kot na bojišču, kjer se bije bitka za čast, slavo in ponos; polno pozitivnih pričakovanj, želje po uspehu, izkazovanju ...

V šolski telovadnici so učenci 9. a razreda pripravili tradicionalno prireditev za predajo šolskega ključa. Zanj so se pošteno in do zadnjega izdihljaja borili osmošolci, ki so se preizkusili v štafeti in sestavljanju piramide, v stilski preobrazbi, v pripravi reklame za neznan izdelek, v kvizu, v katerem so morali odgovoriti kar na 10 vprašanj, ki so preverjala njihovo poznavanje učencev 9. a razreda, ter v vlečenju vrvi. Točke sta jim doprinesli tudi gospe razredničarki, ki sta morali z zavezanimi očmi premagati ovire.

Publika je tekmovalce počastila z bučnimi aplavzi in z izjemnimi navijaškimi vrlinami.

Tričlanska komisija, v sestavi učiteljev, je z budnim očesom spremljala dogajanje in imela tudi nehvaležno nalogo z ocenjevanjem tekmovalčevih podvigov.

Rezultat je bil še do zadnjega piska sodnice neodločen ... po pisku pa ne več ... 8. a je povedel z 1 točko in osvojil ključ.

Preden se jim je ključ predal v roke, so morali izreči še slavno-stno zaobljubo, kako bodo ključ varovali naprej in skrbeli za to, kar bi ključ naj simboliziral – zrelost, pogum, predanost, skrb za druge in znanje.

Seveda so bili tudi krščeni, kot se po protokolu spodobi, če stopiš v čevlje devetošolcev. Vendar krst je bil drugačen od preostalih do sedaj, prinesel je nekaj svežine v zaključek prireditve, saj so zmagovalci morali veselo, poskočno in strumno zapeti Kekčevo pesem.

In s to nostalgično slovensko melodijo je prireditev izzvenela ...

Vsem tekmovalcem, vključno z razredničarkama, iskreno čestitamo za pogum, predanost in dobro voljo.

Zahvaljujemo se vsem sodelujočim, ki so pomagali soustvariti še en lep nepozaben dogodek v šolskem prostoru.

← Petra Trstenjak in učenci 9. a

Medvrstniška mediacija

Od oktobra se je 12 učencev 7. in 8. razreda z mentoricami Sašo Muršec, Matejo Štiglic ter Jasno Pitamic ob torkih srečevalo na usposabljanjih za vrstniške mediatorje.

Odločili smo se, da se tudi naša šola pridruži skupini šol, kjer že nekaj let uspešno izvajajo tovrstno vrstniško pomoč. Za kaj gre? Mediacija je ena izmed alternativnih oblik pomoči pri reševanju sporov. Mediator pomaga sprotim stranem, da same najdejo rešitev, ob tem pa ohranjajo primeren nivo komunikacije ter se ob pogovoru počutijo enakovredno. Gre za uporabo strategije, ki se izkazuje za uspešno, sploh v začetnih fazah konfliktov. Vrstniška mediacija omogoča učencem, da rešujejo spore brez vpletanja in posredovanja učiteljev, svetovalne službe in staršev. Učencem tako omogočimo, da sami prevzemajo odgovornost za reševanje konfliktov.

Učenci mediatorji na poti učenja pridobivajo nova znanja, ki jih bodo lahko uporabljali tudi v vsakodnevnih situacijah. Veseli nas, da izbrani učenci, ki so se sami odločili, da stopijo na novo pot učenja, v igrah vlog in izvedenih mediacijah že odločno kažejo novo pridobljeno znanje.

Na taboru vrstniške mediacije, ki smo ga izvedli v novembru v šoli, smo se поблиžje spoznali, se učili, izvedli veliko delavnic z igrami vlog, zaplesali ter se poigrali. Sladkali smo se z doma narejenimi dobrotami učencev in spoznali šolo tudi v večernih urah. Navdušeni smo bili nad novimi spoznanji, znanji in tudi prijatelji.

Vse pridobljeno znanje s tabora smo nato poglobljali in nadgrajevali še ob torkih do meseca marca, ko smo slavnostno podelili priznanja, učenci pa začeli izvajati mediacije med vrstniki. Do junija so tako pomagali razrešiti kar nekaj vrstniških konfliktov in optimistično zremo v prihodnost. Upamo, da bo mediacija potrebna čim manjkrat, ko pa bo, pa verjamemo, da bodo naši šolski vrstniški mediatorji znali in zmogli.

Tako je letos OŠ Dušana Flisa Hoče dobila nov krog vrstniških mediatorjev, ki nam bodo pomagali do še boljše komunikacije in konstruktivnega reševanja sporov med učenci.

→ Jasna Pitamic

Vtisi udeležencev, vrstniških mediatorjev:

Kaj ti je bilo najbolj všeč?

- Najbolj so mi bile všeč igre vlog, na taboru sem se imela super.
- Mediacijski tabor, igre vlog, predstavitev pred učitelji.
- Igre vlog, saj smo znanje lahko uporabili in se zabavali, pa učiteljice so bile super.
- Bilo mi je všeč, ko smo medirali v trojkah ali štirkah. Soočali smo se s problemi in jih reševali s pomočjo učiteljic, mi pa smo se urili v mediaciji. Na taboru mi je bil všeč tudi »just dance«.
- Bilo mi je všeč, s prijatelji smo se zelo povezali. Ful dobro je bilo, ker smo se tudi veliko igrali in se pogovarjali z učiteljicami. Všeč mi je bila tudi igra vlog, kjer smo se veliko smejali.
- Na taboru vrstniške mediacije smo se zelo veliko naučili o mediaciji. Najbolj mi je bilo všeč igranje po vlogah, saj smo se vsi zelo zabavali in živeli v vloge. Všeč mi je bilo tudi, da je vsak lahko prinesel svoje pecivo (res nismo bili lačni). Zabavno je bilo, ker smo prespali in si pred spanjem ogledali film. Tabor bi lahko še kdaj ponovili.
- Skozi zabavo smo odkrili tehnike mediacije. Igre vlog in socialne igre so mi bile najbolj všeč.
- Učiteljice so zelo v redu, saj nas skozi zabavo naučijo postopek mediacije.

Kaj bi povedala ostalim učencem o usposabljanju/treningu za vrstniške mediatorje?

- Mediacija je res super stvar, ki ti koristi v vsakdanjem življenju. S tem pomagaš drugim rešiti spor in tako ne bo toliko težav.
- Trudite se, zaupajte vase, vsak je košček sestavljanke, a skupaj tvorimo celoto.
- Usposabljanje sploh ni težko, saj imamo super učiteljice, poleg tega je v življenju mediacija zelo priročna.
- Ni tako lahko. Za tako delo moraš biti resen.
- Naučila sem se reševati spore. Sedaj veliko pozorneje poslušam.
- Mediacija mi je prinesla izkušnje na podlagi sporov in tudi to, da tudi sama pomislim, preden kaj naredim.
- Naučila sem se reševati spore na drugačen oz. boljši način kot drugače. Vesela sem in ni mi žal, da sem se udeležila mediacije, ker mi bo ta pomagala v življenju.

→ Vrstniški mediatorji, učenke in učenci 7. in 8. razredov na OŠ Dušana Flisa Hoče

Brez predanosti napredek ni možen

Med nami so ljudje, ki so živeli in živijo za svoje podjetje, ustanovo, za svojo službo. So direktorji, ravnatelji, vodje, ki jim je najpomembneje, da vodijo tako, da zaposleni obdržijo svoje delo, kolikor okoliščine le dopuščajo.

In prav tak vodilni menedžer je bil in je še JERNEJ ČOKL, danes predsednik upravnega odbora podjetja, ki je svoje življenje zapisal Impolu iz Slovenske Bistrice. Ker je po rodu Hočan in še vedno živi v Hočah, je še kako prav, da slišimo zgodbo njegovega življenja iz njegovega osebnega pričevanja.

Začniva pri domu. Tvoje mame in očeta se Hočani najbolj spomnimo po odlični dramski skupini, kjer sta bila oba zelo aktivna, kjer sta veliko sodelovala tudi z mojim očetom. Je to kaj zaznamovalo tvoje otroštvo?

V času informiroja, leta 1948, ko sem bil rojen, so bili časi, ki si jih današnje generacije ne znajo predstavljati. Za sladkor je morala moja mama, tako mi je pripovedovala, dati krznene plašče, ki jih je po čudežu ohranila iz časov pred drugo svetovno vojno. Vendar ljudje so bili srečni, da je bilo vojne morije konec, in želeli so si drugačnega življenja. Takrat je bilo zelo malo hišnih telefonov, mobilnih sploh ni bilo. Ni bilo televizije, bili so zelo preprosti radijski sprejemniki. Ko so bila poročila, smo morali biti vsi tihi, da je oče sploh kaj razumel iz hreščečih zvočnikov.

Ljudje pa so bili željni druženja, novih spoznanj in ne nazadnje tudi izobraževanja. To so bili vzgibi za nastanek igralske skupine v Hočah, ki jo je kot režiser vodil moj oče, seveda ob podpori drugih intelektualcev, kot sta bila dr. Strašek, g. Šuman in še nekateri. Sodelovalo je veliko preprostih ljudi, ki pa so znali s svojim šarmom in neposrednostjo osvojiti srca gledalcev. Tu lahko omenim g. Greifa, njegovo soprogo Miro, g. Lobnika, g. Kovača, go. Dorko Primec in njenega moža Tedija. Kasneje se je igranju pridružila Breda Bogataj in še veliko drugih. Tudi mama je igrala in se spomnim, da sem na vsaki predstavi jokal, ko je morala tudi mama na odru jokati. Bil sem pač majhen, star nekaj več kot pet let. Kolikor vem, so bile vse predstave nabito polne in veliko je bilo gostovanj v okoliških krajih. Igralci so se morali naučiti veliko besedil na pamet, kar ni bilo vedno lahko. Tako se je nekoč zgodilo, da je igralec pozabil del besedila. Šepetalec v ozadiju mu je hotel pomagati, vendar ga možakar ni dobro razumel. Predstava je zastala, vsi smo čakali, kaj bo, igralec je postajal vedno bolj poten, iz široko odprtih oči je bilo opaziti strah. Naenkrat je privrelo iz njega: 'Hudiča ..., saj te ne čujem, boš povedal bolj glasno ali ne!' Ljudje so se do solz nasmejali – in ker je bila to popoldanska predstava, je zvečer zmanjkalo vstopnic. Oče se je tedaj družil z režiserjem ljubljanske drame Miranom Hecogom, g. Karlinom in drugimi, ki so se ukvarjali tako ali drugače z igralsko kulturo in se učili drug od drugega.

Oče ti je umrl v najlepših letih in z marsičem si se moral spoprijeti. Kako si se po gimnaziji odločil za študij metalurgije?

Žal je moj oče zaradi zdravniške napake umrl pri dvainpetdesetih letih, poln moči in načrtov. S sestro Jano in mamó smo ostali sami, meni je bilo trinajst let, Jana je bila pet let mlajša. Zame se je končal otroški smeh. Vedel sem, da moram čim prej do poklica. Mama je skrbela za naju, kolikor je zmogla, pomagali so nam tudi nekateri očetovi prijatelji.

Po končani gimnaziji nisem vedel, kaj bi študiral. Vlekla me je medicina, potem pa mi je sošolec povedal, da si je njegov brat pred

kratkim v Lipnici kupil pet parov nogavic. Vprašal sem ga, kaj pa je po poklicu. Rekel je, da je metalurg. In tako sva oba s sošolcem danes metalurga. V začetku zame študij ni bil enostaven, saj sem se komaj preživljal, mame pa nisem hotel preveč obremenjevati. Imel sem sorodnike v Ljubljani, ki so poskrbeli za poceni stanovanje v kletnih prostorih, jaz pa sem bil v zahvalo kurjač centralne kurjave. Verjetno se je že tedaj v meni prebujal podjetniški duh in pred koncem študija sem odšel za tri mesece preko študentske izmenjave delat na Norveško kot navaden delavec v elektrolizo za proizvodnjo aluminija. Ker sem bil že skoraj metalurg, mi seveda procesa ni bilo težko osvojiti. S še dvema kolegoma smo garali dan in noč vse dneve in po treh mesecih smo kot študentje, ki so bili oproščeni davkov, zaslužili toliko, da sem si kupil avto – in še mi je ostalo. Tedaj se je moja beda pravzaprav končala, saj sem nato hitro diplomiral in se kot štipendist Impola zaposlil v Impolu. Tu sem ostal do danes, ko sem dopolnil že 45 let delovne dobe in sem trenutno predsednik Upravnega odbora Impola.

Torej – štipendist Impola: kako se je odvijala tvoja kariera v tem podjetju?

V Impolu sem delal na različnih delovnih mestih – od tehnologa, vodje obrata žičarne, razvojnega tehnologa do tehničnega direktorja oz. člana ekipe prisilne uprave, ki je sanirala Impol. Na tem mestu sem dočkal osamosvajanje Slovenije in videl, kaj pomeni enotnost, ko ni zavisti, ko nobeden nikogar ne ovira in ko delamo vsi za isti cilj. Če bi Slovenci delovali vedno tako enotno, kot smo delovali med osamosvajanjem, potem bi že davno prehiteli Švico. Mir je prišel relativno hitro, z njim pa tudi spoznanje v Impolu, da nimamo več bivšega jugoslovanskega trga, pa tudi izvoz je bil zelo majhen.

Ob spoznanju, da je kolaps blizu, so nastala notranja trenja v Impolu in leta 1992 sem postal direktor Impola. Ob sebi sem izoblikoval ožjo ekipo še treh ljudi. Lotili smo se reševanja nastalega stanja. Da bi bila nesreča še večja, je Impol imel za takratne čase veliko investicijo v opremo stiskalnice, ki je bila namenjena predvsem za potrebe bivše armade.

Prišel je čas velikih sprememb v naši družbi – in čas, ko bi Impol lahko propadel, kot so propadli drugi štajerski velikani. Kateri so bili vaši odločilni koraki v prestrukturiranju Impola?

Naša prva odločitev je bila, da se prijavimo na takratni Sklad za razvoj oz. kasnejšo Razvojno družbo (SRD). SRD, ki je bila državna, nam je samo pomagala z garancijo za kredit, brez direktne finančne pomoči, da smo odplačali najnujnejše dolgove. Lastnik Impola je tako postal v celoti SRD oz. preko njega država. V SRD je bilo 100 družb iz Slovenije, ki so bile tako rekoč namenjene propadu – ali pa so imele možnost, da se rešijo same.

Impol se je takoj začel prestrukturirati, izločevali smo nebitvene dejavnosti in obdržali le osrednjo dejavnost, to je metalurško dejavnost. Okrog nas so nastajale nove družbe iz izločenih dejavnosti, delavci pa so za odpravnine v teh družbah dobili lastništvo. Veliko ljudi se je tudi upokojilo, tako da je sanacija bila speljana po mehki varianti. Z usmeritvijo skoraj celotne prodaje v tujino, s posluževanjem predelovalnih poslov, saj za normalno proizvodnjo ni bilo dovolj denarja, je Impol začel počasi graditi nove temelje in leta 1997 je SRD ocenil, da je družba zrela za lastninjenje. Vsi, ki so imeli tako imenovane zadolžnice za premalo izplačane plače iz leta 1992 – tedaj so bile plače nižje od družbenih dogovorov – so dobili

ustrezne certifikate. Z delnicami, ki so jih dobili za certifikate, so postali lastniki 25,92 % Impola. Zakonodaja pa je omogočila, da lahko vsak certifikatni upravičenec odkupi za gotovino še enako število delnic, kot je bil upravičen do nakupa s certifikati. Ker je bilo upravičencev preko 2000, je SRD zahteval, v skladu z zakonom, ustanovitev holdinške družbe oz. družbe pooblaščenke Impol 2000, d. d., kamor so vsi imetniki vložili svojih 25,92 % delnic. Delničarji so družbo pooblastili, da se zadolži, zato so zastavili svoje delnice, in kupili še preostale možne delnice. Tako je 2000 lastnikov družbe Impol 2000, d. d., pridobilo 48,86 % delež Impola, d. d. Istočasno pa je SRD pozval menedžment, da dokapitalizira Impol s svojim kapitalom in ga tako zaveže k večji zavzetosti. Nastala je družba Upimol, ki je pridobila 2,46 % lastništva Impola, d. d. Preostanek do 100 % je pripadel Srd, bankam itd., skratka, državi. S tem je bilo lastninjenje Impola končano. Po nekaterih mnenjih je bilo to eno najbolj poštenih lastninjenj in zaposleni ter bivši zaposleni so imeli v Impolu, d. d., daleč največji delež.

Za menedžerje pa se je problem šele dobro začel, saj smo imeli pred sabo prepotrebni razvoj popolnoma zastarele opreme, ki zahteva velike kapitalske vložke, in prezadolženo družbo pooblaščenko. Impol je imel vse premoženje že zastavljeno za najete kredite, zato smo novo opremo kupovali tako, da smo to opremo takoj zastavili, za obratna sredstva pa smo morali najti v glavnem rešitve sami. Tu pa smo uporabili Upimol, po tedanji zakonodaji nepovezano družbo, ki je zastavila svoj delež v Impolu in nastale terjatve do Impola ter začela najemati kredite, s katerimi je kupovala surovino za Impol. Impol je zaradi tega bistveno povečal proizvodnjo in prodajo, vse to pa mu je omogočalo boljše dobičke, ki so se prelivali nazaj v še večjo proizvodnjo.

Kasnejša enajst let trajajoča sodna obravnava je pokazala, da bi bilo dodatno financiranje povečane proizvodnje samo preko Impola, če bi to seveda bilo sploh mogoče, dražje za 2,5 mio € v prvih treh letih. Viri financiranja za Impol so bili toliko dražji od Upimolovih. Ker pa je ta zgodba trajala približno osem let, je Impol v tem času, zaradi sodelovanja z Upimolom, ustvaril 22 mio € več dobička, kot bi ga sicer. To obdobje, tam od leta 1999 do leta 2006, ko so se začeli kazati prvi obrisi prihajajoče krize, je bilo tudi obdobje največje rasti Impola. Investirali smo preko 400 mio € v razvoj. Vmes med leti 2007 in 2014 so zaposleni v Impolu 2000, d. d., dodatno kupili na javni dražbi še preostale delnice in lastništvo Impola, d. d., se je izoblikovalo tako, da so imeli delničarji Impola 2000, d. d., družbe pooblaščenke, v lasti 97,53 % Impola, d. d., preostali delež pa delničarji Upimola v višini 2,46 %.

Kakšno mesto ima danes Impol v slovenskem merilu in v svetu? Koliko imate zaposlenih, kje in kako poslujete?

Impol se je začel razvijati kot mednarodna družba. Kupil je propadlo tovarno za predelavo aluminija v Srbiji v Sevojnu leta 2002. Razvil jo je v eno danes najuspešnejših družb v tej državi, ki je tudi istočasno eden največjih izvoznikov Srbije. Z velikimi investicijami prav v času krize leta 2008–2009 je Impolu uspelo, da je izšel iz krize še močnejši, tako da je lahko kupil največjega propadlega predelovalca aluminija v Šibeniku, to je Tvornice lakih metala (TLM), in postal največji predelovalec aluminija v proizvode na Balkanu. V času, ko sem začel voditi družbo s svojimi sodelavci, je Impol proizvajal slabih 40.000t proizvodov s skoraj 2000 zaposlenimi in imel okoli 120 mio € prihodka. Danes z 2400 zaposlenimi ustvari

250.000 t proizvodov. To je več, kot tovrstnih izdelkov ustvari celotna Švica skupaj. Impol jih 95 % proda na tujih trgih v pogojih popolne konkurence, ustvari 750 mio € prihodkov in je najboljša družba na Štajerskem – tako Večer. Je peti največji izvoznik Slovenije. Impol ima cilj do leta 2025 ustvariti preko eno milijardo evrov prihodkov. Impol in Upimol nikoli nobeni banki nista ostala dolžna niti centa. Osebni dohodki so že dolgo bistveno nad povprečjem Slovenije. Še nikoli se ni zgodilo, da bi ostali brez regresa. Že precej let dobivajo božičnico in trinajsto plačo. Seveda je danes Impol neprimerljivo več vreden, kot je bil ob nastopu našega mandata leta 1992.

Kako je bilo ob teh spremembah z delavci? Kako je to sprejela občina – in Bistričani? In potem se je zgodilo najtežje: ovadbe, nestrokovne obtožbe – in vse takoj v medijih. Prosim, razloži nam to desetletno kalvarijo na sodišču, ki si jo skupaj z Vladimирjem Leskovarjem, tudi vodilnim menedžerjem, doživljal vse do lanskega oktobra, ko sta bila dokončno pravnomočno oprana krivde.

Vse to napredovanje ni možno brez predanih zaposlenih, brez dobre ožje in širše ekipe. Da je pa za tako poslovanje potreben pogum in precej znanja, pa kaže dejstvo, da veliko ljudi dogajanj v Impolu ni razumelo – in posledica je bila ovadba enega od dveh sindikatov. Sledila so velika razočaranja, saj je preiskava ugotovila, da smo vodilni prenesli iz Impola 34 mio € v Upimol. Kasneje se je pokazalo, da preiskovalci niso poznali obračunavanja in knjiženja DDV. Že sami poslovni rezultati so kazali, da je to popoln nesmišl. Ampak dokazovanje je trajalo šest let. Tedaj so vsi ti milijoni skopneli. Sledilo je ugotavljanje, ali je zaslužek Upimola upravičen ali ne. Šele ugotovitev, da bi Impol imel škodo, če ne bi posloval z Upimolom, je pripeljala do oprostilne razzsodbe.

Podpora žene in hčerke z družino je bila gotovo ključnega pomena v vsej tvoji 45-letni karieri.

Verjetno se vsi strinjate, da je istočasno razvijanje sistema, kot je Impol, in biti enajst let izpostavljen obtožbi na sodišču, več kot težko. Da to človek zdrži, mora imeti zlato ženo – in jaz imam svojo Miro, ki me je podpirala od vsega začetka. Ker pa je pravica, je preštudirala in poznala vse podrobnosti tega sodnega procesa. Bila je tudi moj »najstrožji« tožilec, saj nobena stvar ni smela ostati neodgovorjena. Razumela je, da zaradi potreb Impola nisem imel petnajst let nobene proste sobote in nedelje, da sem tovarni poklonil vsaj osem polnih dopustov. Ona je največji heroj v tej zapleteni zgodbi. Hvala tudi hčerki Mojci in vsem njenim, ki jim ni bilo lahko.

Nad čem si bil v času teh sodnih procesov na nižjih stopnjah najbolj razočaran?

Žal Slovencem vladajo negativna čustva do vsakega uspeha. »Fa-ušija«, škodoželjnost in nevoščljivost so se preveč zasedli v srcih ljudi. To ni prava pot v srečno družbo. Le medsebojno sodelovanje in spoštovanje drug drugega pelje k napredku.

Vsem občanom želim lepo poletje, veliko pozitivnih misli in medsebojne prijaznosti!

➡ Majda Strašek Januš

📷 Nina Potočnik

KAKO FIT JE naša OBČINA?

50.400 minut in KAJ vse je možno narediti v tako kratkem času

Odgovor, ki po navadi sledi vprašanju, zakaj se ne gibamo oz. zakaj ne skrbimo za svoje telo, je že precej obrabljeno: »Nimam časa.« To je pravzaprav izgovor in ne odgovor!

Kako se bomo počutili, je moč naše volje, naše odločitve in naše izbire. Če premalo uporabljamo svoje telo, ga preveč obrabljamo. Premalo gibanja in preveč sedenja različne težave, ki so sprva videti povsem nedolžne in nevredne resnejše obravnave, samo pospešujeta. Pravilno izbrana telesna aktivnost pa jih zelo uspešno blaži in odklanja. Gibanje pozitivno vpliva na delovanje in življenjske procese v različnih organih in organskih sistemih, ohranja dobro počutje in primerno zdravstveno stanje ter dviguje moč oz. življenjsko energijo. Ob vse navedenih pozitivnih in blagodejnih učinkih pa je treba izpostaviti užitek, veselje, zabavo, razvedrilo, srečo, lepoto, ki jih gibanje prinaša. Vsega tega pa v življenju nikoli ni preveč.

50.400 minut = 840 ur = 25 delovnih dni = 5 vikendov = 35 dni = 5 tednov

In kaj vse je možno storiti v tem času tako konkretnega, da so rezultati dejansko vidni? Preoblikovati telo! Uspešna akcija, ki je pomagala že več kot 1800 udeležencem do izjemnega počutja in zelene postave – 5-tedensko preoblikovanje telesa!

»Kako FIT je mesto« je projekt, ki ga BODIFIT® društvo izvaja že od leta 2012 kot raziskavo, s katero želi spodbuditi ljudi h gibanju in vsem občanom različnih občin dokazati, da lahko tako aktivni kot neaktivni posamezniki vseh generacij in obeh spolov v relativno kratkem času (5 tednih) naredijo občutno spremembo v svojem počutju in zdravju.

»Kako FIT je mesto« se je izkazal kot uspešen projekt, v katerega se je v vseh teh letih vključilo več kot 1.800 udeležencev, ki so dosegli dobre rezultate in predvsem spremenili svoj življenjski slog, sam program pa opisali kot zelo dobro izkušnjo. Kaj pridobite z vključitvijo v projekt »Kako fit je Občina Hoče Slivnica«? 5-tedenski paket preoblikovanja v vrednosti več kot 250 € za zgolj 59 €.

Ključni rezultati med leti 2012 in 2018:

PARAMETER	IZMERNI PODATKI
Število vadečih	1.837
Povprečna starost	34,83 let
Spol	73,38 % žensk in 26,62 % moških
Teža	Največja izguba: 14,70 kg Povprečna izguba: 0,75 kg 63,50 % udeležencev je znižalo telesno težo.
Maščoba	Največje zmanjšanje: 10,00 % Povprečno zmanjšanje: 1,40 % 84,29 % udeležencev je znižalo delež telesne maščobe
Mišična masa	Največje povečanje: 9,7 % Povprečno povečanje: 0,9 % 84,58 % udeležencev je povečalo delež mišične mase
Skupna izguba teže	1.490,16 kg
Skupna izgubljena maščoba	1.928,31 kg
Skupna pridobljena mišična masa	1.255,13 kg

Paket vključuje:

- 5 tednov neomejene fitnes in vodene vadbe,
- možnost vadbe v 7-ih BODIFIT centrih po Sloveniji,
- darilo ob začetku akcije,
- začetno in končno testiranje telesne sestave (Omron), merjenje obsegov, merjenje gibljivosti,
- individualno prilagojen osebni program z inštruktorjem,
- 5-tedensko mentorstvo s strani inštruktorja,
- letno članarino,
- 1x obisk pilates centra,
- možnost brezplačne udeležbe na BODIFIT predavanjih,
- posvet o prehrani z inštruktorjem,
- darilo ob zaključku akcije.

Občina Hoče-Slivnica je projekt podprla, saj se zavedajo, kako pomembno je, da se občani počutijo dobro in živijo uravnoteženo. Pridružite se nam, da bo vaše telo vaš najboljši in najzadovoljnejši prijatelj, vaše počutje pa polno življenjske energije!

➡ Vanja Jus

Vabilo na otvoritev arheološkega parka - Botanični vrt - Pivola

Doživite in okusite štajersko preteklost

Petek, 13.9.2019

Na Pohorski tržnici pri Botaničnem vrtu Univerze v Mariboru, v Pivoli, Občina Hoče-Slivnica

Potekale bodo **brezplačne tematske delavnice** in organizirana vodenja po arheološkem parku. **Udeležba na dogodkih je brezplačna.**

Kmetijstvo severovzhodne Slovenije in južne avstrijske Štajerske že tisočletja zaznamujejo podobne naravne danosti. Po več kot dveh letih raziskav na področju arheologije, botanike in zoologije, po preučevanju razvoja kmetijstva od začetka mlajše kamene dobe do konca srednjega veka, je v okviru evropskega projekta PalaeoDiversiStyria nastala pestra ponudba zgodovinskih produktov in izdelkov. Raziskovalci iz slovenske in avstrijske Štajerske so s skupnimi močmi raziskali prvobitne rastlinske in živalske vrste ter njihovo uporabo v prehrani na obeh straneh meje, da bi tako spodbudili kmetovalce k njihovi ponovni vpeljavi v regionalno kmetijstvo in kulinariko.

Na pilotnem območju Občine Hoče-Slivnica je v sklopu projekta PalaeoDiversiStyria nastala tudi nova arheološka učna pot, obenem tudi arheološka razstava in zbirka uporabnih rastlin, ki si jih lahko ogledate v Botaničnem vrtu Univerze v Mariboru.

Skupaj s kmetovalci, gastronomi, rokodelci in turističnimi delavci so na podlagi teh novih spoznanj razvili blagovno znamko HERITERRA in nastale proizvode ponujajo vključeni ponudniki v širši regiji v Sloveniji in Avstriji. Ime znamke HERITERRA je preplet angleške besede „heritage“ oz. dediščina in latinskega izraza za zemljo („terra“). Predstavlja simbol za kakovost, regionalnost in zgodovinsko raznovrstnost, ki se je razvijala skozi tisočletja in se zrcali v naših prehrabnih, rokodelskih in turističnih izdelkih ... To sodelovanje predstavlja otipljivo vez med ljudmi in bogato arheološko dediščino ter spodbuja njeno ohranjanje.

Več o projektu in dogodku:

www.heriterra.eu

<https://sl.wikipedia.org/wiki/PalaeoDiversiStyria>

<https://www.facebook.com/PalaeoDiversiStyria/>

<https://www.hoce-slivnica.si>

Vljudno vabljeni, da izkoristite edinstveno priložnost, da jedi iz daljne preteklosti poskusite in se pridružite zgodovinskemu popotovanju po Štajerski – Botanični vrt Pivola.

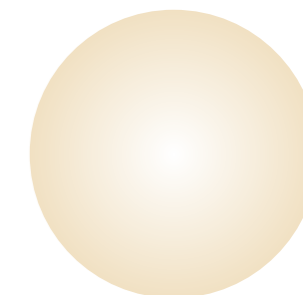
Vabljeni.

Universalmuseum Joanneum

Zentral für europäische Archäologie
Institut für die Promotion of Cultural Heritage of Slovenia

Oče lučk v parkirnih hišah

Predstavljamo inovatorja Dejana Rojka, ki ob vseh tehnoloških novostih izpod njegovih prstov za varovanje hiše stavi na lačno kačo klopotačo

Rada v svojih pisanjih napišem, »v naši krajevni skupnosti (RK) pod Pohorjem pa imamo vse, celo več, kar niti nekateri veliki nimajo«. In res je tako, prav ste prebrali, imamo izvrstnega krajana, inovatorja Dejana Rojka, na katerega smo v zelo ponosni, in prav je, da ga predstavimo »širšemu občinstvu«.

Najprej malo na splošno o gospodu Dejanu. Že v vrtcu je spoznal svojo Tino (hčerko Marjana in Irene Polajžer iz Polane), s katero sta postala par v gimnazijskih letih. Pred časom sta se s sinom Valom in hčerko Erin preselila v novo hišo nad Reko.

Bi se nam na začetku morda v nekaj besedah predstavili, kdo ste, od kod prihajate, kaj ste po izobrazbi?

»Prihajam iz Turškega Vrha, sicer pa sem del življenja preživel v Občini Miklavž na Dravskem polju, del pa v Mariboru. Po izobrazbi sem magister znanosti s področja strojništva z večletnimi izkušnjami v podjetništvu. Ukvarjam se z razvojem inovativnih, predvsem pa družbi koristnih izdelkov in storitev. Moja velika strast so nove tehnologije in razvijanje novih izdelkov ter podjetniških zgodb oz. Start-upov.«

Kako to, da ste se odločili iz mesta na deželo in da ste izbrali ravno to lokacijo?

»Tukaj pa ima prste vmes Tina, saj je veliko otroških dni prežvela tukaj, pri babici in dedku v Polani. Sem zadovoljen, da sva

se согласно odločila za Reko, saj je lep, urejen kraj. Tukaj živijo kulturni in srčni ljudje, ki so nas zelo lepo sprejeli. Poleg dobre povezave z okoliškimi kraji me je prepričala tudi neokrnjena narava in možnosti rekreacije, ki nam jih kraj ponuja. Opažam tudi, da pod okriljem sedanjega župana Hoče tudi razvojno vztrajno napredujejo.«

Tukaj v svoji kleti nadaljujete z ustvarjanjem vaših inovatorskih idej?

»Odvisno od projekta in od aktivnosti. Včasih sem v kleti, poleti na terasi, včasih v pisarni v mestu. Vse skupaj se trudim jemati kot hobi, ki pa občasno preraste v resno zadevo, ki kasneje zahteva tudi obleko in kravato ter sestanke.«

Ustanovili ste svoje podjetje, v katerem verjetno niste sami ampak skupaj s prijatelji, ali?

»Sem ustanovitelj in soustanovitelj različnih Start-up podjetij in tako imam priložnost spoznavati najrazličnejša področja in od partnerjev v podjetju pridobivati multidisciplinarna znanja. Z novimi tehnologijami sem tako bolj kot ne stalno na tekočem. Zanimajo me tudi angelske investicije, ampak le takrat, kjer lahko aktivno sodelujem pri izvedbi projekta.«

Kaj vas je pravzaprav vzpodbudilo, da ste začeli delati inovacije? Verjetno ste želeli kaj izboljšati, pomagati ...

»Ja, moj osnovni namen je izboljšati življenje ljudi ali pa optimizirati procese, ki kakorkoli doprinesejo k optimizaciji poslovanja. Največ mi pomeni, ko sta storitev oz. produkt, ki sem ju zasnoval ali izdelal, pri ljudeh pozitivno sprejeta.«

Katera je bila vaša prva ideja, ki ste jo izdelali in seveda tudi javno objavili?

»Prvi resni projekt je bil razvoj bolniške postelje za intenzivno nego pacientov, leta 2006. Šlo je za napredno napravo, za razliko od 'konkurence' pa bi jo mi prodajali po bistveno nižji ceni, a z bistveno več funkcionalnosti. Zadeve zaradi zahtevnosti prodaje in neizkušenosti celotne ekipe nismo uspeli lansirati na trg.«

Kot vemo, so parkirne lučke (zelene, rdeče, modre ...) ravno vaša ideja. Kje in kdaj ste le-to v praksi prvič uporabili oz. prodali?

»Rdeče in zelene lučke so zanimiva zgodba. Gre za visokotehnološki produkt, ki smo ga začeli razvijati leta 2007. Prvi sistem je bil zmontiran l. 2008 v parkirni hiši Univerzitetnega kliničnega centra v Mariboru, nato pa smo šli s trehuhom za kruhom po svetu. Podoben, a bistveno naprednejši, je instaliran tudi v Mariboru v Europarku, naše sisteme pa je mogoče najti tudi v Ljubljani, Moskvi, Krasnodarju, Kazanu, Petrozavodsku, Phoenixu, Colimi, Kijevu, Rhiadu, Rimu in še kje.«

Ker imate dva zelo pridna nadobudna osnovnošolca, sta verjetno ravno onadva tudi vir vaših idej? Malo nam povejte, kaj vse vas je privedlo, do novih »otroških« pripomočkov?

»Ko si starš, je življenje v marsikaterem pogledu drugačno kot sicer. V tej vlogi avtomatsko zaznam priložnosti za ustvarjanje idej tudi na področju otroških produktov. Prav tako se zadnje čase veliko ljudi obrača name z idejami in jim jih pomagam uresničiti. V teh letih sem si nabral veliko izkušenj predvsem s področja Start-up podjetništva in razvoja poslov na mednarodnih tržiščih. Imeti idejo je eno, le-to pripeljati do konca, pa drugo. Šele ko si razvil izdelek, te čaka proizvodni proces, optimizacija le-tega, promocija in prodaja.«

Naredili ste najtanjši otroški stol, kaj vas je privedlo do te ideje?

»Konkretno do stolčka Chair Nest, najtanjšega stolčka na svetu, me je privedla prijateljica Anna iz Moskve. Ko smo se srečali v Ljubljani, mi je pripovedovala zgodbo, kaj se ji je zgodilo na letališču v Rusiji. Neznana mamica jo je prosila, da ji med tem, ko gre na stranišče, popazi otroka. Podala mi je idejo, da bi v straniščno kabino lahko dali otroški stolček. Po več mesecih intenzivnega dela je tako nastal Chair Nest, ki je sedaj prisoten že marsikje v državah Evropske unije, prav tako imamo podjetje in proizvodnjo v ZDA, saj smo se tako elegantno izognili strošku logistike in dolgim dobavnim rokom zaradi transporta.«

Na potovanjih vas je motilo, da otroka treseta drobtinice po avtu – in dobili ste idejo ter jo patentirali?

»Tako je. Izdelek je ustrezno zaščiten. V svojem avtomobilu rad vzdržujem določeno stopnjo reda in čistoče. Tako sem prišel do Foodcacherja – izdelka, ki zadrži vse ostanke hrane in pijače, uporabnik in vozilo pa ostaneta čista. Je popolna novost na trgu, trenutno sem v fazi organizacije prodaje izdelka.«

Koliko inovacij ste že prijavili, jih uradno registrirali?

»Uradno registrirane so štiri inovacije, sem pa avtor ali soavtor kar nekaj podjetniških zgodb, projektov in izdelkov, ki pa jih ni mogoče ali pa jih ni bilo smiselno intelektualno zaščititi.«

Ko naredite eno, že mislite na drugo. V medijih sem prebrala izjavo vaše partnerke Tine: 'Ko moj Dejan dobi super idejo, me zbudi tudi sredi noči in začne pripovedovati, česa se je spomnil'. Je Tina prvi »filter« vaše ideje?

»Ja, velikokrat je res tako. Moram pa biti pazljiv, da ne skačem iz ene zgodbe v drugo, sicer ne prideš nikdar do rezultata. Tina je nedvomno filter, saj se velikokrat skupaj odločiva, v katero zadevo je smiselno vložiti čas in denar za razvoj. Tina se zna dobro postaviti v vlogo kupca ali uporabnika in je tako dobra sogovornica.«

Ali je kdaj slabe volje, ko jo »vržete« iz zlatega spanca?

»Ponoči nikdar ni nekega navdušenja ... Ponavadi zjutraj sploh ne ve v podrobnosti in moram obnoviti zgodbo. Pred leti sem ponoči celo izvajal poskus vplivanja na njene sanje – in je uspel!«

Zjutraj vas s svojega okna vidim, kako pripeljete otroka v šolo, ste popoldne na igrišču, se sprehajate, verjetno vam je družina prava relaksacija. Sin Val in moja vnukinja Jona sta sošolca v šoli, tudi ona reče 'Val je nekaj posebnega'. Torej očitno imate naslednika?

»Popoldne se trudimo z družino biti karseda skupaj, čeprav imam konstantno slabo vest, da je tega časa vedno premalo, da bi svoji družini moral dati še več skupnih trenutkov. Na vsakem otroku najdeš nekaj posebnega ... Val je zelo radoveden, natančen, stvari ga zanimajo v podrobnosti. Ne zadovolji se s površnim odgovorom. Morda je tudi nekoliko bolj resen in zrel za svoja leta. To je najbrž posledica našega načina življenja. Kot izgleda, bo pristal nekje v naravoslovnih/tehničnih vedah ...«

Ali vam tudi otroka kdaj rečeta 'Ata, glej, to bi pa lahko ti naredil'?

»Otroka mi skoraj vsak teden predlagata, kaj bi bilo še dobro narediti ali spremeniti! (smeh) Moram priznati, da so nekatere zamisli tudi zelo dobre, a velikokrat s tehnologijo, ki je zaen-

krat še ni na voljo – in zamisli so žal zaenkrat še neizvedljive. Verjamem pa, da nekoč bodo...«

Kot rečemo, lahko je narediti, treba pa je znati to tudi prodati (vnovčiti). Kako ste uspeli razviti prodajo, marketing, kdo vam pri tem pomaga?

»Se strinjam, produkt je nekoliko lažje zasnovati kot pa nato prodati, pa naj bo še tako inovativen in zanimiv za ciljno publiko. V osnovi moraš vedeti, kdo je tvoj kupec. Ljudje so naveličani oglasov, marketinških kampanj in tako tudi koristno novost hitro spregledajo. V fazi ideje se odločim, ali sem sposoben organizirati prodajo in koliko me bo to stalo. Prodaje se nato lotim sam, saj ti kupec sam pove, kaj točno potrebuje – in tako lahko nato izdelek ustrezno prilagodim. Temu se strokovno reče pivotiranje. Sicer pa je v evropskem prostoru v večini primerov smiselno imeti distributerje, ki poznajo svoj trg in znajo z njim ustrezno komunicirati. Le-te iščem na sejnih, konferencah, poslovnih omrežjih ...«

Skoraj sem pozabila, ste prejemnik kar nekaj prepoznavnih priznanj, prosim, če nam poveste kaj o njih? Katero in zakaj je bilo prvo priznanje?

»Prvo priznanje je bilo priznanje za prispevek k trajnostnemu razvoju družbe za projekt napredne bolniške postelje za intenzivno nego pacientov. Med drugim sem prejel nekaj priznanj Gospodarske zbornice Slovenije, oblikovalsko nagrado RedDot, bili smo finalisti Start-up Slovenija, z ekipo smo bili sprejeti med 20 najbolj perspektivnih Start-upov v Evropi v okviru izbora pospeševalnika SeedCamp, med prvimi v Sloveniji smo uspeli pridobiti investicijo tvegane kapitala Poslovnih angelov Slovenije ... Priznanja kot takšna mi veliko ne pomenijo, gre le za potrditev, da sem aktiven in da delujem v pravi smeri.«

Vas je katero od zgoraj napisanih priznanj še posebej presenetilo?

»Morda nenadna informacija, da smo postali finalist izbora Seed Campa v Berlinu. To je bilo nenadno in veliko presenečenje.«

Vse čestitke, takšna priznanja so prav gotovo dokaz vašega dobrega dela, katero od njih bi dali na številko 1! Saj vem, vsako je pomembno, pa vendarle – ali je morda katero res izjemno, katero vam še posebej veliko pomeni?

»Priznanje, ki mi največ pomeni, ni plaketa, nagrada ali diploma, temveč je situacija, ko se obstoječi kupec vrne po nov ali še boljše, dodaten izdelek. To pomeni, da je produkt uporabnika funkcionalno in kvalitativno zadovoljil. Iskreno, to mi največ pomeni, saj je moj namen izpolnjen.«

Vaše delo terja 24 ur na dan, vendar najdete tudi čas za družino, za dopust, kako uspete vse to uskladiti, ste človek, ki planira vsak dan posebej, ali kaj prepustite naključju?

»Pri mojem načinu življenja in dela so konstantni vzponi in padci. To, da te družina razume in živi to življenje, je v veliko pomoč. Pri določenih stvareh brez planiranja ne gre, sicer pa si poskušam dan organizirati karseda svobodno. Trudim se, da vsak dan naredim tri koristne stvari, če to narediš 356-krat v letu, to skupaj znese veliko koristnega. Seveda delo na več pro-

»Priznanje, ki mi največ pomeni, ni plaketa, nagrada ali diploma, temveč je situacija, ko se obstoječi kupec vrne po nov ali še boljše, dodaten izdelek. To pomeni, da je produkt uporabnika funkcionalno in kvalitativno zadovoljil. Iskreno, to mi največ pomeni, saj je moj namen izpolnjen.«

jektih kdaj zahteva tudi kakšno nočno izmeno – to zadnje čase ni redkost, sicer pa vedno mislim, da bi lahko naredil kaj več.«

Pred vrati so počitnice, si boste privoščili dopust?

»Do sedaj smo vedno uspeli iti na dopust. Kot vsako leto gremo tudi letos z družino na potovanje. Vzamemo si mesec časa, da lahko obiščemo in kvalitetno spoznamo malce bolj oddaljene kraje, kamor je težko iti le za en teden.«

Ker sva ravno pri dopustih, me zanima, kako ste pri vas doma poskrbeli za varnost hiše v času vaše odsotnosti, če seveda ni skrivnost?

»Mislim, da smo s tehničnim varovanjem našega doma dobro poskrbeli za varnost. Imamo tudi super sosede, na katere se lahko vedno zanesemo. Sicer pa, ko nas ni v hiši, imamo vedno izpuščeno lačno kačo strupenjačo (smeh)«!

Pa še vprašanje za vašo Tino: Tina, kakšno je življenje s človekom, ki vedno išče nekaj novega, je poln adrenalina, pa vendar – kot vidimo krajani, ima čas tudi za vas?

»Dejana poznam od otroštva. Od nekdaj se mi je zdel človek na mestu. Že kot najstnika sva preživela skupaj veliko časa in se veliko pogovarjala. Tako razumem njegov svet, njegove potrebe. Zelo cenim, da sledi svojemu notranjemu glasu in dela dobre stvari, ki ljudem izboljšujejo kvaliteto bivanja. Ponosna sem, da si ob številnih obveznostih zmore organizirati dneve tako, da dobro funkcioniramo tudi kot družina, saj nam družinske vrednote ogromno pomenijo.«

Val in Erin sta zelo ponosna na svoje starše. Kaj bi na kratko napisala o svojem očetu (pa na mamo ne pozabita)?

»Imava ju rada in onadva imata rada naju. Všeč nama je, da se tako trudita. Ko je potrebno, jima tudi midva pomagava.«

Dejanu in njegovi družini se zahvaljujem, da so mi dovolili pisati o svoji družini, želim jim prijetne počitnice in veliko, veliko novih idej ter dobro in uspešno vodenje že zelo prepoznavnega podjetja.

➔ Zdenka Trinko

Odličnjaki OŠ FLV Slivnica

Stojijo (od leve): Julija Žiger, Matevž Prevalnik, Uroš Vodusek, Žiga Kozel, Izak Jakolič, Luka Benotič, Neo Geissler; **sedijo:** Lara Kralj, Tjaša Rajtmajer, Lara Žigon, Amelie Vrtič Kalo, Ela Plečko, Lana Ogrizek, Živa Potisk.

Odličnjaki OŠ Hoče

Odličnjaki OŠ Hoče

Stojijo (od leve): Ravnatelj Alojz Velički, Naja Divjak, 9.c, Tinkara Kavnik, 9.c, Sara Sobočan, 9.a, Eva Božič, 9.b, Jernej Lobnik, 9.c, Lana Daks, 9.b, Lana Zupan, 9.b, Lucija Adam, 9.a, Luka Pečar, 9.c, župan dr. Marko Soršak, Enej Mirič, 9.b, Pija Frešer, 9.b, Nika Krajnc, 9.a, Marko Šibila, 9.a, Lia Perič, 9.b, Lana Malek, 9.c, Zoja Vočanec, 9.c, Žiga Petrovič, 9.b.

Devetošolci OŠ FLV Slivnica

9. A

Stojijo (od leve): razredničarka Petra Trstenjak, Lan Furh, Noel Komauer, Žan Jaušovec, Anej Hajnrih, Žiga Kozel, Patrik Grah, Matevž Prevalnik, Neo Geissler, Luka Benotič, Matej Klemenčič, Timi Mlinarič, Jan Slanič, **sedijo:** Živa Potisk, Sara Šmirmaul, Karin Furjan, Lana Ogrizek, Ela Plečko, Nely Jerič Gselman, Urška Klemenčič, Nina Slana, Lin Lončarič Leskovšek, Lara Kronaveter, Mihaela Breznik.

9. B

Stojijo (od leve): Samo Rogl, Izak Jakolič, Žan Rajh, Jaka Krajnc, Uroš Vodušek, Jakob Renčelj, Staš Del Bianchi, Lan Rudolf, Aljoša Del Bianchi, Anej Perko, Jure Brodnjak, razrednik Bojan Krempf; **sedijo:** Lara Kralj, Julija Žiger, Tjaša Rajtmajer, Lara Žigon, Amelie Vrtič Kalo, Pia Fras, Neja Slapnik, Lana Bida, Ana Lobnik, Elina Plaustejner, Teja Bajič.

Devetošolci OŠ Hoče

9. A

Prva vrsta, sede (od leve): Sara Sobočan, Ajna Gutič, Nika Krajnc, Tai Kobal, Eren Gursel Karasu, Vid Gomaz; **2. vrsta, stoje:** razredničarka Danijela M. Vukmanič, Lucija Adam, Karin Glaser Dušič, Uršula Mazovec, Patricija Kovačič, Karin Kelt; **3. vrsta, stoje:** Nejc Drobnič, Marko Šibila, Nik Šprem, Noel Ferlič, Luka Oblak, Matic Bauman, Jan Pufič.

9. B

Prva vrsta, sede (od leve): Irena Kumek, Luka Šimundža, Selma Kuljanović, Vito Dragojevič, Enej Mirič, Eva Božič; **2. vrsta, stoje:** Žiga Petrovič, Lana Zupan, Laura Lorenčič, Neja Prejac, Pija Frešer, razredničarka Darinka Vičič; **3. vrsta, stoje:** Andrija Cenič, Lia Perić, Lana Daks, Tjan Grahovac, Severin Koren, Žan Žaucer, Nejc Samastur. **Manjka:** Rok Bračko

9. C

Prva vrsta, sede (od leve): Tjaša Lazar, Brina Vrbanič, Naja Divjak, Zoja Vočanec, Tinkara Kavnik, Špela Pehant; **2. vrsta, stoje:** razredničarka Andreja Krajnc, Luka Pečar, Tobias Vaupotič, Boštjan Kociper Pomper, Matija Mesiček, Lucija Švagan; **3. vrsta, stoje:** Timotej Vodušek, Žan Belec, Alen Dlouhy, Jernej Lobnik, Enej Jerman, Andraž Kavnik, Lana Malek.

Čebele so moje življenje

Z zaslužnim čebelarjem Janezom Brvarjem sva se na vroč junijski popoldan pogovarjala o njem, njegovi družini in njegovih čebelah

Vedno sem vesela, ko me kdo od znancev »pocuka za rokav« in mi predlaga, koga pa bi res bilo lepo in prav predstaviti v naših Utrinkih. Pred dnevi me je Maks Mešl, plemeniti znanec iz Rogoze, ki zna ceniti sokrajane, skoraj žalostno vprašal: »Na Janeza Brvarja pa smo pozabili? Ne veste, da je ponovno dobil odlikovanje za najboljši cvetlični med?« In brez odlašanja sem se peljala na Rogozo, saj sem že sama razmišljala, da res moramo tako zaslužnega čebelarja bolje spoznati.

S Kranjske na Štajersko

Janez je doma iz Moravske doline, iz Katarije pri Moravčah, kjer se je rodil leta 1941. Otroški spomini so spomini na stisko in revščino, saj so Nemci kraj leta 1943 popolnoma požgali in jim je vse zgorelo, istega leta so izgubili tudi očeta. Spominja se življenja v baraki, številnih otrok – vseh je bilo devet, saj se je mati drugič poročila – spominja pa se tudi dobrih in strpnih vaščanov. V času po vojni so ljudje hitro pozabili na to, da so bili med vojnimi preizkušnjami vsak na svoji strani. Stiska, ki je bila po vojni še večja – z vsemi obveznimi oddajami – jih je zblížala.

Vpisali so ga v Kmetijsko šolo Grm v Novem mestu, ker sta se tam šolala že brat in oče. Za obvezno prakso so ga dodelili k čebelam, saj je imela šola 50 panjev. Tudi prva zaposlitev pri Zadrugi zvezi v Ljubljani je bila povezana s čebelami – in od tam so ga poslali za leto dni v Maribor, da pri Agrokombinatu ustanovi čebelarski obrat. Vendar se je to leto podaljšalo na vse življenje, ker je tu spoznal Kristino – in Rogozo, kamor se je že prej naselil brat Jože, je postala njegov drugi dom.

Tudi hčerka je Čebelica

Zaposlitev je imel blizu svojega novega doma na Rogozi, saj je vse do upokojitve delal v Odprtem kazensko-poboljševalnem domu (KPD), najprej kot skrbnik premoženja in ekonom, pozneje pa kot vodja kazenske službe. Tudi žena Kristina je po drugih službah pristala v Hočah, kjer je bila zaposlena v krajevni skupnosti in kasneje na občini. Po prvi hčerki Sabini so pričakovali sina, saj so ga po ultrazvoku napovedali – a rodila se je še druga deklica. »Bo pač čebelica,« se je vesel sprijaznil Janez – in hči je dobila ime Melita (lat. čebela). Sedaj sta sama s Kristino, saj sta obe hčerki kar daleč od doma: Melita je »odletela« nazaj na Kranjsko, oba z možem sta zaposlena v Ljubljani. »Toda to je danes blizu,« pravi Janez. »Končno sem tudi sam hitro odšel od doma, na Rogozi sem že od leta 1965.«

Krajnska sivka v Avstraliji

Starejšo hčer je vleklo v svet, že dvajset let živi v Melbournu. Tako sta z ženo postala »svetovna« popotnika, saj sta izmenjaje potovala vsa leta za mesec dni v Avstralijo. Vnuč Primož je kmalu ugotovil, da so avstralske šole veliko manj zahtevne od naših (saj je poskušal s študijem tudi doma, pa mu ni šlo). »Življenje tam je zelo sproščeno, ljudje so dostopni, strpni, niso pa najboljši delavci. Zdi se, da se jim ni treba preveč truditi, ker imajo vse urejeno,« ugotavlja Janez in pravi, da je ta del Avstralije zanj prepust, manj je zelenja. »Tja sva vedno potovala okoli božiča, ko je pri njih višek poletja, toda kljub visokim temperaturam do

40 stopinj lahko prenašaš vročino, saj ni vlažnosti. Tudi hladne noči so prijetne. Všeč so mi nizke, montažne hiše, okoli katerih je veliko cvetja, ni pa zelenjavnih vrtov.«

Všeč mu je, ker so Slovenci tako povezani med seboj. In Slovenci ne bi bili Slovenci, če ne bi v Avstralijo prenesli tudi kranjske sivke. Čebelice je odkril na ligustru pred hišo in poiskal je čebelarja, ki je ekonomski emigrant iz leta 1958. Odkril je še druge in kmalu spoznal tudi njihov način čebelarjenja: ker je ogromno cvetja in ker sploh ni prave zime, čebele pridelajo desetkrat več medu kot pri nas. Čebelarji sploh ne poznajo hranjenja čebel! Vendar čebele niso več naše sivke, so že križane z italijanskimi, ki ne poznajo »zimskega spanja«. »Kar privadil bi se tamkajšnjega življenja, če bi bil mlajši – no, verjetno pa bi zelo pogrešal zeleno Slovenijo.«

Ni čebelaril za zaslužek

»Najprej sem kot otrok preučeval življenje čmrljev. Ko pa sem nekoč odkril čebele v starem sodu, mi jih je boter pomagal spraviti domov. Toda prve zime niso preživele ...« se spominja Janez, ki je pozneje že imel doma v Moravčah svoje prve čebele. Ker pa se je začel z njimi ukvarjati v službi, prva leta na Štajerskem ni mogel (ni smel!) doma opravljati iste dejavnosti.

Ko je nastopil drugo službo, je prve panje kupil pri Alojzu Greifu – in tako danes čebelarji že 65. leto. Kmalu je svojo veliko čebeljo družino vozil na Pohorje in po Sloveniji – v Prekmurje po akcijo, pa tudi v Liko, celo v Srbijo. Daljši prevozi z vlakom so bili prave sezonske selitve v iskanju najboljše čebelje paše. V nekdanji Jugoslaviji je čebelarjem odrejala prostor za dobro plačilo takratna Gozdarska služba, saj je iskal pašo predvsem za gozdni med.

Vedno je imel okoli 100 panjev čebel. »Nikoli nisem čebelaril za zaslužek. Za čebele je šlo pri hiši vedno veliko denarja, zato je bila prva leta Kristina kar malo nejevoljna. Toda to je bil in je še moj svet.« V začetku je prideloval samo med, kasneje tudi cvetni prah, propolis, vosek. Poseben izziv pa je postal matični mleček: že leta 1961 so bili v Ljubljani prvi poskusi pridelave tega dragocenega »zdravila«. Naravna pridelava na klasični način, ki je dala najkvalitetnejši pridelek, je bila zelo draga, saj se Janez Brvar teh let takole spominja: »Naj povem za primerjavo, kako dragocen je bil matični mleček. En kilogram je stal 600.000 dinarjev, medtem ko je fičo takrat stal 700.000 dinarjev. To se zdi skoraj neverjetno ...«

Čebelar se mora izobraževati

Bogatega življenja s čebelami pa ni zadrževal samo zase: ob fizičnem delu s čebelami, vzrejanju matic in večni skrbi za zdrave čebele je – posebej še po upokojitvi – študiral strokovno literaturo, veliko predaval po društvih, vodil tečaje, postal dopisnik Slovenskega čebelarja. Bil je tudi soustanovitelj Debatnega izobraževalnega kluba, ki je imel redne sestanke na Kmetijski šoli v Mariboru – ob podpori ravnatelja, čebelarja. Na teh debatnih večerih so se posvečali strokovnim vprašanjem, si vnaprej določili temo in literaturo. »To je bila prava šola dobrega čebelarjenja,« se spominja in dodaja, da so njihovem vzgledu sledili tudi drugod po Sloveniji. V Ljubljani je nastal celo Akademski izobraževalni klub. Posebej privlačno je za Janeza postalo gozdno medenje; začel je sodelovati s Kmetijskim inštitutom Slovenije v Ljubljani, kjer je okoli 40 let proučeval to zanimivo področje; tesno sta sodelovala s prof. Jožetom Riharjem, ki je avtor knjige Mana iglavcev. Ob tem pristavi: »Tečaje o gozdnem medenju sem imel po vsej Sloveniji.«

Priznanj ne šteje več

Kvaliteto Brvarjevega medu potrjujejo številna priznanja za odlični cvetlični, akacijev, kostanjev, hojev med ... V zadnjih dveh letih je dobil najvišja priznanja za hojev in cvetlični med; pravi, da teh priznanj sploh več ne šteje. Počasi si mora vzeti čas, da jih bo zbral in uredil.

V teh 65 letih čebelarjenja pa je prejel tudi okoli 30 najrazličnejših priznanj za svoje delo v krajevnem, področnem in državnem merilu. Še vedno mu je najljubše prvo priznanje iz leta 1967 s podpisom Petra Močnika, enega najbolj cenjenih predsednikov Čebelarske zveze Maribor. Ob 100-letnici izhajanja Slovenskega čebelarja je dobil enkratno priznanje »za ponovno uveljavitev slovenske govorjene in pisane besede« v čebelarski stroki.

Za svoje aktivnosti je prejel tudi vsa priznanja Antona Janše: tretje stopnje (za delo v čebelarski družini), druge stopnje (za delovanje v svoji regiji) in odličje prve stopnje (za izjemne dosežke v državnem merilu).

Stric čebelar in teta čebelarka

Človek lahko v življenju doseže različne nazive, bolj ali manj prisrčne. Odkar čebelarita oba z ženo Kristino in odkar obstaja rogoški vrtec, sodelujeta tudi z najmlajšimi: dvakrat letno jih povabita domov k svojemu čebelnjaku, z njimi izdelujeta figurice iz voska, medeni zajtrk pa že uradno praznuje 20-letnico (njihovo sodelovanje pa je že 30-letno!). Zato sta postala za rogoške najmlajše kar stric čebelar in teta čebelarka – in to jima je v neizmerno veselje. Sodelovanje z OŠ Hoče pa se je začelo že pred mnogimi leti, ko sta skupaj z Alojzom Greifom ustanovila krožek, naredila čebelnjak, sam pa je podaril šest panjev. Celih deset let je vodil krožek, že takrat pa mu je pomagal Ivan Pehant, ki je za njim prevzel vodenje vse do upokojitve. Sedaj šola nima več svojega čebelnjaka, zato je postal ob učiteljici mentorici Silviji Tkalec zunanji strokovni sodelavec krožka Ciril Tovšak, njegov čebelnjak pa praktični prikaz življenja čebel in dela čebelarja.

Brez čebel in čebelarjev bi težko živel

»S čebelarjenjem se ne da čisto prenehati, čeprav mi zdravje več ne služi najbolje. Vse življenje sem preko čebel živel z nara-

vo. Danes smo jim pri nas, žal, vzeli najboljšo cvetlično pašo: z umetnimi gnojili uničujemo okolje, ni več cvetočih travnikov, ni plevela na njivah, niti ajda zaradi umetnega gnojenja ni več tako privlačna za čebele. Rastlina, ki živi lagodno, se ne trudi, da bi bila oprášena – to je sicer moj laični, nestrokovni pogled, ampak nekaj resnice bo na tem ...« se razgovori Janez ob svojem lepem čebelnjaku, okoli katerega raste vrsta različnega drevja in pestra ponudba rož – vse tudi za čebele.

Žena Kristina, ki se je med najinim pogovorom potepala s hčerkino družino nekje po Srbiji, je 40 let blagajničarka Čebelarske družine Alojza Greifa Hoče. Tudi ona je že prejela priznanje Antona Janše tretje in druge stopnje, tudi njej so v teh letih čebele že »zrasle pod kožo«, čeprav jo včasih še pikajo in se nanje jezi. Janez pa je njihovih pikov že navajen: »To je zame apiterapija ... Kadar potrebujem počitek, ležem k njim v čebelnjak, odprem nekaj satov – in čebelice me zdravijo s svojo pesmijo – šumenjem – in prijetnim vonjem. Samo slušnega aparata ne smem imeti vključenega, ker me množično napadejo. Moti jih njegova frekvenca ... Včasih jim ukradem malo matičnega mlečka, tudi žličke medu se ne branim, čeprav kot sladkorni bolnik naj ne bi užival medu. Toda nekateri strokovnjaki dokazujejo, da prav med v manjših količinah proizvaja v našem telesu inzulin ... In počutim se dobro.« Letos sta opustila čebelnjak na Pohorju, preveč je bilo zanju. Vse čebele ima doma, še razširil bo čebelnjak. Tako veliko časa preživlja s čebelami, posebej še takrat, ko mu Kristina odide v Avstralijo. Pravi, da sam ne bo več potoval, 24-urni let brez postanka je lahko zanj prevelika obremenitev. »Nikomur ne bi bil rad v napoto,« doda.

In gotovo ni v napoto nikomur, posebej še svojim prijateljem in znancem, s katerimi se redno dobivajo na torkovih srečanjih, s partnerji in prijatelji organizirajo piknike, vsako leto pa tudi odlične strokovne ekskurzije, ki jih že dolgo pripravlja in popestri dr. Slavica Tovšak z možem Cirilom, čebelarjem in planincem. Vesel je tudi čebelarskega doma na Pohorju pod Planinko, saj je postal prijeten kraj za druženje.

In kjerkoli se dobivajo, je lahko s svojo strokovnostjo mlajšim dober svetovalec, pa tudi v veliko pomoč. Morda se bo med njimi našel tudi kak naslednik, ki se bo v njegove čebelice zaljubil in zanje živel ...

➔ Majda Strašek Januš

📷 Ciril Tovšak, Majda Strašek Januš

KRAJEVNI PRAZNIK ROGOZA & ROGOŠKA NOČ 2019

Športni park Rogoza
Sobota, 07. 09. 2019

**Nastop glasbene skupine Rock Partyzani
in še mnogi drugi.**

Predstava za otroke, napihljiva igrala, športne aktivnosti,
kuhanje rogoškega lonca, srečelov.

**Prireditev ima dobrodelnostno noto, saj bomo zbirali
sredstva za nadaljnjo sanacijo košarkaškega igrišča.**